

கதிரகாமப்

பிள்ளைத்தமிழ்.



841.6
பாண்டி
SL/PR

சிவங். கருணாலய பாண்டியப் புலவர்.

செவ்வியாசாமி
18-7-37

ஓம்:
திருச்சிற்றம்பலம்.

கொழும்பு கிவேகானந்தசபை யியற்றமிழாகிரியர்
திருநெல்வேலிநாட்டு மலையடிக்குறிச்சிச்

841.6
பாண்டி

சிவங்.

கருணாலய பாண்டியப் புலவர்

841.6
பாண்டி

இயற்றிய

திருக் கதிரகாமப் பிள்ளைத்தமிழ்.

ஆராய்ச்சிக் குறிப்புரையும், கதிரகாம
வரலாறும், ஓவியமுடமைந்தது.



இவை

கொழும்பு, ராபர்ட் பிரஸ் லிமிட்டெட் அச்சுக்களரியிற்
பதிப்பிக்கப்பட்டன.

கொல்லமாண்டு தூயிட. ஆடித்திங்கள். ந. ம் கிழமை

18-7-1937.

[Copyright Reserved.]

34106

ஓம்:
திருச்சிற்றம்பலம்.

உரிமை யுரை.

நேரிசை வெண்பா.

உரித்தா குககதிரை யொண்புலவேற் செவ்வேள்
பரித்தார் தமிழ்ப்பின்னப் பாட்டுக்—கருத்தாங்கி
யெற்பெற்ற முற்றெய்வ மின்கோ மதியம்மைத்
தற்பெற்றற் பெற்றுயர்ந்த தாய்க்கு.

ஓம்:
கதிரகாம முருகன் துணை.

கந்தர நுபுதி.

“யாமோ தியகல்வியுமெம் மறிவுக்
தாமே பெறவே லவர்தந் ததனாற்
பூமேன் மயல்போ யறமெய்ப் புணர்வீர்
நாமே னடவீர் நடவீரினியே.

முகவுரை.

தெய்வச் செந்தமிழ்ச் சிறப்பியற்றனிமொழி, வழக்
கும் செய்யுளுமென இருபாற்படும். அவற்றுட் செய்யுள்
உரைச்செய்யுள், பாச்செய்யுள் நுற்செய்யுள் (சூத்திரம்)
என முத்திறப்படும். அவற்றுட் பாச்செய்யுள், கடும்
பாச்செய்யுள், (ஆசுகவி) இன்பாச்செய்யுள், (மதுர
கவி) அரும்பாச்செய்யுள், (சித்திரகவி) பெரும்பாச்
செய்யுள்; (வித்தாரகவி) என நாற் கூறுபடும். அந்
நான்கனுள்ளும் பெரும்பாச்செய்யுள், தனிநிலைப்பாச்
செய்யுள், தொடர்கிலைப்பாச் செய்யுள் தொகைநிலைப்
பாச் செய்யுள் என மூவகைப்படும். அவற்றுட் தொடர்
நிலைப்பாச் செய்யுள் என்பது ஈற்றெழுவாய் (அந்தாதி)த்
தொடையானதல் ஒரு பொருட்செய்தியின் மேலாதல்
தம்முள் ஒன்றனோடொன்று தொடர்ந்து நிற்கும்
பலபாக்களின் றொகுதியாகச் செய்யப்படுதலின் அவ்

வாறு காரணக்குறிபெற்று அவ்வாற்றான் இருவேறுபடும். அவ்வாறுபடும் சொற்றொடர் நிலைச்செய்யுள், பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுள் என்னும் இரண்டனள்ளும் பொருட்டொடர்நிலைச்செய்யுள் பலவகைப்படும். அவற்றுட்பிள்ளைத்தமிழ் என்பதும் ஒன்று. இது பிள்ளைச் செய்தியாகிய ஒரு பொருண்மேற் பல செய்யுளாய் வருதலாற் றொடர்நிலைச்செய்யுள் எனப்படுமாயினும் ஒவ்வொரு பாவும் தனித்தனிப் பொருண்முடிந்து தொக்கு கிற்றலிற்றொகைகிலைப்பாச்செய்யுளெனினு யிழுக்காது. இனித்தொகைகிலைப்பாச் செய்யுளையும் ஒருவாற்றற் றொடர்நிலைப்பாச்செய்யுளின்பாற்படும் என்பார்க்குப் பிள்ளைத்தமிழ்போல்வனவும் தொடர்நிலைப்பாச் செய்யுளேயாம்; இது பாட்டியனாலுடையார் கொள்கையாகும். ஏனையது அணியியனாலுடையார் கொள்கையாகும். இனிப் பன்னிருபாட்டியல்முதலிய நூலுடையாரெல்லாம் முதற்கண் எடுத்தோதி இயல் கூறப்பெறும் பெற்றி வாய்த்தலிற் பிள்ளைத்தமிழின் சிறப்புடைமை நன்கு விளங்கும்.

கடவுளருளாயினும் மாந்தருளாயினும், பிள்ளைப் பெருமானாயுற்ற பேரருளாளரைப் பாட்டுடைத்தலை மக்களாகக் கொண்டு அன்னரை அவரது பிள்ளைமைப் பருவத்தின்கட் செவிலித்தாயார் முதலிய மகளிர்கள் பேரன்பு கூர்த்து ஆர்வமீதுர்த்து கழியுவகை கூர்ப்பலபடப் பாராட்டிச் செப்பியும் அகவியும் கிளக்கும் கிளவியாகச் செத்தமிழ்ப் புலவரார் புனைந்து காட்டிப் பஃறொடை வெண்பாவாயினும் அகவல் விருத்தமாயினும்

கலி விருத்தமாயினும் அப்பிள்ளைமைப் பருவத்தின் கூறு பாடுகடொறும் ஓரொன்றாகவாவது, மும்முன்றாகவாவது, ஐவைத்தாகவாவது, எவ்வேழாகவாவது, ஒவ்வொன்பதாகவாவது பப்பதினொன்றாகவாவது இங்ஙனம் ஒற்றைப்பட்டவர யாத்திசைத்துப் பாடப்படுதலும் பப்பதினொரு பாக்களினிகப்பப் பாடப்படுதல் கூடாமையும் பிள்ளைத்தமிழ்ப் பாட்டியன் மரபு. அங்ஙனம் பாடுங்கால் முதற் செய்யுளி னுலையும் தம்முள் ஒற்றொழிய எழுத்துக்கள் எண்ணலள வொத்திருத்தல் வேண்டும். ஒரு பருவத்தின்மேல் வரும் பல பாக்களும் ஓரோசை வண்ணத்தாற் பாடப்படுமாயின் அவற்றின் சுற்றடியினிறுதி ஒருசொற்றொடராகவே பாடப்படுதல் வேண்டும். காப்புச்செய்யுள் ஒன்பதாகவேனும் பதினொன்றாகவேனும் பாடுகவென்பது நூன்முடிபாயினும் அவற்றிற் குறைவாகவோ ஏனைப் பருவச் செய்யுட்களின் றொகையளவாகவோ, முன்னர்ச் செப்பிய தொகை வரையறையிற் பிறழ்த்தும்வருதல் வழக்குண்மையிற் பிறவாறுபாடுதல் இழுக்காகுமெனக் கடியப்படாதாதல், எதிரதுபோற்றல் என்னும் நூற்புணர்ப்பாற் புதுவது புகுதலாகத்தமிழிக் கொண்டு ஆளப்பெறும் என்க. இனி இற்றை நூன்று வழங்கும் பிள்ளைத்தமிழ்ச் செய்யுட்கள் பலவும் அகவல் விருத்த மொன்றானேயே செய்யப்பட்டுள்ளன. ஏனைப்பஃறொடை வெண்பாவாலாயினவும் கலிவிருத்தத்தாலாயினவும் இறத்தனபோலும். மற்றுப் பதினாட்டையகவைகாறும் ஆண்பாலாரும் பூப்புத்தொடக்கக்காறும் பெண்பாலாரும் பிள்ளையென வழங்கப்படுவர்; அவரை

விளித்து மேற்போந்த மகளிர் உரையாடுத் தமிழாதலிற்
பிள்ளைத்தமிழ்; எனப்பெயரும், ஆண்பாற் பிள்ளைத்
தமிழ், பெண்பாற்பிள்ளைத்தமிழ் என வகையும் எய்துத
லாயின. இப்பாட்டு வடமொழி முதலிய பிறமொழிக்
கண்ணும் உளவாய்ப் பொதுவாகாது தமிழ்மொழி
யொன்றற்கே சிறந்தமையாற் நயிமென்னும் பொதுப்
பெயரே அடையெடுத்துச் சிறப்புப் பெயராய் நின்றது.
தமிழ் மொழிக்கே சிறந்ததனைத் தமிழ் மொழியெனவும்
பெயர் பகர்தல், தமிழ்மொழிக்கே சிறந்த அகத்தினைப்
பொருணுதலியதனைத் தமிழ் நுதலிற் நெனக் களவிய
லுரை வழங்குமாற்றானும் பெறப்படும். இனிப் பிள்ளைத்
தமிழென்பதனைப் பிள்ளைப்பாட்டெனவும் பிள்ளைக்கவி
யெனவும் வழங்குவர். இனிப் பிள்ளைமை கழிந்த பாட்
டுடைத் தலைமகளையும் பிள்ளையாகப் படைத்துக்கொண்டு
பாடுதலும், தாம்பாடும் பிள்ளைச் செயல்களுக்குப் பரு
வம் வரையறுத்தலும், புகழ் புனையும் புலமகளாளர்
கோண்மரபு. பிள்ளைத்தமிழ்ப் பாட்டொன்றுமே பிள்
ளையைக் கொண்டாடிக் கூறுவதன்றிப் பிள்ளையைக்
கொண்டாடிக் கூறும் பிற பாட்டுக்களுமுள. பெரியாழ்
வார்திருமொழியிற் றுயார் முதலிய இடையர் மகளிர்
கள் பிள்ளைப்பருவத்துக் கண்ணனைக்காதல்விஞ்சி யிகழ்ந்
தும் புகழ்ந்தும் பாராட்டியவாறு காணப்படும். இனி
ஆண்பாற் பிள்ளைப்பருவம்பதினான்கும் பிறவுமாகப் பாற்
படும் என்ப. அவையிற்றின் பெயரும் முறையும் கால
மும் பின்வரும் பிங்கலத்தை நூற்பாவான் இனிதுணர்ந்து
கொன்க.

“ பிள்ளைப்பாட்டுத் தெள்ளிதிற் கிளப்பிற்
றிங்க ளிரண்டிற் நெய்வுங் காக்கென
இன்றமிழ்ப் புலவ.ரியம்பிய காப்பும்
ஐந்தார் திங்களிற் செங்கீரை யாட்டலும்
ஆறார் திங்களிற் கூறுதல் கற்றலோ
டேழார் திங்களி னின்னமு தூட்டலும்
எட்டார் திங்களி னியற்றா லாட்டலும்
ஒன்பதார் திங்களி லுயர்சப் பாணியும்
பத்தினோ டொன்றின் முத்தங் கூறலும்
ஆண்டுவரையின் ஈண்டுவுரு தென்றலும்
மதியீ ரொன்பதின் மதியை யழைத்தலும்
இரண்டா மாண்டிற் சிறுபறை கொட்டலும்
மூன்றா மாண்டிற் சிற்றில் சிதைத்தலும்
நாலா மாண்டிற் சிறுதே ருருட்டலும்
பத்திற் பூணணி பன்னீராண்டினிற்
கச்சொடு சுரிகை காமுறப் புனைதலென்
றின்னவை பிறவு மாகுமி வற்றுண்
முன்னர் மொழிந்த வொழிந்தவற்றோடும்
பெற்ற வாண்பாற் பிள்ளைப் பாட்டாம்.”

என்பது. இப்பருவ நிகழ்ச்சிகளுள் ஆறாந்திங்களிற் கூறு
தல் கற்றலும் ஏழாந்திங்களின் இன்னமுதூட்டலும் பத்
தா மாண்டிற் பைம்பூணணிதலும் பன்னீராண்டினி
லுடைவாள் செறித்தலும் என்னும் இந்நான்கும் பிற
வெனப்பட்டனவும் இப்பொழுது வழங்கும் ஆண்பாற்
பிள்ளைத் தமிழ்களிற் சொல்லப்படவில்லை.
அவ்வவர்க்குரிய பருவமுற்றும் ஒருங்கிசைத்தல்வேண்டும்
என்னும் கட்டளையின்றிப் புலவர், தாம் வேண்டியவாறு

குறையவுங் கூறிப்போதலாமென்பதன்றி மேன்மொழிந்தகாண்கும் பிறவும்பாடற்கு; எனவிலக்கற்குவேண்டற்பால வாயிலொன்றும் சொல்லக்கூடாமையால் அவையிற்றைக் கூறுவார் கூறின் அதனான் நேரும் இழுக்கொன்று மில்லையென வுணர்க. இனி இரண்டாம் திங்கட் செய்தியின் பின்னர் ஐந்தாம் திங்கட் செய்தி, மூன்று நான்காம் திங்கட் செய்திகளை மிடையிட்டு வருமாறுபோல ஐந்தாமாட்டைச்செய்தியின்பின்னர் பத்தாமாட்டைச்செய்தி, ஆறு ஏழ் ஒட்டு ஒன்பதாமாட்டைச் செய்திகளை மிடையிட்டு வருதலமையும். இனி மொழி பயிலலும் அமுதாட்டலும் பூணணிதலும் உடைவாள் செறித்தலும் போல்வன, ஏனைச் செய்திகள் அவ்வப்பருவங்களின் நிகழ்ந்தமைந்து மாறுதல்போலத் தத்தமக்கடைத்த பருவங்களின் நிகழ்ந்தமைந்து மாறுது ஏனைப் பருவங்களினும் தொடங்கவும் தொடர்ந்து நிகழவும் பெறுதலின் அவை கூறப்பெறு வெனின், அது பொருந்தாது; என்னை? பிள்ளைத்தமிழ் பாடுதலின் கருத்துப் பிள்ளையின் வரலாறு காட்டுதலன்று; கன்று காட்டிப் பசுவைப் பாலைக்கறக்குமாப்போலப் பிள்ளைமையை கிளைப்பித்துத் தாயார் முதலியோரது பெறலரும் போன்புச் சுவையை உள்ளத்தினின்றும் வெளிப்படுத்து நுகர்ந்து இன்புறல்வேண்டும் என்னும் வேணாவாவையாதலானும் அதற்கைய விழுமிய காதலே சிற்றுயிர்கள் மாட்டுச் சென்று பற்றுமாயின் அறம் பொருளின்பங்களையும் பேருயிர் மாட்டுச்சென்று பற்றுமாயின் அழிவிலின்பத்து ஒழிவில் வீடுபேற்றினையும் பயக்கும் ஆற்றல் சான்றது; என்பவாதலானும் இதுநோக்கியே

“இன்பமும் பொருளு மறனு மென்றாக்”

கன்பொடு புணர்ந்த வைந்தனை மருங்கின்

எனத் தொல்காப்பியனாரும்

“என்பே விறகா விறைச்சி யறுத்திட்டுப்

பொன் போற் கனவிற் பொரிய வறுப்பினும்

அன்போ மருகி யகங்குழை வார்க்கன்றி

யென்போன் மணியினை யெய்த வொண்ணாதே”

எனத் திருமூலவடிகளும்

“என்பு தோலுடை யார்க்குமிலார்க்குந்தம்

வன்பகைப் புலன் மாசற மாய்ப்பதென்

முன்பு பின்பின்றி மூவுலகத்தினும்

தன்பின் அல்லதோராக்க முண்டாகுமோ”

எனக் கம்ப நாடரும் அன்பின் இன்றியமையாச் சிறப்பு விளக்கி வற்புறுத்திக் கூறுவாதலானும் அன்னையர் முதலியோர்க்குப் பிள்ளையின் சொற் கேட்டற்கண்ணும் சோறுட்டற்கண்ணும் பூணணிந்து நோக்கற்கண்ணும் உடைவாள்செறித்தலை விழைதற்கண்ணும் தம்இயற்கையன்பு எல்லைகடப்பப் பொங்கி வழிதலியல்பாமாகு காண் மொதலானும் அதுவே, தம்உயிர்க்கு நனிபெருஞ் சுவை விளைக்குமாதலானும் அதனாற் பிள்ளைமையைப்பாடு முகத்தான் அம்மகளிரது போன்பினைத் தம் உள்ளத்துத் தோற்றுவித்து வளர்த்தற்கட் புலவர்க்கு அவாவெழுதல் கூடுமாதலானும் ஈண்டுப் பாடப்படும் பிள்ளைநான்முகனாற் படைக்கப்பட்ட டிறக்கும் பிள்ளையாகாது புலவராற் படைக்கப்பட்டு கிலைபெறும் பிள்ளையாதலா

னும் அகத்திணைச் செய்யுள் பாடுங்கால் ஐவகை நிலங்களுள் ஒன்றற்குரிய கருப்பொருள் உரிப்பொருள்கள் ஏனை நிலங்களின்கண்ணும் உளவாதல் காணப்படுமேனும் அங்ஙனம் விரவச் செய்யுள் செய்யாது அவ்வந் நிலங்கட் குரியவெனப் படுபவற்றை யவ்வந் நிலங்கட்கே சார்திச் செய்யுள் யாத்தல் வேண்டும் என்பது புலவர்மரபா மாறுபோல மேற்பகர்ந்த பருவங்களுள் ஒன்றற்குரிய நிகழ்ச்சி பிற பருவங்களினும் நிகழ்தல் கூடுமேனும் அவ்வாறு செய்யுள் செய்யாது அவ்வப்பருவங்கட்கே சார்திச் செய்யுள் யாத்தல் வேண்டுமென்பது உம் புலவர் மரபாதலானும், அவை நான்கும் ஏனைப்பருவங்களிற் றுயர் செய்து காட்டலேயன்றிப் பிள்ளைகள் தாமாகவேயும் செய்யுமாதலானும் அக்காலத்து அச்செயல் அத்துணைச் சுவைப்படாவா மாதலானும், அதனற் கூறுதல்கற்றலும் அமுதாட்டலும் பூணணிதலும் உடைவாள் செறிதலும் தத்தமக்கு முறைப்படுத்திய பருவங்களுள் நிகழ்தலே சிறப்புடையனவெனப்படுதலானும் சிறப்புடைப் பொருளைத் தானெடுத்து மொழிதலே செய்யுட்கியல்பாதலானும் பிங்கலத்தை அந்நான்களையும் எடுத்தோதுதலானும் அதனான் அந்நூலுண்டாதற்கு முன்னர் அந்நான்கற்கும் எடுத்துக்காட்டுண்மை கருதலளவைக்குப் புலனாமாதலானும், அவ்வெடுத்துக்காட் டுடையார் நல்லிசைப் புலமைச்சான்றோராவ ராதலானும் அவர் நெறி பழிக் கப்படுவதன்றாமாதலானும் பிறவாற்றானும் மேற்கூறிய நான்களையும் பாடுதல் கூடாது என மறுப்பார் கோட்பாடு அறிஞரால் ஏற்றுக்கொள்ளற்பாற் றன்றெனத் துணிக. இனிப்பன்னிரு பாட்டியன் முதலான நூல்

கள் பிங்கலத்தைக்குப் பின்னர் எழுந்தனவாதலான் அவையெல்லாம் பிங்கலத்தை நூற்குமாறு போலாதுமுற் கூறிய நான்களையும் நூலாதொழிந்தனவாதற்கு வாயில், அக்காலத்து இந்நான்கும் புனைந்துரைத்த பிள்ளைத் தமிழ்ச் செய்யுள் அவரார் காணப்படாமையேயாம். காணப்படும் பொழுது, பிள்ளைத்தமிழ் பாடுங்கால் அந்நான்குங் கூட்டியும் பாடப்படும் என முடிக்கும் பாட்டியல் நூல்களும் வழிநூல்களாகத் தோன்றற்பாலனவாமென்க. இனித்தாம் எடுத்துக்கொண்டு பாடப்படும் பொருளுக்கு முன்னையோர் ஆட்சி வேண்டுமாலெனின் அதுபொருந்தாது; ஆட்சிக்கு எடுத்துக்கோள் வேண்டும். எடுத்துக்கோட்கு ஆட்சிவேண்டுமென ஒன்றனையொன்று பற்றுதல் என்னுங் குற்றம் தங்குமென்பதனால்.

இனி ஆண்பாற் பிள்ளைக்கு ஓதிய வாராணைப்பருவ முடியக்கிடந்த எண்பருவ நிகழ்ச்சியும், குழமணமொழிதல், ஐங்களைக் கிழவனை யார்வமொடு நோற்றல், நீராடல், பாவையாடல், அம்மனையாடல், கழங்காடல், பந்தடித்தாடல், சிறுசோறடுதல், சிற்றிலிழைத்தல், ஊசலாடல் என்னும் பத்துங் கூட்டிப் பெண்பாற் பிள்ளைக்குச் செய்யுள் செய்யப்படும். இவற்றுட் குழமணமொழிதல், முன்னுமானின் நிகழ்வது. ஒழிந்தன ஐந்தாமாண்டு முதல் ஒன்பதாமாண்டுகாறும் நிகழ்வனவாமென்பர். இனிப்பன்னிராண்டினிற் காமனோன்பு கூறலுரித்தென மொழியும்; பன்னிருபாட்டியல். இனி இவ்விரு பிள்ளைகளுக்கும் செங்கீரைப் பருவத்தின் முன்னர்ப் பிறப்பு,

(10)

சுற்றத்தாருவகை, காப்பு, வளர்ச்சி, அச்சமுறுத்தல் என்னிவ்வைந்துப் பாடுதலுமுண்டு. அவை இக்காலத்துத் தனித்தனிப் பாடாதொழியினும் சுருங்கச்சொல்லன் மாட்சிபற்றி எனைப்பருவங்களிற் சார்த்திப்பாடாதொழி தலுயில்லை: இனிப் பிள்ளைத்தமிழ்ப் பாட்டுடைத்தலைவர் கடவுளராயின் நற்றாய்கூற்றுக் கிளக்கப்படாது. இனி அவர் மக்கட் பிறப்பாயின் அவரது மூன்றூர் திங்கண் முதல் இருபத்தொன்றூர் திங்களெல்லையினுளாயினும் ஓராண்டுமுதல் ஐயாண்டெல்லையினுளாயினும் அவர்க் குப் புலவரார் பிள்ளைத்தமிழ் பாடிக் கொடுக்கப்படும். கடவுளர்க்கு இவ்வரையறையில்கை. அவர், கினைப்பார் கினைந்த கோலத்தோடு, கினைந்தபொழுதே கினைந்த வாறே காட்சியளிப்பாராதலான். இதனால் அவர்க்கு இளமை கழிதலுயில்லையாதலான் அவரது பிள்ளைமை புனைந்துரையுமன்று. கிலவேந்தர் முடிசூடினதன் பின் னர்ப் பிள்ளைப்பாட்டுப் பெருர். எனவே குலோத்துங்க சோழன் பிள்ளைத்தமிழ் அவன் முடிசூடுமுன்பு பாடப் பட்டதாயிற்று. இனித் தம் பிள்ளைகளுடைய குணங் கண்டுழியுவந்தும் குற்றங்கண்டுழிச் சினந்தும், அப் பிள்ளைகள் செய்வன செய்யுமாற்றினை விழையாது, தாம் பணித்த நெறியிற் பிள்ளைகளை நடப்பித்தும் ஒழுகும் அறிவே பிழம்பாகிய தந்தையர் முதலிய ஆண்மக்க ளிடத்து அவ்வாற்றார் பிள்ளைகள்பாற் றமக்குள்ள கா தல், இடையிடையே மறைத்து மறைத்து வெளிப்படுதல் வேண்டப்படுவதன்றாதலின் அவர் கூற்றாகப் பிள்ளைத் தமிழ் பாடாது, தம் பிள்ளைகள்பாற் குற்றங் குணங்கள் விரவிக் கிடப்ப அவற்றுட் குணமேயன்றிக் குற்றமும்

உடன் காணமாட்டாத பேதைமையும் பிறந்த தம்பிள்ளை யின் குற்றங்காட்டிக் குறித்த வழியும் வெகுளாது குற் றத்தையும் குணமாகக் கொண்டுவக்கும் ஒரு தலைப் பற்றும் குழும் அன்பே பிழம்பாகிய தாயர் முதலிய பெண் மக்களிடத்து அவ்வாற்றான் அவ்வன்பின் விழுப் பம் எக்கர்லும் சிறிதும் மறையாது வெளிப்பட்டு கிலை கிற்றலே வேண்டப்படுமாதலின் அன்றோதுளங்க னிந்துருகும் கூற்றாகவே பிள்ளைத்தமிழ் பாடக்கடவரா வர்; புலவர் பெரு மக்கள். இனிக் கல்வி கற்றல் முதலிய பிள்ளைச் செய்தி கூறல், தந்தையர் முதலிய கல்வியறிவு துய்த்தொழுகும் ஆண் மக்கட்கே இயைபுடையனவாத லாற் கொழுநர் முதலியோர் அறிவித்தவாறு அறிந் தொழுகுதலன்றித் தாமாக வறிந்தொழுக மாட்டாத மடமை பூண்ட பெண்டிர் கூற்றாகிய பிள்ளைத்தமிழுள் விள்ளப்பெறுவாயின. இனி இத்தகைப் பெண்டிரது இயற்கைப் பேரன்பினை ஆடவர் தாம் விரும்பும் வீடு பேற்றுக்குச் சிறந்தது எனக் கருதுங்கால் தம்மைப் பெ ண்டிராக கினைவாற்படைத்துக்கொண்டு அவ்வன்பினைத் தம்பாற் செய்து கொள்ளுதலியல்பு. அதனானன்றோ கிருவாதஜாடிகள் ஆளுடையவரசு, நம்மாழ்வார் போ லும் நம்பிகளெல்லாம் தாம் பெண்டிர் கிலையின் கின்றே கடவுளைப் பெரிதும் பாடிக் காதலிப்பாராயினர். கட வுளு முட்படத் தப்பிப் போகாமல் எளிதிற் பிணிக்கும் ஆற்றல், செருக்கற்ற பேதைப் பெண்களது அன்பின் கணன்றி வேறெப் பொருளாகத்தும் இயல்பான் இல்லை யன்றோ? இனிப் பாட்டுண்ணும் தலை மக்களும், அவர் புகழும் உலகியல் வழக்காகவும் அவரைப் பிள்ளைகளாகப்

படைத்து விளித்து மகளிர் கூற்றாகப் புலவர் கூறும் கூற்றுப், புனைந்துரையாகிய கூத்தியல் வழக்காகவும் அமைதலிற் பிள்ளைத் தமிழின் பொருள் அவ்விருதிறமும் விராய் வருதலாகிய புலனெறி வழக்கு எனப்படும். அதனாலன்றே புலனெறி வழக்குப் பாடற்குரிய கலிப்பாவென்னும் இசைப்பாவாகிய செந்துறைப் பாட்டாற் பிள்ளைத்தமிழ் பாடுதல் பெருவர வாயிற்றென்க. அகவல் விருத்தமுதலிய பாவினங்களும் கொச்சக் கலிப்பாவின்பாற் படுமாதலான் அகவல் விருத்தத் தாலாயினவற்றைக் கலிப்பா வாலாயினவெனக் கூறினேம். அகவற் பாவினையும் செந்துறைப் பாட்டாக்கிப் பாடினாருமுளர். தமிழ்மாலை (தேவாரம்) யுள்ளும் நாலாயிரத்திருமொழியுள்ளும் வரும் விருத்தங்கட்குப் பண்ணும் சீரும் அடைத்தலான் அவையெல்லாம் செந்துறைப்பாட்டென்பது கொள்ளப்படும். பண்ணும் சீருமுணர்த்திப் பாடற்குமட்டுமேற்கும் பாட்டு, ச்செந்துறையெனப்படும் அங்ஙனமன்றி விறல்படப்பாடியாடுதற்குமியைந்தவரும் பாட்டு, வெண்டுறையெனப்படும். இனிப்பிள்ளைத்தமிழ் புதுவதுபுனைந்தயாப்பாதலிற் ரொடர்க்கிடைச்செய்யுட்கு வேண்டப்படும் அம்மை முதலிய எண்வகைவனப்புக்களுள் விருந்து என்னும் வனப்பாம் என்க. மற்று இச்செய்யுட்கிளவி, தாயர்முதலாகிய ஒரு மருங்குப் பற்றிய கேண்மையாதலற்கைக்கிளைதினையாய்ச் சுட்டியொரு வர்ப்பெயர்கொளப்பட்டு எல்லாரானுமுணர்ந்து நுகரப்படவெளிப்பட நிகழ்தலிற் புறமாய்க், கைக்கிளைத்திணைப் புறமாகிய பாடாண்டிணையாகுமெனவும் பாடாண்

ணைத்துறைகளுட் குழவிக்கட்டோன்றிய காதலின்பமென்னுந்துறையாமெனவும் உணரப்படும். இவ்வின்பம் இம்மைப்பேறுதலின் அறம்பொருளின்பங்களுள் ஐம்பொறிகளானும் துய்க்கப்படுவதாகிய இன்பம் எனப் பொதுவாயொன்றாயுடங்குமாயினும் சிற்றில் சிதைத்தற்றுறைக்கிளவியும் ஏனைத்துறைக்கிளவியும் தம்முள்வேறு வேறுயொத்தகலின்பமென்பது வுய்த்துணர்ந்துகொள்க. சிற்றில் சிதைத்தற்றுறைக்கிளவி, இடக்கர்ப்புணர்ச்சி விளைவினது. ஏனைய அன்னவல்ல. இனிப்பிள்ளைத் தமிழ்க்கு மெய்ப்பாடு உவகை. செல்வவுவகை, புலனுவகை, புணர்வுவகை, விளையாட்டுவகையென்னும் நாலுவகைகளுள் இதுபுணர்வுவகை. ஒழிந்த மூன்றும் மகளிரது மேற்கூறிய புணர்வுவகையைச்சார்ந்து தலைமகன் மாட்டுகிகழப்பெறுவன. இனி இப்புணர்வுவகையைச்சார்ந்து மற்றை நகைமுதலிய மெய்ப்பாடுகளும் காணப்படும். இனிப்பிள்ளைத்தமிழாற்பெறும் பேறு: முன்னர்க் கூறிவந்த முறையான் நூற்பொருள் காற்பேறுமா மென்க. இன்னும் இக்கூறிவந்தவைபோலும் பிள்ளைத் தமிழின் திறங்களெல்லாம் ஈண்டுரைப்பிற்பெருகும். இடனோர்ந்துழிச் செப்புதும்.

இனிக்கதிரகாமப்பிள்ளைத்தமிழ் என்பது, இமிழ்திரை புடைசூழ் ஈழவளநாட்டிற் கதிரகாமம் என்னும் மூதூரிடத்துத் திருக்கோயில்கொண்டு எழுந்தருளியுறையும் முருகக்கடவுளைப் பாட்டுடைத்தலைமகனை எடுத்துக் கொண்டு அப்பெருமானைப் பிள்ளையாகப்புனைந்துபடைத்து மேலே பிள்ளைத்தமிழ்க்குக் கூறிய சிறப்பியலும்

கன்மைப் (மங்கலப்) பொருத்தமுதலிய பொதுவியலும் அமைய இப்பொழுது எம்மால், முக்கைப்பிள்ளைத்தமிழ்ச் செய்யுள் பல்வகையாகப்பாடிப்போந்த ஆசிரியர் பலரின் கெறிச்சுவட்டினையொற்றி, அவருடைய சொல்லும் பொருளும் போற்றித்தொடுத்து முடிக்கப்பட்டுள்ளது. இத்தொடர்க்கிளைச் செய்யுளினகத்துச் செய்யுட்காப்புப் பாவொடு காப்புப்பருவமுதல் உடைவாள் செறித்தற் பருவ மீறாகவுள்ள பதினான்கு பருவங்கட்கும், பருவத் தொலும் மும்மூன்று பாக்களாக நாற்பதிறுமூன்று ஆசிரியவிருத்தப்பாக்கள் இயற்றப்பட்டுள்ளன.

இனி, கெடுவேண்முருகன், எழுத்துச்சொற்பொருளாகிய முத்திறமும் ஒருங்குணர்த்தும் இயல், இசை, கூத்து என்னுந் தமிழ் மூன்றுந் தோன்றுங்காலத்தே உடனமைந்து ஒருங்கு தோன்றுதலானே அப்பெருந்தகை, தமிழகமங்கட்குச்சிறந்த தண்ணளிக்கடவுள் என்பது வடபனிமலைக்கொடுமுடியிற் கொளுத்திய சுடர் விளக்காகும்.

இனி, அப்பெருமிதக்குரிகில் தனது இயற்கைப் பேரருளுடைமையானே தான் பெற்ற பேரின்பம் பெறுகவிவ்வையகமும் எனத்திருவுளத்தடைத்துத் தனது, அழிவும் அளவு மகன்று பொலியும் ஆற்றலாகிய அரிவைமாரொடும் மறைமொழிப்பிழம்பு (மந்திராத்துவாவடிவம்.) காங்கி வானினின்றுங்கீழிறங்கி வீற்றிருந்து சிறுயிர்த் தொகுதியை மருளொழிய அருளொழியிற்செலுத்தி மண்ணுலகைப் பொன்னுலகமாக்கும் சிறப்பார்த்ததிருக்கோயில்களுட் கதிரகாமம் என்பதும் ஒன்று.

இஃது ஈழவளநாட்டிற்கு இப்பொழுதைத் தலைமைப்பட்டினமாகிய கொழும்பினின்றும் ஏறக்குறைய இருநூறு நாழிகைவழிக்கொடு (சாய்ந்த)ந் கிழக்காகச் சென்று சேரும் சேய்மையிலே, தத்தம்பிடியையழைக்குங்கனிற்றூரவாரங்கறங்கும் மரமடர்ந்த பெருங்காட்டினூடே, மாயோகிகள்போல இறுமாந்து சீமிர்ந்த கரிய மாணிக்கக்குன்றின் சாரலிலே, தன் இருமருங்குக்கரைகளையும் தன்பால் நீராடுவாருடைய பாவங்களையும் அரித்துக்கழுவிக்கொண்டு மலையருவியாகிய புதல்வர் ஓடிவந்து தம்மேல்வீழ அவரை மார்பினனைத்துத்தழிஇமோந்துமுத்தமிட்டு உவந்து ஆரவாரித்து மாணிக்கக் கங்கையாகிய நங்கை, திரைக்கைகளிற் பழக்குலைகளும் மணிக்குவைபுமாகிய கையுறையேந்திக்கடலாகிய கொழுநனைநச்சிகெய்தனிலமாகிய வேட்டகம் புகும்வழித்துறையிலே குரில்கூவவும் மயிலாலவும் குரங்குதாவிக் கொம்புபிழைப்பவும் புன்முறுவல் பூத்து இயற்கைக்காட்சி வனப்புக்களாகிய கண்ணாடிகள்தோலும் தன் திருவருண்மேனிச்சாயலைக் கண்டுகளித்துத் தானுந்தன்தையலுமாகத் தன் அடியார்களாகிய செல்விருந்தோம்பிவருவிருந்து பார்த்திருக்கும் கல்விருந்தாகிய மணிமுருகப்பெருமானது “கதலிகுழ் தென்றிசைப்பயிலுமிழத்தினிற் கதிரகாமத்தினைக்காணப்பெற்றால் செய்வமென்பதொன்றெய்தியதில்லென முரணிக்கறு முழுமகனுக்கும்” தெய்வமென்பதோர் சித்தமுண்டாகி” மெய்வகையுணர்ந்து வீடுபெறுதல் ஒருதனையானேயுளதாம்; என்பது யாம் சொல்லவும் வேண்டும்கொல்லோ? இதனை

உள்ளங்குவியவொருமுறை நினைப்பினும் உயிர்க்கண்
வேர்க்கொள்ள மயிர்க்குச்செறியுமன்றோ? இன்னனும்
அருமைபெருமைவாய்ந்த கதிரகாமம் “ வாக்கிற்குண
ஈரி ” யெனச் சிறப்பித்துப்புகழ்ப்பெறுந் திருவருட்புல
வாது திருப்புகழ்த்திஞ்சுவைப்பாடல் பெருமல் எங்ங
னம் இருக்கமுடியும். திருப்புகழிற் கதிரகாமத்தைப்
பற்றிய அரிய உண்மைவரலாறுகள் சில பொதிந்துகிடக்
கின்றன.

“பதிகள் பலவாயிரங்கள் மலைகள்வெருகோடிநின்ற
பதமட யர்க ணவந்த கதிரகாமா!”

என்னும் அடியில் தனிப்படைவீடு கீர்த்தும் தொகைப்
படைவீடு ஒன்றுமாகிய, முருகன் திருப்படைவீடுகளாற
னுட்குன்றுதோறாடலாகிய தொகைப்படைவீடுகளுள்
தலைமைசான்றது கதிரகாமம் என்பது குறிக்கப்படுகின்
றது. திருப்புகழால் மாணிக்கக்கங்கைக்கு வடவை
யாறு என்பதும் கதிரகாமக்காட்டுக்கு யானைக்காடு என்
பதும் கதிரகாமமலைக்கு மாணிக்கமுக்கோணமலை யென்
பதும் பெயரெனத் தெரியவருகின்றன.

“கதிர்விடுவேலைக் கதிரினின்மேலிக்
கலைபல தேர்முத தமிழ்காடா!”

எனவரும் அடியிற்குன்றெறிந்த குமரவேள் கதிரகாமத்
திலிருந்து கலைபலதேர்ந்தான் எனவும் அதனாற்கதிரகாம
நாடு முத்தமிழ்காடு எனப் பெயர்பெற்றிருந்தது என
வும் குறிப்புக்கள் கிடைக்கின்றன. இன்னொருன்ன குறிப்
புக்கள் ஆராய்ச்சியாளர்க்கு மிக இயம்பூதும் கழியுல

கையும்வினைக்கும் பெற்றியனவாகும். இற்றை ஞான்று
கதிரகாமநாடு சிங்களநாடாகவும் ஆண்டுவாழ்வார் சிங்
களாகவும் இருத்தல் முறையே பண்டு தமிழ்காடாகவும்
தமிழராகவுமேயாயிருத்தல் வேண்டும் என்னும் ஒரு சா
ரார் கடைப்பிடிக்குத்தக்க மேற்கோளாகும், மேற்போந்
த குறிப்புக்கள். இங்கு எடுத்துக்காட்டிய திருப்புகழிற்
கதிரினின் என்றது கதிரகாமத்தையே யென்பது வேலை
யென்னும் அடைமொழியாலினிது பெறப்படும். வேலை—
கடல். வடவிந்தியநாட்டினைக், கி-மு, மூன்றாம் நூற்றாண்
டில் அடிப்படுத்து அரசாண்டுவந்த அசோகமன்னன் கா
லத்தில் இலங்கையில் இலங்கைமன்னனுக்குப் பின் பெரி
யாராகக்கருதத்தக்கவர் கதிரகாமத்திலிருந்தனர் என
மாவம்மிசம். என்னும் சிங்களப்பெளத்தச் செய்யுளாற்
புகழப்படுகின்றவர், மேற்கூறியவாற்றானே தமிழ்ப்பெரி
யாராகல் வேண்டும்போலத்தோன்றுகிறதும், என்னை?
சிங்களர் இலங்கையிற் கி-மு, மூன்றாம் நூற்றாண்டின்
முன்னர் இருநூற்றாண்டாகவேதான் சிறிதுசிறிதாகப்
பெருகிவருவாராயினர். அவரும் கல்வியறிவொழுக்க
முடையரல்லரென்பது அம்மாவம்மிசச்செய்யுளானேயே
கேட்கப்படும் என்ப. அன்னவியல்பினர் இருநூற்றாண்
டிற்குட் கல்வியறிவொழுக்களாற்றிருத்திப் பெரியாராயி
னர் எனக்கொள்ளல் பொருந்தாததொன்றாகும். அல்ல
தூஉம் ஒருதன்மையராய்வந்த சிறுபாணமைச் சிங்கள
ருட் கதிரகாமச்சிங்களர் மட்டும் விதத்து வேறுபடவு
யர்த்துச் சொல்லப்படற்பாலருமாகார். அல்லதூஉம்
மலைச்சாரல்தோறும் அந்கிலக்கிழானாகிய முருகவேளைக்

குறிஞ்சிபாடித் துடிக்கொட்டிக் குரவையாடியாற்றுப்படுத்
துவழிபாடாற்றிய வேட்டுவரொழுக்கம் தமிழகத்திற்
சூரித்தாகவே நிகழ்ந்தது எனத்தமிழ்நூல்களான் அறி
யக்கிடத்தலன்றிப் பிறநாட்டிற்கும் பொதுப்பட நிகழ்ந்
தது என்றல் கேட்கப்படாமையானும் கதிரகாம முரு
கன் கோயில் தமிழ்வேட்டுவராலேயே வழிபடப்பட்டிருத்
தல் வேண்டும் என்பது துணியப்படும். வேட்டுவர் சிங்
களரல்லர் என்பது விசயனோடு வேட்டுவரும் வந்தார்
எனச் சொல்லப்படாமையாற்பெறப்படும் என்ப. கதிர
காமம் சிங்களரதாயிற் சிங்களர் செறிந்துள்ள வேறெங்
கணும் முருகன் கோட்டம் இல்லாமைக்கு வாயில் என்?
இக்காலத்தும் ஈழம்வந்தேறும் தமிழருட் சிலர் சிங்களர்
சார்பாற் சிங்களருடைய நடையுடை மொழிகருத்துக்
களை மேற்கொண்டு சிங்களராகவே தோன்றல் கண்கடா
யிற் கதிரகாமத்தமிழ் வேட்டுவர், நெடுங்காலமாகப்பெ
ரும்பான்மைச் சிங்களர், தம்மைச்சூழப் பெருகிவலியுற்று
வாழுஞ்சார்பாற் சிங்களராகமாறிக் காட்சியளித்தலை
அவர் சிங்களர் என்பதற்கு அடையாளமாக எடுத்துக்
காட்டல் ஒரு சிறிதும் பொருத்தமன்றாகும். ஆகவே
கதிரகாமநாடுபண்டைக்காலத்துத் தமிழ்நாடாயிருந்தது
என்பதூஉம் ஆண்டுவாழ்ந்தார் தமிழ்வேட்டுவரே யென்
பதும் அவராலேயே ஆண்டு முருகன் கோட்டம் வழி
படப்பட்டது என்பதூஉம் வலியுறுப்பும். இனி அந்நாடு
முத்தமிழ்நாடு எனப்பெயரெய்துதலின் அந்நாட்டுவேட்
டுவரெல்லாம் தமிழ்ப்புலமைவாய்ந்திருந்தனர் என்பதா
யிற்று. கதிரகாமத்தில் ஒரு வேட்டுவிச்சி தமிழ்ப்புல
மை கிரப்பி முருகனுக்குப் பாமாலை சூட்ட முருகன்

அதனை உவந்தேற்றருளியிருந்தான் எனத்திருப்புகழ்
கூறும். அதுவருமாறு

“கடகடவருவிகன் தபவரி யதிர்க்கிர்
காமத்தாங்க மலேவீரர் !

.....
தயிலவ சபரிசெய் கவி புசல் தருகவி
யாளப் புயங்கொண் டருள்வோனே”

என்பது. இங்ஙனம் வேட்டுவரிற் பெண்பாலாரும் செய்
யுள்பாரும் புலமை நிறையப்பெற்றிருந்தாராயின் ஆண்
பாலார் தமிழ்ப்புலமை கிரம்பியிருந்தாரென்றல் ஒரு
வியப்பாகுமா? சபரி—வேட்டுவிச்சி. ஆகவே கதிர
காம நாட்டை முத்தமிழ்நாடு என்றற்குத்தடையென்னை?
பழங்காலத்திலே தமிழ்நாட்டாம் ஐந்திலமக்களாகவே
வழங்கப்பட்டுவந்தனர் என்பது தெரிதலால் தமிழ்ப்புல
வரும் தமிழ்மன்னரும் ஐந்திலமக்களின் வேறல்லராவர்.
இவர் கல்வியறிவொழுக்கங்களானே திருந்தினரும் ஏனை
யர் திருந்தாத மாக்களுமாவர். முத்தமிழ் பாண்டிய மன்
னர்கட்கு உரியனவாதலால் முத்தமிழ்நாடாகிய கதிரகாம
நாட்டினையும் வேட்டுவர்பாற்பட்ட பாண்டியமன்னரே
யாண்டிருந்தாராகக்கொள்க. இறையனார் களவியலு
ரைப்பாயிரம் முதற்றமிழ்க்கழகப் புலவனாகக்குன்றெ
றிந்த குமரவேள் வீற்றிருந்தான் எனவும் அக்கழக
மிருந்த நாடு தென்பாற் கடல்கொள்ளப்பட்டபாண்டிய
நாடு எனவும் எடுத்தோதுதலைக் “கதிரினின் மேவிக்கலை
பலதேர் முத்தமிழ்நாடா என்னுந்திருப்புகழ்க்கருத்
தோடு இணைத்துப்பார்ப்போமாயின் அவன், கதிரகாம
முருகனேயாம்; அந்நாடு, கதிரகாமநாடேயாம்; கழகத்து

மனமும் கதிரகாமமேயாம் ; என்னும் உண்மைவலியும், முருகவேள் கோயிலிருக்கும்இடமே அவன் புலவனாகவீற்றிருக்கும்கழகத்திற்கும் இடமாகவேண்டும். அவனுடைய வேற்றார்கள் அதற்கு இடமாதல்பொருந்தாமையாக கதிரகாமமே அக்கழகத்திற்கு இடமாதலமையும் இனிக் கதிரகாமம் வேட்டுவர் நாட்டுக்குத்தலைமை யூராதலின் ஆண்டுஇருந்த வேட்டுவமன்னனுக்கே வள்ளிநாய்ச்சியார் மகளாராக வாய்க்கிருத்தல்கடும். வள்ளிநாய்ச்சியாரை முருகவேள் கடிமணம்செய்த நிலம் கதிரகாமம் என ஈழ நாட்டுவழக்கமிருத்தல்போலவே திருப்புகழ்த்திருவருட்பாவும் விளக்கிக்கூறுதலான் மேற்காட்டியது உண்மையெனக்கோடற்கு இடனுண்டு. அன்றியும் ஒரு வேடன் அருளியவழிபாட்டுக்கு மகிழ்ந்து கதிரகாமத்து எழுந்தருளியிருந்தான், முருகன். எனச்செப்புதலான் முதன் முதல் ஒரு வேட்டுவனே கதிரகாமமுருகனை வழிபட்டான் என்பதுபோதரும். அதனால் இன்றும் அவ்வேட்டுவன் மரபினரே வழிபட்டுவருகின்றனர். அதனால் அக்கோயிற்கு அவரே உரியராகின்றனர். திருப்புகழ், வேட்டுவன் கொடுத்த அல்லது செய்த வென்னாது அருளியவெனவுயர்த்துரைத்தலின் அவ்வேட்டுவன் முருகற்கு மகட்கொடைபூண்ட மாமன்போலும். அங்ஙனம் அவன் முருகனைவழிபடுதல் சிறந்திலதாயின் அவன்பால் வள்ளிநாய்ச்சியார் சார்தலமையாது. இனி இக்கதிரகாமம் இன்னகாலத்து உண்டயிற்றென்று வரையறுத்து உரைக்கவியலாதாயினும் சிதையைத்தேடியிலங்கைக்கு வந்த அனுமான் சிதையைக்காணப் பெற்றுத்தன்னைத்

தசரதராமன் தூதன் எனச் சிதை தேயுதற்காக இராமன் கொடுப்பக் கொணர்ந்த திருக்கணையாழியைச் சிதைபாற்காட்டிக்கொடுத்துவிட்டு, அவன்பால் விடைபெற்று மீண்டு கதிரகாமத்தில்வந்து முருகக்கடவுளை வணங்கிநிப்ப அவற்கு முருகன் இன்னருளீந்து உவந்து ருளிநான் என்னுமொரு குறிப்புத்திருப்புகழிற் காணப்படுதலால் இம்மைக்கு ஏறக்குறைய நாலாயிரத்தைநூறியாண்டுகட்கு முன்னர்த்தொடங்கியே கதிரகாமம் விளக்கமுற்றிருந்தது எனத்தெரியவரும். அப்பொழுது சிங்களர் என்னுமோரினமே உலகத்திருத்தில்லையாதலானும் கதிரகாமம் சிங்களரதன்று என்பது ஒருதலை. அக்காலம் தென்தமிழ்நாடு கடல்கொண்டதொடக்கமாதலால் ஈழமெல்லாம் தனித்தமிழ்நாடாகவமைத்திருந்தது. அங்ஙனமாயிற் கதிரகாமநாடு முத்தமிழ்நாடாதலில் ஐயுறவு எழுதற்கு இடனின்றி.

கதிரகாமம் இடைக்காலமாகிய சிங்களராட்சிக்காலத்திலும் நீர்வளம் நிலவளமிக்க பேரூராகவேயிருந்தது என்றற்கு அப்பெயரேகரியாகும் கதிரகாமம் என்பது சிங்களப்பெயர்திரிந்த தமிழ்ப்பெயர். கதிரகம் என்பது சிங்களப்பெயர், கம் என்பது கிராம என்னும் வடசொற் சிதைவு. கிராம என்பதற்கு வயல்குழித்தூர் என்பது பொருள். அவ்வூர் அழிந்துபோக முருகன்கோட்டமும் அதனைவழிபடும் வேட்டுவப்பார்ப்பார் மனைகளும் நீத்தார்பாழிகளும் (மடங்களும்) முருகனைக்காணவருவார்குழியுறையும் மன்றங்களுமே இன்று காணப்படுகின்றன. இவையும் பின்னர் உண்டாக்கப்பட்டனவேயன்

றிப் பண்டைக்காலத்தனவல்ல. சிங்களப்பகை மன்னர் படையெடுப்பே அவ்வழிவிற்குவாயில். இதனானும் கதிரகாமம் தமிழாது என்றாயிற்று, அங்ஙனம் அழியுங்கால் முருகன் கோயிலும் சிதைய அவன்கற்பிழம்பும் காணப்படாமற்போயிற்றுப்போலும். திருவுலாம்பிழம்பு (உற்சவவிக்கிரகம்) மாணிக்கத்தால் அமைந்ததாகலால் அதனை வேட்டுவர், ஊறுபடாமற்காத்தோம்பிப்பெட்டிக்குட்பொதித்துவைத்தனர். அதுமுதற்றெட்டு அப்பேழைவாயிலாகவே உள்ளிருக்கு முருகனை வழிபாடற்றிவருகின்றனர். முருகக்கடவுளும் அப்பேழைமுதமாகவே தொண்டர்கட்குத் திருவருள் சுரந்து உதவுகின்றனன். யாண்டும் நிறைவுற்றுக்கட்டற்றுப்பொறிகட்கு எய்தாத முழுமுதற் கடவுளும் பெட்டிக்குட் கட்டுற்றான்; என்னே! முருகனது அடியார்க்கெளிமை. மாணிக்கம் விளையும் நாட்டிலே மாணிக்கமலைச்சாரலிலே மாணிக்கக் கங்கையாற்றங்கரையிலே குடிவாழும் முருகன் திருப்பிழம்பும் மாணிக்கமாகவேயிருத்தல் வேண்டும் என்பது கூறுமேயமையும்.

“கனகமாணிக்க வடிவனை மிக்க
கதிரகாமத்தி லுறைவோனே:”

என்னுந்திருப் புகழும் ஈண்டுக்கருதற்பாலது. இங்ஙனமான பேழைப்பொருள் என்பதன் உண்மைக் கருத்துக்கந்தாது பூதித்திருவிருத்தமொன்றால் அருணகிரியார் அழகாக விளக்கிக்காட்டுகின்றனர். அதுவருமாறு:

“வாழைக் கனிமா மதுரச்சுளையே!

யேழைக் கரிதென் றிவோ ருளரோ

பாழைப் பயிர்செய் திடு சிற்பரையின்

பேழைப் பொரு ளாகியபே ரொளியே” என்பது.

இன்னும் இக்கதிரகாமத்தின் ஏனைவரலாறுகள் இதன் பிற்சேர்க்கப்பட்டுள்ள கதிரகாமவரலாற்றுச் சுருக்கம் என்னுங்கட்டுரையுள் இனிதுணர்ந்துகொள்க. இங்ஙனம் பழம் பெருமைவாய்ந்த கதிரகாம முருகப்பெருமான், அருணகிரியார் கூறியவாறே “இதமொழி பகரினும் மதமொழி பகரினும் ஏழைக்கிரங்கும்” பெருமானதலான் அவன்மேல் அவனதருளான் அவன்தாள் வணங்கி இப்பிள்ளைத்தமிழ் என்பதொன்று பாடலாயிற்று. இதன் செய்யுட்களின் பொருள் எளிதிற்புலப்பட ஒரு குறிப்புரையும்வரைந்து இச்சுவடியின் இறுதிக் கட்சேர்த்தல் நலமாயிருக்கும் என அன்பர் சிலர் கேட்டுக்கொண்டதன் பொருட்டு அவ்வாறே குறிப்புரையும் பொறித்துச் சேர்க்கநேர்ந்தது. அதனை இன்னும் விளக்கமாக எழுதிப்பதிப்பித்தற்கு யாம் குறித்த காலமும் பொருளும் போதாமையான் அவ்வேட்கையினைக் கைவிட வேண்டிற்றாயிற்று. ஒல்லுமேல் இரண்டாம் பதிப்பு முதலியவற்றில் அவ்வாறு செய்துகொள்ளலாம் எனக் கருதியிராநின்றேம்.

இனிஊழான் நேர்த்த நல்குவாற்பற்றப்பட்டு இது போலும் சுவடிக்கை வெளிப்படுத்தற்கு கினைக்கவுமாட்டாதிருந்தேமாகக் கதிரகாமவேலவன் திருவருள்போல

வந்து கதிரகாமப்பிள்ளைத்தமிழ் பாடுக ; என கிளைப் பூட்டிக்கேட்டுக்கொண்டு அங்ஙனமே யாம் பாடுமாறு ஊக்கங்கிளர்வித்து முடிப்பித்துத் தமிழறிஞாவைக்கள னின் ஏற்றுவித்து இச்சுவடி பயன்படுமாறு இன்றியமையாத நன்முயற்சியை மேற்கொண்டவரும் தக்கார்பால் அன்பும் பணிவும்ஒழுக்கமும் கடைப்பிடித்தொழுகிவரு பவரும் தமிழ்மொழிக்கண் ஆர்வமும் பயிற்சியும் உடைய ராய்த் தமிழ்மொழிக்குப் பணியாற்றுகடப்பாட்டாள ரும் என்னுடைய இயற்றமிழ் மாணவருள் ஒருவரும் கொழும்பு வேத்தியற்களரிக்கல்வித்துறை யெழுத்தாள ருமாகிய திருவாளர் யாழ்ப்பாணத்துக் கருப்பனார்க் குல, சபாநாதன் என்பவர்க்கும் கல்வியறிவொழுக்கக்க ளுடையார் மாட்டுமெனமொழிமெய்களான் முறையே அன்பும் முகமனும் பணிவும்செய்தலை எஞ்ஞான்றும் மற வாது கடைப்பிடித்தொழுகுஞ் செல்வரும் எம்பால் உழு வலன்பு செறியப்பெற்றோரும் கல்விச்சுவைகண்டு உவப் போரும் கொழும்பு முறைப்பெருமன்றத்துத் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பாளருமாகிய வெள்ளவத்தை, முதலியார் செ. சின்னத்தம்பியவர்கட்கும் எம்மை நன்குமதித்தொ முகித்தமிழ் நூலாராய்ச்சியே பொழுதுபோக்காகவுடைய வரும் எம்முடைய நன்மையை விரும்புபவரும் உயர்ந்த எண்ணக்கள் வாய்ந்தோரும் வேத்தியற்களரியெழுத் தாளருமாகிய கல்கிசை, வ. கந்தையா அவர்கட்கும், மிகப்பெருந்தன்மைவாய்ந்தோரும் தமிழார்வமிக்குள் ளோரும் எம்பால் அன்புகொடாநாருமாகிய கொழும்பு வேத்தியற்சிறு முகப்பொருளறைக்களரியெழுத் தாளருமாகிய வல்வை R. வைத்தியலிங்கமவர்கட்கும்

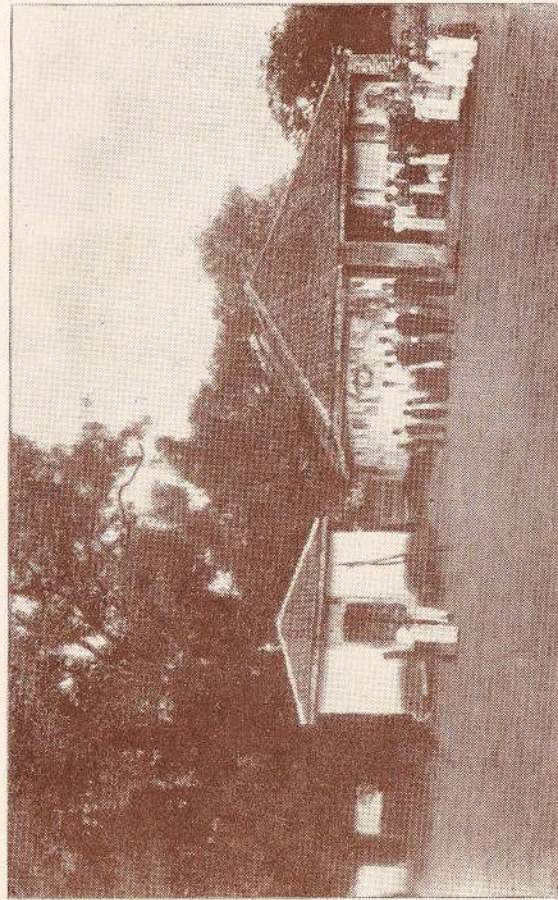
புலவர்மாபிளரும் எம்முடைய கொழும்பு வாழ்வுக்கு இன்றியமையாத காரணமாயிருப்பாரும் எம்மைத்தம் மின் வேருகக்கருதாத பேரன்புவாய்ந்தோருமாகிய வல் வைச் சங்கர, வைத்தியலிங்கமவர்கட்கும் ஏனை என்னு டைய அன்பான இயற்றமிழ் மாணவர்கட்கும் யாம் கொ ழும்புப் பட்டினத்தில் முட்டுப்பாடுஇன்றித் தமிழ்ப்பணி செய்துபோதருதற்கு இன்றியமையாத அறுசுவை யுண்டி அன்போடு அளித்துக்காப்பாற்றிவரும் அருட் செல்வமும் பொருட்செல்வமும் ஒருங்குவாய்க்கப்பெற்ற வர்களாகிய திருவாளர் வலம்புரி, வயி. லெ. இலக்குமணச் செட்டியாரவர்கட்கும், திருவாளர் வயி. வ. வகேநாதச் செட்டியாரவர்கட்கும் கொழும்புப் பம்பலப்பிட் டியாவினுள்ள திருப், பழைய கதிரேசன் கோயிலில் யாம் வேண்டியபோது இனிது உறைதற்கு அருமை யான இடம் அளித்து உதவிக் கடவுளிடத்தும் தமிழ் மொழிக்கண்ணும் தமிழ்ப்புலவர்களிடத்தும் தங்களுக் குள்ள கல்லெண்ணத்தைப் புலப்படுத்துகின்றவர்களா கிய, கொழும்பிற் செட்டியார்தெருப் பழைய கதிரேசன் கோயில் நகரத்தார்களுக்கும், அவர்கள்போலவே கொ ழும்பில் யாம் விரும்புங்காலத்துத் தங்களுடைய மேல் வீட்டினை எனக்கு உதவி எனக்கு வேண்டினவற்றைச் செய்து எனக்குப் பற்றுக்கோடாயிருக்கும் திருவாளர் நெய்க்குப்பை, ப, ராம. லெ. இலக்குமணச்செட்டியாரவர் கட்கும் கதிரகாமத்து மாணிக்கமுருகவேள்வள்ளல், எஞ்ஞான்றும் எல்லாநலங்களையும் பொழிந்து குறை வற்ற வாழ்வு அருளி, அவர்கள் இம்மையினும் மறுமை

யினும் இன்பமுறத்திருவுள்ளம் செய்து அவர்கண்
மேற் கடைக்கண்செலுத்தியருள்வானாக. இக்கதிரகா
மப்பிள்ளைத்தமிழ்ச்சுவடியைப் பதிப்பித்துத் தருதற்கு
ரியகாலம் மிகப்போதாதிருந்தும் தங்களுடைய வியா
பார முறையும் மெய்ம்முயற்சிவருத்தமும் பொருட்படுத்
தாது என்பால் தங்கட்குள்ள பெருந்தகையன்பினையே
குறிக்கொண்டு யாங்குறித்த காலத்துள்ளே திருத்த
முற்ற பதிப்பாக இச்செய்யுள் புறம்போந்துலாவற்கு
வாயிலாயிருந்த ராபர்ட் பிரஸ் லிமிடெட், (The Robert
Press, Ltd) அச்சுக்களரியின் தலைவர், முதல்வர்
(Manager) அச்சுக் கோத்துப்பதித்த பணியாளர்
என்றிவர்களுடைய அன்பும் பொறுமையும் பெருந்தன்
மையும் முயற்சித்திறைமையும் எம்மாற்பாராட்டாமலி
ருக்க முடியவில்லை. அவர்கட்கு எம் நன்றியறிவும் கட
வுளுடைய திருவருளும் உரியனவாகுக. கதிரகாம சிழற்
கிழி (Block) கொடுத்துதவிய S. பற்பநாத அய்யரவர்
கட்கும் எம் நன்றியறிவும் பணியும் உரியனவாக.

தேரிசை வெண்பா.

வாழி மணிநெடுவேள் வாழி யவன்றெழும்பர்
வாழி குறுஞ்சுனைக்கண் மாண்குழவி—வாழி
கலக்கிய சின்னீரைக் களிறுண் கதிரை
மலக்குறம்பு மாற்று மலை.





திருக்கதிரகாம முருக்கக்கடவுள் திருக்கோயில்.

திருக்கதிரகாம வரலாறு.

கணியமிழ்ந்து மாமலைமேன் மேயவனவநாதம்

மடவா லார்ல்தாய்வு மலர்வனவுநாதம்

கணியமிழ்ந்து கண்ணாற் பூப்பனவும் மேகலை

பிறங்கன்மாத் தொலைத்தவற்றான் துயர்ப்பனவுமேய்வை
தூறதகாகா னெம்மருனா மாலையு மாலை

மேயக்கிளிதா ளாநவனைத் குலைது மாலை
நிறைக்காமத்தி கொஞ்சஞ்சக் கடுகுதுவந் காமம்

கிலங்கர்த்துஞ் சேய்ந்த நெடுகருங் காமம்

“யாப்பருங் கலவிருத்திமேற் கேளன்”

(பெருத்தொலை 48.—25.)

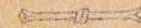
ஆதி பரானிசுமீது வைத்துயிர்க் கைத்தக்கா

மாதி யுணர்த்தும பொருவருந் காலியி் னெய்க்குண்

கையில் குலவெண்ணு முத்தோணம் வாய்ந்து குலவருட்ச

காதி யொளிருந் கதிரகாம மீழகை மண்டபவே.

(தழமண்டல சதகம்)



முன்னுரை.

திருக் கதிரகாமத்தில் வரலாற்றினை மட்டும் தொலைப்
படுகதி மெழுகுமாய்வு ஏதகாநியர் சிலங் கருணையப்
பாண்டியப் புலவர் ஆயர்கள் பணிததார்கள். அக்கட்டளை
பைததலைமேற் கொண்டு திருக்கடிகரை எழுதப்பட லாயிற்று.
செர். கிபான். அருணாசலமா ஆவர்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய



திருக்கதிரகாம முருக்ககடவுள் திருக்கோயில்.

திருக்கதிரகாம வரலாறு.

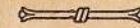
மணியுமிழ்ந்து மாமலைமேன் மேய்வனவு நாகம்
மடவர லார்சொய்ய மலர்வனவு நாகம்
பிணியவிழ்ந்து நன்னூளாற் பூப்பனவும் வேங்கை
பிறங்கன்மாத் தொலைத்தவற்றான் றுய்ப்பனவும்வேங்கை
இறைக்காசா னெம்மருளா மாலை யு மாலை
யெமக்கினிதா யாமவனைச் சூடுவது மாலை
நிறைக்காய்த்தி நெஞ்சஞ்சச் சடுவதுவுந் காமம்
நிலக்காக்குந் சேஎய்த நெடுநகருங் காமம்

“யாப்பருங் கலவிருத்தமேற் கோள்.”

(பெருத்தொடை பக்,—25.)

ஆதி பவானிமடிமீது வைத்துயிர்க் கைந்தக்கா
மோதி யுணர்த்தும் பொருவருங் காகியி னோங்கிக்குகன்
கோதில் குலங்கொண்டு முக்கோணம் வாய்ந்து குலவருட்ச
மாத். யொளிருங் கதிர்காம மீழநன் மண்டபலே.

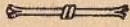
(சுழமண்டல சதகம்)



முன்னுரை.

திருக் கதிரகாமத்தின் வரலாற்றினை மட்டும் தொகைப்
படுத்தி யெழுதுமாறு எமதாசிரியர் சிவங் கருணையப்
பாண்டியப் புலவர் அவர்கள் பணித்தார்கள். அக்கட்டளை
யைத்தலைமேற் கொண்டு இக்கட்டுரை எழுதப்பட லாயிற்று.
சேர். பொன். அருணாசலம் அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய

‘The Worship of Muruka’ எனும் கட்டுரையும், முதலியார் இராசநாயகம் அவர்கள் ‘Hindu Organ’ பத்திரிகையில் வெளியிட்ட கதிரகாம வரலாற்றுக் கட்டுரையும், நண்பர், வெள்ளவத்தை மு. இராமலிங்கம் அவர்கள் தந்துதனிய ‘Manual of Uva’ எனும் நூலும் இக்கட்டுரையினை எழுதற்குப் பெரிதும் பயன்படலாயின. இவ்வறிஞர்க்கு எஞ்ஞான்றும் நன்றிமறவாக்கடப்பாடுடையே னைவேன்.



முருக வழிபாடு.

உலகத்தில் மன்பதை மரபினர் முதல்வர் தோன்றிய னிடம் குறிஞ்சி நிலமென்பது ஆராய்ச்சியாளர் கண்டதுணிபு. கரந்தைத் தீணையின் துறைகளொன்றாய் குடிநிலையென்பதற்கு எடுத்துக்காட்டிய,

“பொய்யகல நாளும் புகழ்விளைத்த லென்வியப்பாம்
வையகம் போர்த்த வயங்கொலி நீர்—கையகலக்
கற்றோன்றி மண்டோன்றாக் காலத்தே வானோடு
முற்றோன்றி மூத்த குடி.”

எனும் புறப்பொருள் வெண்பா மாலையின் அரிய பழஞ்செய்யுறும் இப்புதியவராய்ச் சித்துணியினைமுன்னரே கூறியிருத்தல் வரலாற்றாராய்ச்சியாளர்க்குப் பெருவியப்புப் பயக்கும். பண்டொருபொழுது மக்களறிவு இத்துணை வளர்ச்சியடையாத ஞான்று ‘பேராழி யுலகனைத்தும் பிறந்தகலி யிருநீங்க, வோராழிதனை நடத்தும் ஒண் சுடர்’ தவறுதலின்றி நாடோறும் கோன்றிப் பயனளித்து வருதலால் அதன் இன்றியமையாமையை யுணர்ந்த மாந்தர்பலரும்

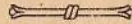
அதனையே கடவுளாக ஒருங்கு போற்றுவராயினர். அறிவுமுதிர முதிர, அஞ்ஞாயிற்றினை நம்மனோர் உடம்பு போலவும் கல் முதலியனபோலவும் ஓர் உயிரற்ற பொருளேயாமெனக் கண்டு அதனை யியக்குதற்கு வேறொன்றன் ஆற்றல் இருத்தல் வேண்டுமென ஆராய்ந்து அவ்வாற்றலின் இயல்பும் அவ்வாற்றலுடையதனியல்பும் கண்டுகொண்டனர். ஞாயிற்றினூடாகத் தெரியவந்த அவ்வாற்றலோடு கூடிய உயிர்ப்பொருளாகிய பாசிவத்தின்கட் கழியாவிளமையும் அழியாவனப்பும் காணப்பெற்று மருட்கையெய்தி அவை வாயிலாக அப்பொருள்படும் முருகனைப் பெயரிட்டுத் தமக்கியன்றவாற்றான் வழிபட்டு வந்தனர். முருகன் என்னுஞ் சொற்கு இளமையழகுடையான் என்பது பொருள். இதைப் பழந்தமிழ் மக்கள் ஒவ்வொரு பொருளிடத்தும் அழகினை ஊடுருவிப் பார்த்து வந்தனரென்பதும், அவ்வழகின் கவர்ச்சியால் அதனையே கடவுளாகப் போற்றி அவ்வுண்மை நெறியால் தாம் கருதிய பயனும் பெற்றுவந்தனர் என்பதும், தெரியப்படும். இங்ஙனம் ஒவ்வொரியற்கைப் பொருளிடத்தும் வேறு வேறுகப் பாசிவம் காணப்படும் எனும் உண்மையினை.

“இருநிலனாய்த் தீயாகி நீரு மாகி இயமான னாயெறியுங்காற்றுகமாகி
அருநிலைய திங்களாய் ஞாயறாகி ஆகாசமாய் ட மூர்த்தியாகிப்
பெருநலமுங் குற்றமும் பெண்ணும் ஆணும் பிறருருவுந்
தம்முருவுந் தாமேயாகி
கெரு நலையாய் இன்றாகி நாளையாகி நிமிர்புன் சடையடிகள்
நின்றவாறே”

எனும் திருத்தாண்டகம் புலப்படுத்தியிருத்தல் காண்க. முத்த பிள்ளை வழிபாடும் முருக வழிபாடும் முறையே சிவ

வழிபாடும் சிவசத்திவழிபாடுமொமெனக் கொள்ளப்படும். சிவசத்தியும் சிவமும் பரசிவத்தின் வேறு வேறு நிலைகளென்பதனைச் சிவஞானசித்தியார் இரண்டாளுக்குத் தூத்துட் காண்க,

முருகன் தமிழ் சங்கத்தே வீற்றிருந்து தமிழராய்ந்தமை குறிப்பிடப்படலால், தமிழர்கள் பண்டுதொட்டு வழிபட்டு வந்த தெய்வம் முருகக்கடவுளென்பது பெறப்படும். இன்னும் தமிழ் நூல்கள் பல முருகன் பெருமையை எடுத்துரைத்தலும் அவன் எழுந்தருளி யிருத்தற்குரிய ஆறுதிருப்படை வீடுகளும் தமிழகத்தின் கண்ணேயே அமைந்து கிடத்தலும், மறுக்க முடியாத பெருஞ் சான்மல்லவோ? மிகப்பழைய தமிழ் நூலாகிய கொல்காப்பியத்தின் கண்ணும் 'சேயோன் மேயமைவரை யுலக' மெனக் குறிஞ்சி நிலத்துக் கடவுளாகக் கூறப்பட்டிருக்குமாயின் முருகக்கடவுள் தமிழர்க்கேயுரிய கடவுளென்பதில் ஐயமுண்டோ? அன்றியும் ஆரியர்க்கு வழக்கமாகாத களவுமணம் முருகனுக்கு உரியதாகச் சொல்லப்பட்டதனாலும் முருகன் தமிழ்க்கடவுளேயாம்.



கதிருகம்.

முருக வழிபாட்டிற்குரிய திருப்பதிகளுள் மூர்த்திதலம் தீர்த்தம் எனும்மையானும் புகழ்பெற்றதே திகழ்வது திருக்கிராமமென்பது. இத்தலத்தின் பெயர்க்காரணவாராய்ச்சி இன்னும் முற்றுப் பெற்றிலது. கதிரகாம என்னுஞ் சொல் கார்த்திகேய கிராம என்பதன் மூலவெனவும், கஜரகம் என்பதன் சிதைவெனக் கொண்டு யானை

வாழ் கிராமமெனவும், கதிரு கிராம என்பதன் சிதைவெனக்கொண்டு கதிருமரம் (நச்சுமரம்) நிறைந்த கிராமம் (கதிருகொட என்பதுபோல) எனவும் கொள்வர் சிலர். இன்னும் சிலர் இதனைத் தமிழ்ச் சொல்லெனவே கொண்டு கதிர்காம மென்பது கடவுட்டன்மையுடைய ஒளியும் (கதிர்-ஒளி) அனபு (காமம்-அன்பு) கலந்து விளங்குமிடம் எனவும், ஆறு கதிர்ப் பொறிகளாற் பிறந்த ஆறுமுகன் வள்ளி நாயச்சியார்மேற் காதல்கொண்டு மணம் புரிந்த விடமாதலிற், கதிர்காம மாயிற்றெனவுங் கூறுவர். இன்னுஞ்சிலர், 'கதிரங்கருங்காலி' யெனும் பிங்கல நிகண்டுச் சூத்திரத்தை யெடுத்துக் காட்டிக், கதிரமரம் (கருங்காலி) நிறைந்த கிராமமாதலின், இப்பெயர்த் தாயிற்றென்பர். கதிரகாமம் என்பது சிங்கள மொழிச்சொல்லின் மூலவாய்த் தமிழ்மொழியின்கண் திசைச் சொல்லாய்ப் பிற்காலத்து வழங்கிய வழக்கென்பதே எமது முடிபு. அம்முடிவுக்கியையக் கதிரு மரங்களையுடைய ஊரெனப் பெயர்க்காரணம் கோடலே பொருத்தமுடைத்துப்போலத் தோற்றுகின்றது.



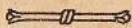
பொதுக்கோயில்.

மக்கள் யாவர்க்கும் பொதுவான இறைவனை வழிபடற்குப் பல சமயங்களுடைய புகளாக வமைந்திருத்தலையொப்பப், பல சமயத்தவர்களும் வழிபடும் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்து விளங்கும் திருத்தலம் திருக்கிராமமாகும்.

புத்த சமயத்தினர் வழிபடல்:— புத்த பகவான் யோகத்தமர்ந்த திருத்தலங்கள் பதினானுட் கதிர்காமமும்

ஒன்றாகக் கி.மு. 309க்கு முன்பே கருதப்பட்டு வந்தது. அத்தலங்களாவன :— 1 மகியங்கன (ஊவாமாகாணம்) 2 நாகதிபம் 3 களனி 4 ஸ்ரீபாதம் 5 திவாகுவா (சிவனொளி பாதத்திற்கு அண்மையில்) 6 தீகவாபி (மட்டக்களப்பு) 7 முத்தியங்கன (வதுளை) 8 திஸ்ஸமஹாவீஹா (அம்பார் தோட்டை) 9 மகாபோதி 10 மிரிசுவெற்றிய 11 ருவான் வெலிசேய 12 தூபாராம 13 அபயகிரி 14 ஜேதவண (9-14 அநுராதபுரத்தில்) 15 ஸேலசேதிய (மின்தலை) 16 கஜரகம.

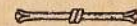
சிங்களவரசருட் பெரும்பாலார் கதிர்காம தெய்யோ வையும் (கதிர்காமக் கடவுள்) பத்தினி தெய்யோவையும் (கண்ணகி) வணங்கி வந்தனரென்பது சரித்திர நூல்களால் நன்கு பெறப்படும். சிங்களரின் தலைநகராயிருந்த கண்டியிலும் இத்தெய்வங்களுக்குக் கோயில்கள் அமைந்திருந்ததல் மேற்கூறிய கொள்கையினை வலியுறுத்தும். கண்டியில் ஆண்டுதோறும் கொண்டாடப்படும் 'பெரஹரா' (Perahera) எனும் விழாவில் கதிர்காமத் தெய்யோவுக்கு முதன்மை கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. இவையாவும் சரித்திரப் பகுதியில் விரிவாக விளக்கப்படும்.



முஸ்லிம் தோடர்பு.

அல்கேதர் (Alkhedar) எனும் முகம்மதிய அடியார் கதிர்காம தலத்தை யடைந்து ஞானம் பெற்றுய்ந்தாரென்பதும் சில காலம் ஆண்டுத் தொண்டாற்றும் நோக்குடன் தங்கினார் என்பதும் ஐதிகம். இவ்வடியார் சமந்த கூடத்தி

லும் சிறிதுகாலம் வதிந்தாரென்ப, கதிர்காமத்தில் இன்றும் பெரியாரொருவர் அடங்கிய இடமுமுண்டு. பண்டைக் காலந் தொட்டுக் கதிர்காமத்தில் நடக்கும் திருவிழாக்களில் முகமதியர் விளக்குப்பந்தம் பிடிக்கும் வழக்கமொன்றுண்டு. டெனச் சைமன் காசிச்செட்டியவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். ஆனால் இப்பொழுது இவ்வழக்கம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. சமந்த கூடத்திற் காணப்படும் திருவடி ஆதாமின் திருவடியெனக் கொள்வர். இங்ஙனம் சிறந்த திருத் தலங்களில் முகமதியரின் தொடர்பிருத்தல் ஊன்றி நோக்கற்பாற்று.



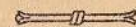
புராண வரலாறு.

முருகவேள் சூரபன்மனைச் சங்கரிக்கும் நோக்கோடு எழுந்தருளியபொழுது, கதிர்காமத்தையடைந்து மாணிக்கக் கங்கையருகிற் பாசறை வகுத்து வீற்றிருந்தாரென்றும் அவ்விடம் ஏமகூடம் எனப்பட்ட தென்றும் பின்னர்ச் சூரபன்மனை வென்று வாகைகூடி மீண்டபொழுது கதிர்காம கிரியில் நவகங்கா தீர்த்த முண்டாக்கிச் சிந்தாமணியாலயத்தில் தேவர்கள் துதிக்க வீற்றிருந்தாரென்றும் புராணம் கூறுகின்றது. வள்ளி நாயக்கியாரைக் கண்டு காதலித்து மணமுடித்த இடம் கதிர்காமமென்பது ஐதிகம். முருகப் பெருமான் முதலில் தெய்வயானை அம்மையாரையும் மணமுடித்துப் பின் திருத்தணி மலைக்கருகிலுள்ள வள்ளி மலையில் வள்ளி நாயகியாரை மணம்புரிந்து, பின்னர் இருவரையும் நோக்கித் தாம் விரும்பும் தலம் கதிர்காமமெனக்கூறி அவர்களுடன் கதிர்காமகிரியை அடைந்து சிந்தாமணியா

லயத்தில் எந்நாளும் அன்பர்கள் வழிபட்டுய்யுமாறு வீற்றிருக்கிறார் எனத்தக்பிணை கைலாசபுராணம் கூறும். “பிள்ளையார் மலை, வீரவாகு மலை, தெய்வயானையம்மை மலை, வள்ளியம்மை மலை ஆகிய இவைகளும் பிற மலைகளுமாகிய இவற்றின் நடுவிலே சோமன், சூரியன், அக்கினி யென்னும் முச்சுடர்களின் சோதி பெற்று உலகுக் கெல்லாம் பேரொளியாய் விளங்குவது கதிரை மலையென்றும், அம் மலைச்சிகர நடுவில் அநேக கோடி சூரியப் பிரகாசம் பொருந்தி விளங்கும் சிந்தாமணி ஆலயத்தில் நவரத்தின மயமான சிங்காதனத்தில் வள்ளி நாயகி தெய்வயானையம்மை சமேதராய் அநேக கோடி சூரியப் பிரகாசத்தோடு கதிர்காமகிரீசர் எழுந்தருளியிருக்கின்ற ரென்றும் இப்புராணம் கூறும் கதிர்காம நகரச்சிறப்பினையும் இப்புராணம் கீழ்க்காணுமாறு குறிப்பிடுகின்றது.

“கதிர்காம நகரம் முக்கோண வடிவமான வீதியையுடையது. அந்நகரத்தின் நடுவிலே பவளத் தூண்கள் நிறுத்திப் பொன்னால் இயற்றி இரத்தினங்கள் இழைத்த திவ்வியமாகிய சோதி மண்டபம் (சுவாமி சந்நிதி) ஒன்றிருக்கின்றது. அம்மண்டபத்தின் நடுவில் இந்திர நீல மணியினால் செய்து பிரகாசமும் அழகும் பொருந்திய சிங்காசனத்தின்மேலே தெய்வயானையம்மையார் வள்ளியம்மையார் என்னும் இரு சத்திகளோடு ஞானசத்தி வடிவவாகிய வேற்படையைத் தாங்கிக் கிருபா சமுத்திரமாகிய கதிர்காமநாதர் விளங்குகிறார். அச்சோதி மண்டபத்தின் எதிரிலே எல்லா இலக்கணமும் வாய்ந்த வள்ளியம்மை மண்டபம் இருக்கின்றது. அதன் அருகிலே மேன்மை

பொருந்திய சமாதியோக மண்டபம் ஒன்றிருக்கின்றது விராயகருக்கும் பரமசிவனுக்கும் உரிய வேறு வேறு மண்டபங்களும் அங்குள்ளன, வீரவாகு முதலான வீரருக்குரிய மண்டபங்களும் இருக்கின்றன.....கதிர்காம நகரத்தருகிற் புண்ணிய நதியாகிய மாணிக்கக் கங்கை வாய்ந்துகொண்டிருக்கும்.



சரித்திரம்.

சீதா பிராட்டியாரைத்தேடி இலங்கைக்கு வந்த அநுமான் கதிர்காமப் பெருமானை வணங்கிச் சென்றாரென்பது சில சரித்திராசிரியர் கொள்கை. கி மு 500ம் ஆண்டளவில் விஜயன் இலங்கைத் தீவில் கதிரையாண்டவருக்கு ஒரு கோயிலமைத்தானென யாழ்ப்பாண வைபவமாலே கூறும். சிங்களரின் சரித்திர நூலாகிய ‘மகாவம்சம்,’ அசோக மன்னனது அருந்தவப்புதல்வி சங்கமித்தை வெள்ளரசுடன் தேவ நம்பிய திஸ்ஸ அரசாண்ட காலத்தில் அநுராதபுரியை யடைந்தபோழுது, இலங்கை யரசனுக்குப்பின் கஜரகாமத்துப் பிரபுவையே அடுத்தபடியாகக் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்வரசின் களையொன்று இப்பிரபுவால் கதிர்காமத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு ஆலயத்தில் நாட்டப்பட்டதாகவும் அந்நூல் கூறும். இப்பொழுது காணப்படும் வெள்ளரசு இதனடியிற் றோன்றியதெனக் கருதுவர். கி.மு. 300ம் ஆண்டளவில் மகாநாகன் எனும் அரசனாற் கட்டப்பட்ட புத்த விகாரையொன்று இவ்வரசடிக்கு அரைமைல் தூரத்துக்குட்பட விருக்கின்றது.

துட்டகெழுனு எனும் சிங்களவரசன் எல்லாளனெனும் புகழ்பெற்ற தமிழரசனை வெல்லுதற்குரிய ஆற்றலைத் தமக்களிக்க வேண்டுமெனவும் அளிப்பிற் கசிரையாண்டவர் ஆலயத்தைக் கட்டுவிப்பதாகவும் விரதம் பூண்டு அக்கடவுள் அருள்பெற்றுத் தன் பகைவனை வென்றதால் தான் கூறியவாறே கி மு. 101ம் ஆண்டளவில் ஆலயத்தைக் கட்டியதாகவும் 'கந்தஉபாத' எனுஞ் சிங்கள நூல் கூறுகின்ற தெனச் சேர். பொன். அருணாசலம் துரையவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள்.

இலங்கை, சோழர் ஆளுகைக்குட்பட்ட பொழுது சிங்கள அரசனாகிய ஐந்தாம் மகிந்தனும் அவன் மனைவிமாரும் சிறைப்படுத்தப்பட்டனர். இங்ஙனம் சிறைப்பட்ட அரசனின் வழித் தோன்றலாய் மானவர்மன் எனும் சிறந்த கல்வியாளன் முருகப் பெருமானின் அருள் பெறவேண்டிப் பல்லாண்டுகளாகத் தவஞ்செய்து கண்மலரையும் அர்ச்சித்து ஈற்றில் அவனருளைப்பெற்றுத் தனது சாதியினரை வருத்திய சோழரை இவ்வூரினின்றும் இந்த மானவர்மனின் சந்ததியார் தூத்த முடிந்ததென மகாவம்சம் கூறும்.

பண்டைக் காலந்தொட்டுப் பலபுலவர்களும் அறிஞர்களும் துறவிகளும் இத்தலத்தைத் தரிசித்திருத்தல்வேண்டும். யாப்பருங் கலவிருத்தி மேற்கோட் செய்யுளைப்பாடிய புலவரும் இதனைத் தரிசித்திருத்தல் கூடுமெனக் கருதற்கிடமுண்டு. இனி இத்தலத்தைப்பற்றிய பழஞ் செய்யுளொன்று பிரசங்க மாலையின்கணுள்ளது. அதனையும் ஈண்டெடுத்துக் காட்டுகின்றும்.

எட்டைய புராக வாயும் மணியாச்சி யிரசக்க னூர்கோட் டையூர்
ஏழா யிரம்பண்ணை சந்தையூ ருற்றுமலை யெழுமலை மருங்கை
நல்லூர்
இலகுமன் னூர்கோட்டை பாவாலி சிவகிரி யிலக்கைய னூர்
முல்லை
ரிடையகோட்டைப்பதி நிலக்கோட்டை தேவாரம் ராமகிரி
கன்னிவாடி

தொட்டப் பூர்கம்பை காசைவா ராப்பூரு தோகைமலையழகாபுரி
சுரண்டைதலை வன்கோட்டை பழனியாய்க் குடிசமுத் தூர்
விருப்பாச்சிபடமாத்
தூர்கடம் பூர்பெத்த ணன் னூற்று நகர்குளத் தூர்காமனூர்
சாப்பிரே
தம்பிச்சி நாயக்கனூர் நத்தமூர்க் காடுசேற் றூர்வெள்ளி குன்ற
மலைய

பட்டிவட கரையமைய நாயக்க னூர்கொல்ல பட்டிசக் கந்தி
கோலார்
பட்டிமத வாணையூர் மேன்மாந்தை ரோசலைப்பட்டிவீ ராமலை
சிங்கம்
பட்டிநெற் கட்டுசெவல் நம்பெரிய குளமாத்தி பட்டிகுரு
விசுள மதுவார்
பட்டிகரி சற்பட்டி நடுவுக் குறிச்சிகோம் பைகவண் டன்
டையூர்

கட்டபொம் மன் னூர்கு மாவாடி கவினினசை கடுவூர்நல் லுதப்பப்
பூர்
கனகொலங் கொண்டானெ டெழுபத்தி ராண்டென் கருது
மெண்ணெழ் தேசமங்
கவியருமையறிபவர்க ளுண்டதினு நின்றோற் கவித்திறமி
யாவாறிவார்
கனமேவு புனல்குழம் வயல்நீடு மலைமேவு தகிர்காம வடி
வேலனே.

(செந்தமிழில் வெளிவந்த செய்யுள்.)

பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டிற் புகழேந்திப் புலவர் யாழ்ப்பாண அரசனின் உதவியுடன் இக்கோயிலைத் தரிசித்துள்ளார். இவர், கதிர்காமத்து வேலர்முன் பாம்பை மயில் விடப் பாடியதாக ஒரு செய்யுள் தமிழ்நாவலர் சரிதையிலுண்டு.

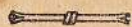
“தாயாவை முன்வருத்துஞ் சந்தரோ தயந்தனக்குன்
வாயாவை விட்டுவிட மாட்டாயோ—தீயாவைச்
சீறு மயிற்பெருமா டென்கதிர்கா மப்பெருமாள்
ஏறு மயிற்பெருமா னே!

14-ம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் வாழ்ந்தவரெனக்கருதப்படும் அருணகிரிநாதரும் இத்தலத்தைத் தரிசித்து இருபத்தைந்திற்கு மேற்பட்ட திருப்புகழ்மாலைகள் சாற்றியுள்ளார். கி. பி. 1581-ம் ஆண்டளவில் அரசுபுரிந்த முதலாம் இராசசிங்கனும் சைவசமயத்தைக்கடைப்பிடித் தொழுகியவனாகக் கூறப்படலால், இவனும் இவ்வாலயத் திருப்பணியில் ஈடுபட்டிருத்தல் கூடுமெனச் சிலர் கருதுபர். இப்பொழுது காணப்படும் ஆலயம் கி. பி. 1634-ம் ஆண்டளவில் அரகாண்ட இரண்டாம் இராசசிங்கனால் கட்டப்பட்டதென்பதே சரித்திராகிரியர் துணிபு.

16-ம் நூற்றாண்டிற் போர்த்துக்கேயர், கதிரைமலையிலுள்ள கோயிலிற் பணமிருக்குமெனக்கருதி, அதனைச் சூறையாடும் நோக்கொடு சென்ற செய்தி, 1640-ம் ஆண்டளவில் இலங்கைக்குவந்து சிலகாலமிருந்த ‘ரிபேயிரோ’ (Rebeiro) எனும் போர்த்துக்கேயன் எழுதிய இலங்கைச் சரித்திரத்திற் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது. அதனையும் சண்டெ

தெதுக்காட்ட விரும்புகின்றும். “பழைய யாலா (Yala) அரசிருந்தவிடத்திற்குப் பன்னிரண்டுகட்டைத் தூரத்தில் உள்நாட்டிற், புறச்சமயிகளாற் பெரிதும் போற்றப்படும் கோயிலொன்றுளது. பலவாண்டுகளாகக்கொடுக்கப்பட்ட காணிக்கைகளாகிய தங்கம், ஆபரணம், விலையுயர்ந்த கற்கள், முதலியன இங்கு பாதுகாக்கப்படுதலின் ஆயுதம் பூண்ட ஐந்துறு பேர்கொண்டபடையொன்று காவல் புரிந்துவந்தது. இவற்றைக்கைப்பற்றவேண்டுமென்னும் பேராசையாலுந்தப்பட்டுப் பன்முறை இவற்றைப்பற்றி உசாவினோம். 1642-ம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில், எங்குளெல்லோரானும் நன்குமதிக்கப்பட்டவரும், அவ்வூராரின் மொழி, வழக்கம் முதலியவற்றை நன்குணர்ந்தவரும் ஆயகாஸ்பார் பிகராடிகேப் (Gasper Figueira de Cerpe) என்பவரின் தலைமையின்கீழ்ப் பெரும்பாலும் கிறிஸ்தவர்களாயுள்ள 2000 காலாட்படையும் (Lascarins) 150 போர்த்துக்கேயருமாகக் கோயிலைநாடிச்சென்றோம். குறித்த ஆலயமிருக்குமிடத்திற் கண்மையில்வந்து அங்குள்ளாரொருவனை விசாரித்தபொழுது, ஆலயமிருக்குமிடம் தனக்குத்தெரியுமெனவும் மிகவண்மையிலுண்டெனவுங் கூறினான். அவனே எங்கட்கு வழிகாட்டியாகி அப்பகுதியிற் காணப்பட்ட தனிக்காட்டர்ந்த மலைவழியாகக்கூட்டிச் சென்றபொழுது சுற்றியலைந்து முன்சென்றவழியையே பன்முறை திரும்பிக்கடக்க நேரிட்டது. ஆலயம் மலையினுச்சியிலுள்ளதென்பது உண்மையாயினும், அதன்கண் எத்தகைய மந்திரவாற்றல் இருக்கின்றதோ அறிகிலேன். என்னை! எங்கட்கு வழிகாட்டிய ஐவருள் முதன் மூவர் பைத்தியர்ப்பிடித்தவர்போல் நடத்த

மையால், எங்கனையேமாற்றுகிறாரெனக்கருதி அவர்களைக் கொல்ல நேர்ந்தது. கடையிருவரும் அவ்வண்ணமே செய்த மையால் கதிரகோ என்றழைக்கப்படும் அவ்வாலயத்தைக் காணாமலும், எண்ணிய செயலை நிறைவேற்றமுடியாமலும் வந்தவழியே திருப்பவேண்டி நேர்ந்துவிட்டது.



முத்துலிங்கசுவாமி—கலியாணமடம்.

கி. பி. 1600-ம் ஆண்டளவில் இந்தியாவிலிருந்து வந்த அடியார்கள் பலரைக் கண்டியரசனுக்குதவிபுரியவந்த படையென ஐயுற்ற பேர்த்துக்கேய அரசினர், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த அதிகாரியாகிய எதிர்மன்னசிங்க பரராசசேகரன் மூலம் முந்நாறுபேர்களைக் கதிர்காமத்துக்குச் செல்ல விடாது தடுத்துத் திருப்பியனுப்பினர். அந்நாட்களில் ஒரு சிலரே கதிர்காமயாத்திரைசெய்யத் துணிந்தனர். அவ்வனம் துணிந்தவர்களுள் காஷ்மீரத்திலிருந்துவந்த கலியாணகிரி அல்லது கலியாண நாதர் எனும் அந்தணருமொருவர். இவர், வடதேயத்திலிருந்துவந்து மிக்ககாலமாகக் கதிரைமலையில் கோயில்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் கந்தசுவாமியை அம்மலையினின்றும் பெயர்த்துத் தமதுநுக்குக் கூட்டிச் செல்லவேண்டுமென்னும் கோக்கொடு விரைந்துசென்றார். சென்று கந்தசுவாமியைக் கண்ணாக்காணுங்கருத்தொடு பன்னீராண்டு கமிந்தவழுமுற்றியபொழுது ஒரு வேட்டுவச் சிறுவனும் சிறுமியும் இவ்வடியாருக்குத்தொண்டாற்றிவந்தார்கள். தவத்தாற் களைத்து ஞானியார் ஒரு நாட்கண் அயர்ந்துவிட, வேட்டுவச்சிறுவன் இவரைத்தட்டி விழிக்கச்செய்தான். பலவாண்டுகட்குப்பின்வந்தற்ற நித்

நிரைக்குப் பங்கம்வினைந்ததால் ஞானியார் சிற்றங்கொண்டு சிறுவனை யேசு, அவனும் ஏதோ சாட்டுச்சால்லி முணு முணுத்துக்கொண்டு ஓடவாரம்பித்தான். சிறுமியும் பின்தொடர்ந்தாள். கலியாணகிரியும் அவர்களைப் பிடிக்கும் நோக்குடன் விரைந்து பின்தொடர, அச்சிறுவர் இருவரும் மாணிக்கக்கங்கையின் ஆற்றிடைக்குறையில் மறைந்து கந்தசுவாமியும் வள்ளிநாயகியுமாகக் காட்சியளித்தனர். இக்காட்சியைக்கண்ட அடியார் உரோமஞ்சிலிர்ப்ப உரைதடுமாறி அடியற்ற மரம்போல் எட்டுமடிப்புந்தோய நிலத்தில் வீழ்ந்து தொழுதார். தொழுதவடியார்க்கு ஆறுதலையளிக்க விரும்பிய ஆறுமுகவேலவர் 'நின்குறையாதென வினவ' அடியாரும் தமதுள்ளக்கிடக்கையினை வெளியிட்டார். இதனைக் கேள்வியுற்ற வள்ளிநாயகியார் தமது மணளைப் பிரித்துக் கூட்டிச்செல்லல் தகுதியன்றாமுமம் மாங்கலியப் பிச்சையளிக்குமாமும் பரிவுடன் கேட்டனர். ஞானியாரும் மருது இயைந்து ஆண்டேதாமும் தமது வரணை இறைவன் பணியிற் கழிக்கத் தீர்மானித்தார். அன்றியும் கோயிலில் அமைத்து அடியார்கள் வணங்கும் பொருட்டுப் பொற்றகட்டில் எந்திரமொன்று கீறி முருகவேட்குரிய மந்திரவெழுத்துக்களை அதன்கண்மைத்து உருவேற்றிப் பெட்டியொன்றில் வைத்தார். இப்பெட்டியே விழாக்காலங்களில் யானைமேலேற்றி உலாப்போவது. இங்ஙனம் முருகன் அருள் பெற்ற அடியாரே அக்காலத்திருந்த அரசனின் உதனயொடு கோயிலேத்திருத்தியமைத்தார். இவர் ஓடுக்கபடைந்தபொழுது இவரது திருமேனி முத்துமயமான விங்கவடிவாயிற்றாதலின் முத்துவிங்கசாமியென இப்பொழுது மக்கள்

வணங்குகின்றனர். இவரிருந்த இடம் கலியாணமடமென வழங்கப்படுகின்றது.

முதலியார் இராசநாயகம் அவர்கள் இச்சரித்திரத்தைச் சிறிது மாறுபடக்கூறுகின்றனரெனினும், அம்மாறுபாடு மிகப் பொருத்தமுடைத்தாகக் காணப்படுதலின் சுண்டுத்தருகின்றும்.

கலியாண நாதர் கந்தகவாமியைப் பன்னிரண்டு வருடம் பூசித்தும் காணமுடியாமையாற், பொற்றகடொன்றில் எந்திரம் கீறி உருவேற்றிப் பெட்டியிலடைத்து முருகவேளை இந்தியாவுக்குக்கொண்டுசெல்ல ஆயத்தஞ்செய்தார். அவர் வெளியே சென்ற சமயம் பார்த்து, அவருக்கு வேலை செய்துகொண்டிருந்த வேட்டுவச்சிறுமி, அப்பெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு கோயிலுக்கு நோக்கி ஓடி உள்ளே துழைந்து மறைந்தனர். கலியாண நாதர் அவளைத்தொடர்ந்து கோயிலுக்குச் சென்றதும், வள்ளி நாயச்சியாரும் மணாளும் காட்சியளித்தனர். இதற்குப் பின்னர் நிகழ்ந்தனவாகச் சேர். பொன். அருணாசலம் அவர்கள் குறிப்பிட்டனவும் முதலியார் அவர்கள் குறிப்பிட்டனவும் ஒத்திருக்கின்றன.

17-ம் நூற்றாண்டில் இலங்கையில் இருபதாண்டுவரை சிறைப்பட்டிருந்த ரொபேட் நொக்ஸ் (Robert Knox) எனும் ஆங்கிலேயன் (1681) எழுதிய 'இலங்கைச் சரித்திரத் தொடர்பு' (Historical Relations of Ceylon) எனும் நூலிற் கதிர்காமத்தைப்பற்றிய குறிப்புக்கள் சிலவுள். அவையிற்றை சுண்டுக்காண்க.

“நான் கேள்விப்பட்டவரையில், இலங்கையின் கிழக்குக்கரை நிலப்பாகப் மலைகளாலும் கப்பல் செல்ல வசதி

குறைவான கடலாலும் சூழப்பட்டிருக்கின்றது; சுகமுடைய இடமுமன்று. இதற்குக்காரணம் அண்மையிலிருக்கிற பட்டினத்திற் கோயில்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் ‘கொட்டரகன்’ எனும் தெய்வத்தின் ஆற்றல் என்பர். உப்பு அள்ளச்செல்லும் யாவரும் இத்தெய்வத்திற்குக் காணிக்கையிட்டே செல்லவேண்டுமாம். போர்த்துக்கேயருக்கோ அல்லது ஒல்லந்தருக்கோ, தங்கள் நாட்டு மன்னவனுக்கு எதிராகத் துணைசெய்த இராசத்துரோகிகளாய் சிங்களர்க்கும் இத்தெய்வத்தின் பெயரும் வல்லமையும் பெருந்திகிலையுண்டாக்கிவிடுகின்றன. அவ்வழியாற் படையெடுத்துப்போக அவர்கள், துணைதானும் செய்யமாட்டார்கள்.”

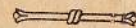
நொக்ஸினுடைய காலத்திற் கண்டிப்பெரஹராவிற் புத்தர் பற்கள் சேர்க்கப்படவில்லையெனவும் அவ்விழாவில் அலுத்துவரை தெய்யோவும் (விஷ்ணு), கொட்டரகன் தெய்யோவும் (கதிர்காமக்கடவுள்), பத்தினி தெய்யோவும் (கண்ணகி) திருவுலாவந்தன எனவும் அவ்வறிஞர் குறிப்பிட்டிருத்தல் நண்டுசினேவு கூர்த்தற்பாற்று. பத்தினி வழிபாடு, முதலாக் கயவாகுகாலத்தில் (கி. பி. 145) இலங்கையிற் பெரிதும் பரவியென்பது பெரும்பாலார் கொள்கை. இவ்வேந்தன் பெயரே சிலப்பதிகாரத்தில்,

“கடல்சூழிலங்கைக் கயவாகுவென்பான்” என உரைபெறுகட்டுரைக்கண்ணும், ‘கடல் சூழிலங்கைக் கயவாகு வேந்தனும்’ என வரந்தருகாதக்கண்ணும் கூறப்பட்டுளதென்பது இக்கொள்கையாளர்தம் துணிபு.

பாலசுந்தரி.

கண்டியில் அரசாண்ட கடையரசனாகிய ஸ்ரீவிக்கிரம ராசசிங்கன் காலத்தில் இந்தியாவின் வடபாகத்திலுள்ள அரசனொருவன் மக்கட்பேறின்மையால் இத்தலத்தைத் தரிசித்துத் தனக்குப் பிள்ளைப்பேறுண்டாகுமாயின், மூத்த பிள்ளையைக் கதிர்காமவேலருக்குத் தொண்டாற்றவிடுவேனென்ற விரதம் பூண்டு சென்றான். பிள்ளை பிறந்ததும் அதன் அழகு காரணமாகப் 'பாலசுந்தரி' பெனப்பெயரிட்டுத் தான் முன்பு செய்த விரதத்தை மறந்திருந்தான். அதனை நினைவூட்டற்குரிய செயல்கள் பல நிகழ்ந்தன. உடனே தனது பிள்ளையைக்கொணர்ந்து பல தோழியருடன் கதிர்காமத்தில் விட்டுச்சென்றான். அரசினங்குமாரியும் தெய்வ வழிபாட்டில் ஈடுபட்டுத் தனது காலத்தை இறைவன் பணியிற் போக்கிவந்தாள். இத்தலத்திற்கு வழிபட வந்த கண்டியரசன் இவளைக்கண்டு காழற்று அரண்மனைக்கு மீண்டதும் மணஞ்செய்யும் நோக்குடன் பல பரிசில்கள் கொடுத்தனுப்பினன். அவையிற்றை இவள் பொருட்படுத்தாது திருப்பியனுப்பினள். இவளை எங்ஙனமாயினும் ஒருப்படச்செய்தல் வேண்டுமெனக்கருதிய அரசன், அரண்மனைக்கு இவளை அழைத்துவரும்படி தனது படைவீரரையனுப்பினான். என்செய்வாள் பாவம்! திக்கற்றவர்க்குத் தெய்வமன்றோ துணை! அடியாரிடத்து அஞ்சுமுகந்தோன் றிலல் ஆறுமுகம் தோன்றுகிருக்குமா? இங்ஙனம் கட்டளை யிட்ட அரசனையே இவளுடைய பழி சூழ்ந்தமையால் ஆங்கிலவாசினர் சிறைப்படுத்தினர். இங்ஙனம் முருகன் திருவருளாற் றப்பிய அரசகுமாரி கிழப்பருவம் வரையுமிருந்து

தொண்டாற்றி கி. பி. 1876-ம் ஆண்டளவில் இறைவன் திருவடி நீழலையடைந்தாள். இவ்வரலாற்றை இரண்டாம் இராசசிங்கன் மேலேற்றிக் கூறுவாருமுளர்.

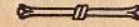


ஐயசிங்ககிரி சுவாமி.

கண்டியரசன் சிறைப்பட்டபின்பு, 1815ல் கூட்டிய 'கண்டிச் சமாதான சங்கத்' தில் அளித்த வாய்மையின்படி, அதிகாரமும் உரிமையுமிழந்து வருந்திய அதிகாரிகளைத் துணையாகக்கொண்டு 1817-ம் ஆண்டு கண்டி மாகாணங்களிற் பெருங்கலகமொன்று உண்டாயிற்று. இக்கலகம் பெருவன்கண்மையாகவே யடக்கப்பட்டது. ஊவா மாகாணம் இத்தகையநிலையினின்றும் மீள நெடுங்காலஞ்செல்ல நேர்ந்தது. இக்கலகம் ஒழிந்த காலத்திற்றான் தேசாதிபதி பிரௌவுன்ரிக் அவர்கள், வைத்தியத் தலைவர் டாக்டர் டேவி அவர்களுடன், கதிர்காமத்தைக் கண்ணுற்றார்கள். அப்பொழுது அவர்களை அங்கு வரவேற்றவர் ஐயசிங்ககிரி சுவாமிகளாகும். இவ்வடியாரைக் குறித்தும் கலியாணமடத்தைக் குறித்தும், 1816 முதல்—20ம் ஆண்டுவரை, படைத் தலைவராயும் மருத்துவராயுமிருந்த டாக்டர் டேவி அவர்கள் 'இலங்கை வரலாறுகள்' எனும் நூலிற் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். அப்பகுதியை மொழிபெயர்த்து ஈண்டுத் தருகின்றோம். "மிக மதிக்கப்படுகின்ற கல்யாண மடம் இன்றும் கதிர்காமத்தில் ஒருபுதுமைப் பொருளாகக் காணப்படும். அது, காலற்ற சாய்வுநாற்காலியொப்ப, உயர்ந்த பக்கங்களையும் பின் புறத்தையுமுடையதாய் ஒருமேடை மீது

களிமண்ணாலான பிடமாகும். அது புலித்தோல்களால் மூடப்பட்டுள்ளது. ஆலய வழிபாட்டிற்குரிய கருவிகள் அதன்கணுள். அதனருகில் தீ எரிந்துகொண்டிருந்தது. இஃது ஒரு மண்டபத்தின் நடுவண் அமைந்துள்ளது. இம்மண்டபம் இங்குள்ள அந்தணரின் இருப்பிடம். அப்பிராமணர், கலியாண மடமானது முதற் குருவாகிய கல்யாண நாதருக்கே யுரியதென்றும், அக்கலியாண நாதர் பத்திமேலிட்டினும் சாதற்றயரையனுபவியாது முத்தியடைந்தபொழுது அப்பீடத்தைத் தமக்குப்பின் தொண்டாற்ற வரும் குரு பரம்பரைக்குத் தூய்மையான ஆட்சியாக விட்டுச்சென்றனரென்றும், அவருடைய ஆசாரிய பரம்பரையில் வந்தோர் இப்பீடத்தின்மீது கிடந்தே இவ்வுலகவாழ்வை ஒருவவேண்டுமென்றும் கூறினர். இங்ஙனம் கூறியவர், தாமும் அவர்களைப்போலவே அதன்மீதுருந்தே உயிர்துறக்கும் பெரும் பேற்றினை மிகவண்மையிற் பெறும் ஆவலுடன் நம்பியிருக்கின்றார். இதனை வைராக்கியத்துடனும் பயபத்தியுடனும் அவர் கூறியது, அவர் தம்மொழி, வெற்றுவரையன்றெனக் காட்டிற்று. உருவும் உறுதி மொழியும் உளத்தில் ஆழ்ந்து பதியும் தகையவாயிருந்தன. ஒவியம் வரைவானொருவன் தன் தொழிலுக்குச் சிறந்தவரென ஆயிரத்திலொருவராகத் தேர்ந்தெடுக்கும்படியான உயர்ந்த மெல்லிய உருவுடையராகக் காணப்பட்டார். அவருடைய தாடி, நீண்டு வெண்மையாயிருந்தது. ஆனால், அவருடைய மெலிந்த யாக்கையில் முகத்திற்கு உயிர்ப்பளிக்கும் அக்கண்கள் இன்னும் ஒளி நிறைந்திருந்தன. அவர் வயோதிக த்சையின் மெலிவு தோற்றது, நிமிர்ந்து நிற்கும் நிலையுடையவராயிருந்தார்.”

ஜயசிங்ககிரி சுவாமிக்குப் பின் மடாதிபதியாக விருந்தவர், மங்களகிரி சுவாமியவர்கள். இவ்வடியாரும் 1873ல் இம்மை வாழ்வொருவினர். இவருக்குப்பின் மடாதிபதியாக விருந்தவர், பால்குடிபாபா அவர்களாகும். இவருடைய சரித்திரத்தை இனி நோக்குவாம்.



கேசபுரி சுவாமி அல்லது பால்குடி பாபா.

ஸ்ரீ கேசபுரி சுவாமியவர்கள் ஏறக்குறைய 125 ஆண்டு கட்டு முன் (1820—39 ?) வட இந்தியாவின் பிரயாகையிலுள்ள (Alahabad) மடத்திலிருந்து இளமைப் பருவத்திற் கதிர்காமத்தையடைந்தனர். முற்கூறிய மடத்திற் சிறிது காலம் தங்கியிருந்தார். பின்பு காட்டுக் கேகிப் பல வாண்டுகளாத் தவம் புரிந்துகொண்டிருந்தார். இங்ஙனமிருக்கும் நாளில், சுரராஜபுரி சுவாமி என்றழைக்கப்படும் ஓரிளந்துறவிகள் கதிர்காமத்தை யடைந்தனர். இவர் திருவும்கல்வியும் கடவுட் பத்தியும் சிறந்த உருவும் உடையவர். இவர் முதலிற் காஷ்மீர் மகாராசாவின் குதிரைப்படைத் தலைவராயிருந்தவர் செல்வ நிலையாமையினை யுணர்ந்து துறவறத்தை நாமும் உள்ளமுடையராதலின், இவருடைய சுற்றமெனும் தொல் பசுக்குழாம் பற்றிப்பிடித்து இல்லறம் நடாத்த வேண்டுமென்று இவரை நெருக்க, இவர் இயையாமை கண்டு, விட்டுச்செல்ல நேரிட்டது. மகாராசா அவர் கட்டும் இதனை அறிவித்து அவர் வாயிலாக இல்லற வாழ்விற்குப் புகும்படி நெருக்கியபொழுது, பெரும்பிறவிப் பெளவத் தடந்திரையாற் பற்றொன்றி எழ்மண்பானொருவன், கனி

றிப் பண்டைக்காலத்தனவல்ல. சிங்களப்பகை மன்னர் படையெடுப்பே அவ்வழிவிற்குவாயில். இதனையும் கதிரகாமம் தமிழாது என்றாயிற்று, அங்ஙனம் அழியுங்கால் முருகன் கோயிலும் சிதைய அவன்கற்பிழம்பும் காணப் படாமற்போயிற்றுப்போலும். திருவுலாம்பிழம்பு (உற்சவவிக்கிரகம்) மாணிக்கத்தால் அமைந்ததாகலால் அதனை வேட்டுவர், ஊறுபடாமற்காத்தோம்பிப்பெட்டிக்குட் பொதிந்துவைத்தனர். அதுமுதற்றெட்டு அப்பேழை வாயிலாகவே உள்ளிருக்கு முருகனை வழிபாடாற்றிவருகின்றனர். முருகக்கடவுளும் அப்பேழைமுகமாகவே தொண்டர்கட்குத் திருவருள் சுரந்து உதவுகின்றான். யாண்டும் நிறைவுற்றுக்கட்டற்றுப்பொறிகட்கு எய்தாத முழுமுதற் கடவுளும் பெட்டிக்குட் கட்டுற்றான் ; என்னே ! முருகனது அடியார்க்கெளிமை. மாணிக்கம் விளையும் காட்டிலே மாணிக்கமலைச்சாரலிலே மாணிக்கக் கங்கையாற்றங்கரையிலே குடிவாழும் முருகன் திருப் பிழம்பும் மாணிக்கமாகவேயிருத்தல் வேண்டும் என்பது கூறுமேயமையும்.

“சனகமாணிக்க வடிவனை மிக்க

சுதிரகாமத்தி லுறைவோனே :”

என்னுந்திருப் புகழும் சுண்டுக்கருதற்பாலது. இங்ஙனமான பேழைப்பொருள் என்பதன் உண்மைக் கருத்துக்கந்தாது பூதித்திருவிருத்தமொன்றால் அருணாகிரியார் அழகாக விளக்கிக்காட்டுகின்றனர். அதுவருமாறு :

“வாழைக் கனிமா மதூர்ச்சுளையே !

யேழைக் கரிதென் நிடுவா ருளரோ

பாழைப் பயிர்செய் திடு சிற்பரையின்

பேழைப் பொரு ளாகியபே ரொளியே” என்பது.

இன்னும் இக்கதிரகாமத்தின் ஏனைவரலாறுகள் இதன் பிற்சேர்க்கப்பட்டுள்ள கதிரகாமவரலாற்றுச் சுருக்கம் என்னுங்கட்டுரையுள் இனிதுணர்ந்துகொள்க. இங்ஙனம் பழம் பெருமைவாய்ந்த கதிரகாம முருகப்பெருமான், அருணகிரியார் கூறியவாறே “இதமொழி பகரினும் மதமொழி பகரினும் ஏழைக்கிரங்கும்” பெருமாளுதலான் அவன்மேல் அவனதருளான் அவன்தாள் வணங்கி இப்பிள்ளைத்தமிழ் என்பதொன்று பாடலாயிற்று. இதன் செய்யுட்களின் பொருள் எளிதிற்புலப்பட ஒரு குறிப்புரையும்வரைந்து இச்சுவடியின் இறுதிக் கட்சேர்த்தல் நலமாயிருக்கும் என அன்பர் சிலர் கேட்டுக்கொண்டதன் பொருட்டு அவ்வாறே குறிப்புரையும் பொறித்துச் சேர்க்குகோந்தது. அதனை இன்னும் விளக்கமாக எழுதிப்பதிப்பித்தற்கு யாம் குறித்த காலமும் பொருளும் போதாமையான் அவ்வேட்கையினைக் கைவிட வேண்டிற்றாயிற்று. ஒல்லுமேல் இரண்டாம் பதிப்பு முதலியவற்றில் அவ்வாறு செய்துகொள்ளலாம் எனக் கருதியிராநின்றேம்.

இனி ஊழான் நேர்ந்த நல்குரவாற்பற்றப்பட்டு இது போலும் சுவடிகளை வெளிப்படுத்தற்கு நினைக்கவுமாட்டாதிருந்தேமாகக் கதிரகாமவேலவன் திருவருள்போல

வந்து கதிரகாமப்பின்னைத்தமிழ் பாடுக; என கினைப் பூட்டிக்கேட்டுக்கொண்டு அங்ஙனமே யாம் பாடுமாறு ஊக்கங்கிளர்வித்து முடிப்பித்துத் தமிழறிஞரைக்கள னின் ஏற்றுவித்து இச்சுவடி பயன்படுமாறு இன்றியமை யாத நன்முயற்சியை மேற்கொண்டவரும் தக்கார்பால் அன்பும் பணிவும்ஒழுக்கமும் கடைப்பிடித்தொழுகிவரு பவரும் தமிழ்மொழிக்கண் ஆர்வமும் பயிற்சியும் உடைய ராய்த் தமிழ்மொழிக்குப் பணியாற்றுங்கடப்பாட்டாள ரும் என்னுடைய இயற்றமிழ் மாணவருள் ஒருவரும் கொழும்பு வேத்தியற்களரிக்கல்வித்துறை யெழுத்தாள ருமாகிய திருவாளர் யாழ்ப்பாணத்துக் கருப்பனூர்க் குல, சபாநாதன் என்பவர்க்கும் கல்வியறிவொழுக்கங்க ளுடையார் மாட்டுமெனமொழிமெய்களான் முறையே அன்பும் முகமனும் பணிவும்கெய்தலை எஞ்ஞான்றும் மற வாது கடைப்பிடித்தொழுகுஞ் செல்வரும் எம்பால் உழு வலன்பு செறியப்பெற்றோரும் கல்விச்சுவைகண்டு உவப் போரும் கொழும்பு முறைப்பெருமனறத்துத் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பாளருமாகிய வெள்ளவத்தை, முதலியார் செ. சின்னத்தம்பியவர்கட்கும் எம்மை நன்குமதித்தொ முதித்தமிழ் நூலாராய்ச்சியே பொழுதுபோக்காகவுடைய வரும் எம்முடைய நன்மையை விரும்புவவரும் உயர்ந்த எண்ணக்கள் வாய்ந்தோரும் வேத்தியற்களரியெழுத் தாளருமாகிய கல்கிசை, வ. கந்தையா அவர்கட்கும், மிகப்பெருந்தன்மைவாய்ந்தோரும் தமிழார்வமிக்குள் னோரும் எம்பால் அன்புகொடாதாருமாகிய கொழும்பு வேத்தியற்சிறை முகப்பொருளறைக்களரியெழுத் தாளருமாகிய வல்வை R. வைத்தியலிங்கமவர்கட்கும்

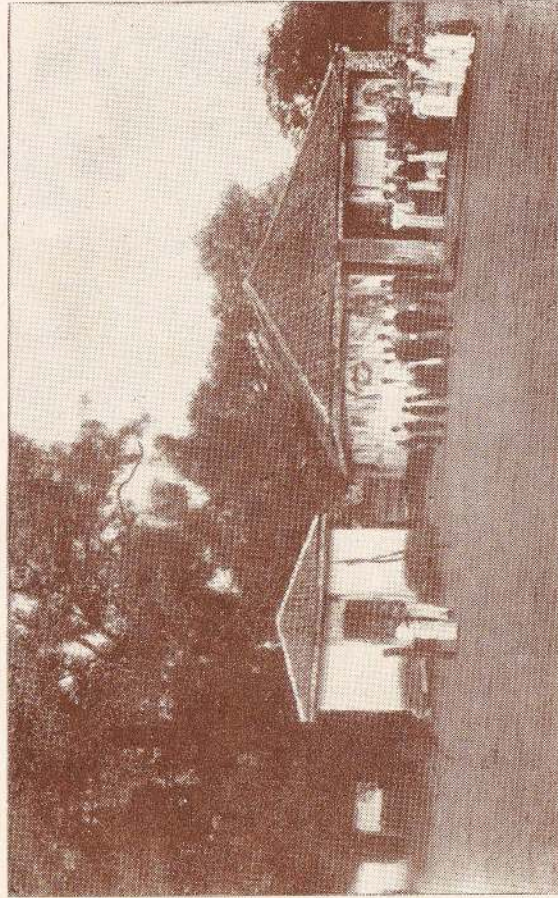
புலவர்மாபினரும் எம்முடைய கொழும்பு வாழ்வுக்கு இன்றியமையாத காரணமாயிருப்பாரும் எம்மைத்தம் மின் வேறுக்கருதாத பேரன்புவாய்ந்தோருமாகிய வல் வைச் சங்கர, வைத்தியலிங்கமவர்கட்கும் ஏனை என்னு டைய அன்பான இயற்றமிழ் மாணவர்கட்கும் யாம் கொ ழும்புப் பட்டினத்தில் முட்டுப்பாடுஇன்றித் தமிழ்ப்பணி செய்துபோதருதற்கு இன்றியமையாத அறுசுவை யுண்டி அன்போடு அளித்துக்காப்பாற்றிவரும் அருட் செல்வமும் பொருட்செல்வமும் ஒருங்குவாய்க்கப்பெற்ற வர்களாகிய திருவாளர் வலம்புரி, வயி. லெ. இலக்குமணச் செட்டியாரவர்கட்கும் திருவாளர் வயி. வ. வகேநாதச் செட்டியாரவர்கட்கும் கொழும்புப் பம்பலப்பிட்டியா னிலுள்ள திருப், பழைய கதிரேசன் கோயிலில் யாம் வேண்டியபோது இனிது உறைதற்கு அருமை யான இடம் அளித்து உதவிக் கடவுளிடத்தும் தமிழ் மொழிக்கண்ணும் தமிழ்ப்புலவர்களிடத்தும் தங்களுக் குள்ள கல்லெண்ணத்தைப் புலப்படுத்துகின்றவர்களா கிய, கொழும்பிற் செட்டியார்தெருப் பழைய கதிரேசன் கோயில் நகரத்தார்களுக்கும், அவர்கள்போலவே கொ ழும்பில் யாம் விரும்புங்காலத்துத் தங்களுடைய மேல் வீட்டினை எனக்கு உதவி எனக்கு வேண்டிவனவற்றைச் செய்து எனக்குப் பற்றுக்கோடாயிருக்கும் திருவாளர் கெய்க்குப்பை, ப, ராம. லெ. இலக்குமணச்செட்டியாரவர் கட்கும் கதிரகாமத்து மாணிக்கமுருகவேள்வள்ளல், எஞ்ஞான்றும் எல்லாநலங்களையும் பொழிந்து குறை வற்ற வாழ்வு அருளி, அவர்கள் இம்மையினும் மறுமை

யினும் இன்பமுறத்திருவுள்ளம் செய்து அவர்கள்
மேற் கடைக்கண்ணெழுத்தியருள்வானாக. இக்கதிரகா
மப்பிள்ளைத்தமிழ்ச்சுவடியைப் பதிப்பித்துத் தருதற்கு
ரியகாலம் மிகப்போதாதிருந்தும் தங்களுடைய வியா
பார முறையும் மெய்ம்முயற்சிவருத்தமும் பொருட்படுத்
தாது என்பால் தங்கட்குள்ள பெருந்தகையன்பினையே
குறிக்கொண்டு யாங்குறித்த காலத்துள்ளே திருத்த
முற்ற பதிப்பாக இச்செய்யுள் புறம்போந்துலாவற்கு
வாயிலாயிருந்த ராபர்ட் பிரஸ் லிமிடெட், (The Robert
Press, Ltd) அச்சுக்களரியின் தலைவர், முதல்வர்
(Manager) அச்சுக் கோத்துப்பதித்த பணியாளர்
என்றவர்களுடைய அன்பும் பொறுமையும் பெருந்தன்
மையும் முயற்சித்திறைமையும் எம்மாற்பாராட்டாமலி
ருக்க முடியவில்லை. அவர்கட்கு எம் நன்றியறிவும் கட
வுளுடைய திருவருளும் உரியனவாகுக. கதிரகாம சிழற்
கிழி (Block) கொடுத்துதனிய S. பற்பகாத அய்யரவர்
கட்கும் எம் நன்றியறிவும் பணிவும் உரியனவாக.

நேரிசை வெண்பா.

வாழி மணிநெடுவேள் வாழி யவன்றெழும்பர்
வாழி குறுஞ்சுனைக்கண் மாண்குழவி—வாழி
கலக்கிய சின்னீரைக் கனிநுண் கதிரை
மலக்குறும்பு மாற்று மலை.





திருக்கதிரகாம முருகக்கடவுள் திருக்கோயில்.

திருக்கதிரகாம வரலாறு.

மணியுமிழ்ந்து மாமலைமேல் மேல்வளவாகாகம்

மடவர லார்க்கொடிய மலர்மனையாகாகம்

நீணியவிழ்ந்து கலனொளர் பூப்பனவும் மேவலை

பிறங்கன்மாத் தொலைத்தவற்றான் துய்ப்பனவுமேவலை

இறைக்காக்கா நெய்மருளா மாலை மாலை

மேயக்கினிதா யாமலைச் சூடுவது மாலை

கிறைக்காயத்தி கொஞ்சஞ்சுச் சுடுவதுவுன் காமம்

கிலங்கர்க்குஞ் சேய்யந் நெடுகற்குங் காமம்

“யாப்பருந் கலவிருத்திமேற் கேள்”

(பெருத்தொலை பக்.—25.)

ஆதி பவானிமடியிற் றைத்தயிர்க் கைத்தக்கா

மோதி புணர்த்தும் பொருவருந் தாசியி னெங்கிக்குள்

கோதில் குலங்கொண்டி முக்கோணம் வாய்நா குலவருட்ச

நாதி. யொளிருந் ததிரகாம மீதுகண் மண்டபமே.

(நயமண்டப சதகம்)

—||—

முன்னுரை.

திருக் கதிரகாமத்தின் வரலாற்றினை மட்டும் தொலைப
புகழி யெழுதுமாறு ஏழாசிரியர் சிலம் கருணாஸகப்
பண்டியப் புலவர் ஆசர்கள் பணித்தார்கள். தக்கட்டினை
பயத்தலைமேற் கொண்டு தக்கட்டினை எழுதப்பட லாயிற்று.
தொ. பொன். கருணாஸக ஆசர்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய

திருக்கதிரகாம வரலாறு.

மணியுமிழ்ந்து மாமலைமேன் மேய்வனவு நாகம்

மடவர லார்சொய்ய மலர்வனவு நாகம்

பிணியவிழ்ந்து நன்னூளாற் பூப்பனவும் வேங்கை

பிறங்கன்மாத் தொலைத்தவற்றான் றய்ப்பனவும்வேங்கை

இறைக்காசா னெம்மருளா மாலை யு மாலை

யெமக்கினிதா யாமவனைச் சூடுவது மாலை

நிறைக்காய்த்தி நெஞ்சஞ்சச் சூடுவதுவுந் காமம்

நிலங்காக்குஞ் சேய்த நெடுநகருங் காமம்

“யாப்பருங் கலவிருத்தமேற் கோள்.”

(பெருத்தொகை பக்.—25.)

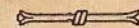
ஆதி பவானிமடிமீது வைத்துயிர்க் கைத்தக்கர

மோதி யுணர்த்தும் பொருவருங் காசியி னேங்கிக்குகன்

கோதில் குலவ்கொண்டு முக்கோணம் வாய்ந்து குலவருட்ச

மாகி. யொளிருங் கதிரகாம மீழநன் மண்டபலே.

(சுழமண்டல சதகம்)

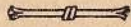


முன்னுரை.

திருக் கதிரகாமத்தின் வரலாற்றினை மட்டும் தொகைப் படுத்தி யெழுதுமாறு எமதாசிரியர் சிவங் கருணையப் பாண்டியப் புலவர் அவர்கள் பணித்தார்கள். அக்கட்டளை யைத்தலைமேற் கொண்டு இக்கட்டுரை எழுதப்பட லாயிற்று. சேர். பொன். அருணாசலம் அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய

திருக்கதிரகாம முருக்கடவுள் திருக்கோயில்.

‘The Worship of Muruka’ எனும் கட்டுரையும், முதலியார் இராசநாயகம் அவர்கள் ‘Hindu Organ’ பத்திரிகையில் வெளியிட்ட கதிரகாம வரலாற்றுக் கட்டுரையும், நண்பர், வெள்ளவத்தை மு. இராமலிங்கம் அவர்கள் தந்த தனிய ‘Manual of Uva’ எனும் நூலும் இக்கட்டுரையினை எழுதற்குப் பெரிதும் பயன்படலாயின. இவ்வறிஞர்கட்கு எஞ்ஞான்றும் நன்றிமறவாக்கடப்பாடுடையே னாவேன்.



முருக வழிபாடு.

உலகத்தில் மன்பதை மரபினர் முதல்வர் தோன்றிய னிடம் குறிஞ்சி நிலமென்பது ஆராய்ச்சியாளர் கண்டதுணிபு. கர்ணத்தைத் தீனையின் துறைகளொன்றாய் குடிலையென்பதற்கு எடுத்துக்காட்டிய,

“பொய்யகல நாளும் புகழ்விளைத்த வெண்வியப்பாம்
வையகம் போர்த்த வயங்கொலி கீர்—கையகலக்
கற்றோன்றி மண்டோன்றாக் காலத்தே வானோடு
முற்றோன்றி மூத்த குடி.”

எனும் புறப்பொருள் வெண்பா மாலையின் அரிய பழஞ் செய்யுளும் இப்புதியவாராய்ச் சித்துணிபினைமுன்னரே கூறியிருத்தல் வரலாற்றாராய்ச்சியாளர்க்குப் பெருவியப்புப் பயக்கும். பண்டொருபொழுது மக்களறிவு இத்துணை வளர்ச்சியடையாத ஞான்று ‘பேராழி யுலகனைத்தும் பிறந்தகலி யிருணிங்க, வோராழினை நடத்தும் ஒண் சுடர்’ தவறுதலின்றி நாடோறும் தோன்றிப் பயனளித்து வருதலால் அதன் இன்றியமையாமையை யுணர்ந்த மாந்தர்பலரும்

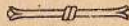
அதனையே கடவுளாக ஒருங்கு போற்றுவராயினர். அறிவு முதிர் முதிர், அஞ்ஞாயிற்றினை நம்மனோர் உடம்பு போலவும் கல் முதலியனபோலவும் ஓர் உயிரற்ற பொருளேயாமெனக் கண்டு அதனை யியக்குதற்கு வேறொன்றன் ஆற்றல் இருத்தல் வேண்டுமென ஆராய்ந்து அவ்வாற்றலின் இயல்பும் அவ்வாற்றலுடையதனியல்பும் கண்டுகொண்டனர். ஞாயிற்றினூடாகத் தெரியவந்த அவ்வாற்றலோடு கூடிய உயிர்ப்பொருளாகிய பரசிவத்தின்கட் கழியாவிளமையும் அழியாவனப்பும் காணப்பெற்று மருட்கையெய்தி அவை வாயிலாக அப்பொருள்படும் முருகனைப் பெயரிட்டுத் தமக்கியன்றவாற்றான் வழிபட்டு வந்தனர். முருகன் என்னுஞ் சொற்கு இளமையழகுடையான் என்பது பொருள். இதனை பழந்தமிழ் மக்கள் ஒவ்வொரு பொருளிடத்தும் அழகினை ஊடுருவிப் பார்த்து வந்தனரென்பதும், அவ்வழகின் கவர்ச்சியால் அதனையே கடவுளாகப் போற்றி அவ்வுண்மை நெறியால் தாங் கருதிய பயனும் பெற்றுவந்தனர் என்பதும், தெரியப்படும். இங்ஙனம் ஒவ்வோரியற்கைப் பொருளிடத்தும் வேறு வேறுகப் பரசிவம் காணப்படும் எனும் உண்மையினை.

“இருகிலனய்த் தீயாகி நீரு மாகி இயமான னாயெறியுங்காற்றாமாகி
அருகிலைய திங்களாய் ஞாயறாகி ஆகாசமாயட்ட மூர்த்தியாகிப்
பெருநலமுங் குற்றமும் பெண்ணும் ஆணும் பிறருருவந்
தம்முருவுந் தாமேயாகி
நெரு நலையாய் இன்றாகி நாளையாகி நிமிர்புன் சடையடிகள்
நின்றவாறே”

எனும் திருத்தாண்டகம் புலப்படுத்தியிருத்தல் காண்க. முத்த பிள்ளை வழிபாடும் முருக வழிபாடும் முறையே சிவ

வழிபாடும் சிவசத்திவழிபாடுமாமெனக் கொள்ளப்படும். சிவசத்தியும் சிவமும் பாசிவத்தின் வேறு வேறு நிலைகளென்பதனைச் சிவஞானசித்தியார் இரண்டாஞ்சுத்துத்துட் காண்க,

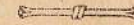
முருகன் தமிழ் சங்கத்தே வீற்றிருந்து தமிழராய்ந்தமை குறிப்பிடப்படலால், தமிழர்கள் பண்டுதொட்டு வழிபட்டு வந்த தெய்வம் முருகக்கடவுளென்பது பெறப்படும். இன்னும் தமிழ் நூல்கள் பல முருகன் பெருமையை எடுத்துரைத்தலும் அவன் எழுந்தருளி யிருத்தற்குரிய ஆறுதிருப்படை வீடுகளும் தமிழகத்தின் கண்ணேயே அமைந்து கிடத்தலும், மறுக்க முடியாத பெருஞ் சான்மல்லவோ? மிகப்பழைய தமிழ் நூலாகிய சொல்குப்பியத்தின் கண்ணும் 'சேயோன் மேயுமைவரையுலக' மெனக் குறிஞ்சி நிலத்துக் கடவுளாகக் கூறப்பட்டிருக்குமாயின் முருகக்கடவுள் தமிழர்க்கேயுரிய கடவுளென்பதில் ஐயமுண்டோ? அன்றியும் ஆரியர்க்கு வழக்கமாகாத களவுமணம் முருகனுக்கு உரியதாகச் சொல்லப்பட்டதனாலும் முருகன் தமிழ்க்கடவுளேயாம்.



கதிருகம.

முருக வழிபாட்டிற்குரிய திருப்பதிகளுள் மூர்த்தித் தலம் தீர்த்தம் எனும்மையானும் புகழ்பெற்றத் திகழ்வது திருக்கிராமமென்பது. இத்தலத்தின் பெயர்க்காரணவாராய்ச்சி இன்னும் முற்றுப் பெற்றிலது. கதிரகாம என்னுஞ் சொல் கார்த்திகேய கிராம என்பதன் மருஉ வெனவும், கஜரகம என்பதன் சிதைவெனக் கொண்டு யானை

வாழ் கிராமமெனவும், கதிரு கிராம என்பதன் சிதைவெனக்கொண்டு கதிருமரம் (நச்சுமரம்) நிறைந்த கிராமம் (கதிருகொட என்பதுபோல) எனவும் கொள்வர் சிலர். இன்னும் சிலர் இதனைத் தமிழ்ச் சொல்லெனவே கொண்டு கதிர்காம மென்பது கடவுட்டன்மையுடைய ஒளியும் (கதிர்-ஒளி) அனபு (காமம்-அன்பு) கலந்து விளங்குமிடம் எனவும், ஆறு கதிர்ப் பொறிகளாற் பிறந்த ஆறுமுகன் வள்ளி நாய்ச்சியார்மேற் காதல்கொண்டு மணம் புரிந்த விடமாதலிற், கதிர்காம மாயிற்றெனவுங் கூறுவர். இன்னுஞ்சிலர், 'கதிர்கருங்காலி' யெனும் பிங்கல நிகண்டுச் சூத்திரத்தை யெடுத்துக் காட்டிக், கதிரமரம் (கருங்காலி) நிறைந்த கிராமமாதலின், இப்பெயர்க் தாயிற்றென்பர். கதிரகாமம் என்பது சிங்கள மொழிச்சொல்லின் மருஉவாய்த் தமிழ்மொழியின்கண் திசைச் சொல்லாய்ப் பிற்காலத்து வழங்கிய வழக்கென்பதே எமது முடிபு. அம்முடிவுக்கியையக் கதிரு மரங்கையுடைய ஊரெனப் பெயர்க்காரணம் கோடலே பொருத்தமுடைத்துப்போலத் தோற்றுகின்றது.



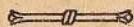
பொதுக்கோயில்.

மக்கள் யாவர்க்கும் பொதுவான இறைவனை வழிபடற்குப் பல சமயங்களுப படி களாக வமைந்திருத்தலையொப்பப், பல சமயத்தவர்களும் வழிபடும் தெய்வத்தன்மை வாய்ந்து விளங்கும் திருத்தலம் திருக்கிராமமாகும்.

புத்த சமயத்தினர் வழிபடல்:— புத்த பகவான் யோகத்தமர்ந்த திருத்தலங்கள் பதினாறுட் கதிர்காமமும்

ஒன்றாகக் கி.மு. 309க்கு முன்பே கருதப்பட்டு வந்தது. அத்தலங்களாவன :— 1 மகியங்கன (ஊவாமாகாணம்) 2 நாகதீபம் 3 களனி 4 பூபாதம் 5 திவாகுவா (சிவனெளி பாதத்திற்கு அண்மையில்) 6 தீகவாபி (மட்டக்களப்பு) 7 முத்தியங்கன (வதுளை) 8 திஸ்ஸமஹாவீஹா (அம்பாந் தோட்டை) 9 மகாபோதி 10 மிரிசவெற்றிய 11 ருவான் வெலிசேய 12 தூபாராம 13 அபயகிரி 14 ஜேதவன (9-14 அநுரதபுரத்தில்) 15 ஸேலசேதிய (மிகந்தலை) 16 கஜரகம்.

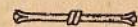
சிங்களவரசருட் பெரும்பாலார் கதிர்காம தெய்யோவையும் (கதிர்காமக் கடவுள்) பத்தினி தெய்யோவையும் (கண்ணகி) வணங்கி வந்தனரென்பது சரித்திர நூல்களால் நன்கு பெறப்படும். சிங்களரின் தலைநகராயிருந்த கண்டியிலும் இத்தெய்வங்கட்குக் கோயில்கள் அமைந்திருந்ததல் மேற்கூறிய கொள்கையினை வலியுறுத்தும். கண்டியில் ஆண்டுதோறும் கொண்டாடப்படும் 'பெரஹரா' (Perahera) எனும் விழாவில் கதிர்காமத் தெய்யோவுக்கு முதன்மை கொடுக்கப்பட்டு வந்தது. இவையாவும் சரித்திரப் பகுதியில் விரிவாக விளக்கப்படும்.



முஸ்லிம் தொடர்பு.

அல்கேதர் (Alkhedar) எனும் முகம்மதிய அடியார் கதிர்காம தலத்தை யடைந்து ஞானம் பெற்றுய்ந்தாரென்பதும் சில காலம் ஆண்டுத் தொண்டாற்றும் நோக்குடன் தங்கினார் என்பதும் ஐதிகம். இவ்வடியார் சமந்த கூடத்தி

லும் சிறிதுகாலம் வதிந்தாரென்ப, கதிர்காமத்தில் இன்றும் பெரியாரொருவர் அடங்கிய இடமுமுண்டு. பண்டைக் காலத் தொட்டுக் கதிர்காமத்தில் நடக்கும் திருவிழாக்களில் முகமதியர் விளக்குப்பந்தம் பிடிக்கும் வழக்கமொன்றுண்டு எனச் சைமன் காசிச்செட்டியவர்கள் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். ஆனால் இப்பொழுது இவ்வழக்கம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. சமந்த கூடத்திற் காணப்படும் திருவடி ஆகாமின் திருவடியெனக் கொள்வர். இங்ஙனம் சிறந்த திருத் தலங்களில் முகமதியரின் தொடர்பிருத்தல் ஊன்றி நோக்கற்பாற்று.



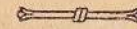
புராண வரலாறு.

முருகவேள் சூரபன்மனைச் சங்கரிக்கும் நோக்கோடு எழுந்தருளியபொழுது, கதிர்காமத்தையடைந்து மாணிக்கக் கங்கையருகிற் பாசறை வகுத்து வீற்றிருந்தாரென்றும் அவ்விடம் ஏமகூடம் எனப்பட்ட தென்றும் பின்னர்ச் சூரபன்மனை வென்று வாகைகூடி மீண்டபொழுது கதிர்காம கிரியில் நவகங்கா தீர்த்த முண்டாக்கிச் சிந்தாமணியாலயத்தில் தேவர்கள் துதிக்க வீற்றிருந்தாரென்றும் புராணம் கூறுகின்றது. வள்ளி நாயச்சியாரைக் கண்டு காதலித்து மணமுடித்த இடம் கதிர்காமமென்பது ஐதிகம். முருகப் பெருமான் முதலில் தெய்வயானை அம்மையாரையும் மணமுடித்துப் பின் திருத்தணி மலைக்குருகினுள்ள வள்ளி மலையில் வள்ளி நாயகியாரை மணம்புரிந்து, பின்னர் இருவரையும் நோக்கித் தாம் விரும்பும் தலம் கதிர்காமமெனக்கூறி அவர்களுடன் கதிர்காமகிரியை அடைந்து சிந்தாமணியா

லயத்தில் எந்நாளும் அன்பர்கள் வழிபட்டிய்யுமாறு வீற்றிருக்கிறார் எனத்தகைய கைலாசபுராணம் கூறும். “பிள்ளையார் மலை, வீரவாகு மலை, தெய்வயானையம்மை மலை, வள்ளியம்மை மலை ஆகிய இவைகளும் பிற மலைகளுமாகிய இவற்றின் நடுவிலே சோமன், சூரியன், அக்கினி யென்னும் முச்சுடர்களின் சோதி பெற்று உலகுக் கெல்லாம் பேரொளியாய் விளங்குவது கதிரை மலையென்றும், அம் மலைச்சிகர நடுவில் அநேக கோடி சூரியப் பிரகாசம் பொருந்தி விளங்கும் சிந்தாமணி ஆலயத்தில் நவரத்தின மயமான சிங்காதனத்தில் வள்ளி நாயகி தெய்வயானையம்மை சமேதராய் அநேக கோடி சூரியப் பிரகாசத்தோடு கதிர்காமகிரீசர் எழுந்தருளியிருக்கின்ற ரென்றும் இப்புராணம் கூறும் கதிர்காம நகரச்சிறப்பினையும் இப்புராணம் கீழ்க்காணுமாறு குறிப்பிடுகின்றது.

“கதிர்காம நகரம் முக்கோண வடிவமான விதியையுடையது. அந்நகரத்தின் நடுவிலே பவளத் தூண்கள் நிறுத்திப் பொன்னால் இயற்றி இரத்தினங்கள் இழைத்த திவ்வியமாகிய சோதி மண்டபம் (சுவாமி சந்நிதி) ஒன்றிருக்கின்றது. அம்மண்டபத்தின் நடுவில் இந்திர நீல மணியினம் செய்து பிரகாசமும் அழகும் பொருந்திய சிங்காசனத்தின்மேலே தெய்வயானை யம்மையார் வள்ளியம்மையார் என்னும் இரு சத்திகளோடு ஞானசத்தி வடிவமாகிய வேற்படையைத் தாங்கிக் கிருபா சமுத்திரமாகிய கதிர்காமநாதர் விளங்குகிறார். அச்சோதி மண்டபத்தின் எதிரிலே எல்லா இலக்கணமும் வாய்ந்த வள்ளியம்மை மண்டபம் இருக்கின்றது. அதன் அருகிலே மேன்மை

பொருந்திய சமாதியோக மண்டபம் ஒன்றிருக்கின்றது. விராயகருக்கும் பரமசிவனுக்கும் உரிய வேறு வேறு மண்டபங்களும் அங்குள்ளன, வீரவாகு முதலான வீரருக்குரிய மண்டபங்களும் இருக்கின்றன..... கதிர்காம நகரத்தருகற் புண்ணிய நதியாகிய மாணிக்கக் கங்கை பாய்ந்துகொண்டிருக்கும்.



சரித்திரம்.

சீதா பிராட்டியாரைத்தேடி இலங்கைக்கு வந்த அதுமான் கதிர்காமப் பெருமானை வணங்கிச் சென்றாரென்பது சில சரித்திராகிரியர் கொள்கை. கி.மு 500ம் ஆண்டளவில் விஜயன் இலங்கைத் தீவில் கதிரையாண்டவருக்கு ஒரு கோயிலமைத்தானென யாழ்ப்பாண வைபவமாலே கூறும். சிங்களரின் சரித்திர நூலாகிய ‘மகாவம்சம்,’ அசோக மன்னனது அருந்தவப்புதல்வி சங்கமித்தை வெள்ளரசுடன் தேவ நம்பியதிஸ்ஸ அரசாண்ட காலத்தில் அதுரதபுரியை யடைந்தபொழுது, இலங்கை யரசனுக்குப்பின் கஜரகாமத்துப் பிரபுவையே அடுத்தபடியாகக் குறிப்பிடுகின்றது. இவ்வரசின் கிளையொன்று இப்பிரபுவால் கதிர்காமத்துக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு ஆலயத்தில் நாட்டப்பட்டதாகவும் அந்நூல் கூறும். இப்பொழுது காணப்படும் வெள்ளரசு இதனடியிற் றோன்றியதெனக் கருதுவர். கி.மு. 300ம் ஆண்டளவில் மகாநாகன் எனும் அரசனாற் கட்டப்பட்ட புத்த விகாரையொன்று இவ்வரசுக்கு அரைமைல் தூரத்துக்குட்பட்டிருக்கின்றது.

துட்டகெழுனு எனும் சிங்களவரசன் எல்லாளனெ
னும் புகழ்பெற்ற தமிழரசனை வெல்லுதற்குரிய ஆற்றலைத்
தமக்களிக்க வேண்டுமெனவும் அளிப்பிற் கதிரையாண்ட
வர் ஆலயத்தைக் கட்டுவிப்பதாகவும் விரதம் பூண்டு அக்கட
வுள் அருள்பெற்றுத் தன் பகைவனை வென்றதால் தான்
கூறியவாறே கி மு. 101ம் ஆண்டளவில் ஆலயத்தைக் கட்டி
யதாகவும் 'கந்தஉபாத' எனுஞ் சிங்கள நூல் கூறுகின்ற
தெனச் சேர். பொன். அருணாசலம் துரையவர்கள் குறிப்
பிட்டிருக்கின்றார்கள்.

இலங்கை, சோழர் ஆளுகைக்குட்பட்ட பொழுது சிங்
கள அரசனாகிய ஐந்தாம் மகிந்தனும் அவன் மனைவிமாரும்
சிறைப்படுத்தப்பட்டனர். இங்கனம் சிறைப்பட்ட அரச
சனின் வழித் தோன்றலாய் மானவர்மன் எனும் சிறந்த
கல்வியாளன் முருகப் பெருமானின் அருள் பெறவேண்டிப்
பல்லாண்டுகளாகத் தவஞ்செய்து கண்மலரையும் அர்ச்சித்து
ஈற்றில் அவனருளைப்பெற்றுத் தனது சாதியினரை வருத்
திய சோழரை இவ்வூரினின்று இந்த மானவர்மனின் சந்த
தியார் துரத்த முடிந்ததென மகாவம்சம் கூறும்.

பண்டைக் காலந்தொட்டுப் புலவர்களும் அறிஞர்
களும் துறவிகளும் இத்தலத்தைத் தரிசித்திருத்தல்வேண்
டும். யாப்பருங் கலவிருத்தி மேற்கோட் செய்யுளைப்பா
டிய புலவரும் இதனைத் தரிசித்திருத்தல் கூடுமெனக் கரு
தங்கிடமுண்டு. இனி இத்தலத்தைப்பற்றிய பழஞ் செய்
யுளொன்று பிரசங்க மாலையின்கணுள்ளது. அதனையும்
சுண்டெடுத்துக் காட்டுகின்றும்.

எட்டைய புராநாத லாபுரம் மணியாச்சி யிரசக்க னூர்கோட் டையூர்
வழா யிரம்பண்ணை சந்தையூ ருற்றமலை யெழுமலை மருங்கை
நல்லூர்
இலகுமன் னூர்கோட்டை பாவாலி சிவகிரி யிலக்கைய னூர்
முல்லை
ரிடையகோட்டைப்பதி நிலக்கோட்டை தேவாரம் ராமகிரி
கன்னிவாடி.

தொட்டப்ப னூர்கம்பை கரசைவா ராப்பூரு தோகைமலையழகாபுரி
சுரண்டைதலை வன்கோட்டை பழனியாய்க் குடிசமுத் தூர்
விருப்பாச்சிபடமாத்
தூர்கடம் பூர்பெத்த ணன் னூற்று நகர்குளத் தூர்காமனூர்
சாப்பிரே
தும்பிச்சி நாயக்க னூர் நத்தழூர்க் காடுசேற் னூர்வெள்ளி குன்ற
மலைய

பட்டிவட கரையமைய நாயக்க னூர்கொல்ல பட்டிசக் கந்தி
கோலார்
பட்டிமத வாணையூர் மேன்மாந்தை ரோசலைப்பட்டிலீ ராமலை
சிங்கம்
பட்டிநெற் கட்டுசெவல் நற்பெரிய குளமாத்தி பட்டிகுரு
விசுள மதுவார்
பட்டிகரி சற்பட்டி நடுவுக் குறிச்சிகோம் பைகவண் டன்
டையூர்

கட்டபொம் மன் னூர்கு மரவாடி கவினினசை கடுவூர்நல் லுதப்பப்
பூர்
கனகொலம் கொண்டாடுவோ டெழுபத்தி ரண்டின் கருது
மெண்ணெழ் தேசமுங்
கவியருமை யறிபவர்க ளுண்டதினு நின்றோற் கவித்திறமி
யாவரறிவார்
கனமேவு புனல்குழும் வயல்நீடு மலைமேவு ககிராம வடி
வேலனே.

(செந்தமிழில் வெளிவந்த செய்யுள்.)

பதின்மூன்றாம் நூற்றாண்டின் புகழேந்திப் புலவர் யாழ்ப்பாண அரசனின் உதவியுடன் இக்கோயிலைத் தரிசித்துள்ளார். இவர், கதிர்காமத்து வேலர்முன் பாம்பை மயில் விடப் பாடியதாக ஒரு செய்யுள் தமிழ்நாவலர் சரிதையிலுண்டு.

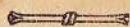
“தாயரவை முன்வருத்துஞ் சந்த்ரோ தயந்தனக்குன்
வாயரவை வீட்டுவிட மாட்டாயோ—தீயரவைச்
சிறு மயிற்பெருமா டென்கதிர்கா மப்பெருமாள்
ஏறு மயிற்பெருமா னே!

14-ம் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதியில் வாழ்ந்தவரெனக்கருதப்படும் அருணகிரிநாதரும் இத்தலத்தைத் தரிசித்து இருபத்தைந்திற்கு மேற்பட்ட திருப்புகழ்மாலைகள் சாற்றியுள்ளார். கி. பி. 1581-ம் ஆண்டளவில் அரசுபுரிந்த முதலாம் இராசசிங்கனும் சைவசமயத்தைக்கடைப்பிடித்தொழுகியவனாகக் கூறப்படலால், இவனும் இவ்வாலயத்திருப்பணியில் ஈடுபட்டிருத்தல் கூடுமெனச் சிலர் கருதுபவர்கள். இப்பொழுது காணப்படும் ஆலயம் கி. பி. 1634-ம் ஆண்டளவில் அரசாண்ட இரண்டாம் இராசசிங்கனால் கட்டப்பட்டதென்பதே சரித்திராசிரியர் துணியு.

16-ம் நூற்றாண்டின் போர்த்துக்கேயர், கதிமைமலையிலுள்ள கோயிலிற் பணமிருக்குமெனக்கருதி, அதனைச் சூறையாடும் நோக்கோடு சென்ற செய்தி, 1640-ம் ஆண்டளவில் இலங்கைக்குவந்து சிலகாலமிருந்த ‘ரிபேயிரோ’ (Rebeiro) எனும் போர்த்துக்கேயன் எழுதிய இலங்கைச் சரித்திரத்திற் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றது. அதனையும் ஈண்டு

டுத்துக்காட்ட விரும்புகின்றும். “பழைய யாலா (Yala) அரசிருந்தவிடத்திற்குப் பன்னிரண்டுகட்டைத் தூரத்தில் உள்நாட்டிற், புறச்சமயிகளாற் பெரிதும் போற்றப்படும் கோயிலொன்றுளது. பலவாண்டுகளாகக்கொடுக்கப்பட்ட காணிக்கைகளாகிய தங்கம், ஆபரணம், விலையுயர்ந்த கற்கள், முதலியன இங்கு பாதுகாக்கப்படுதலின் ஆயுதம் பூண்ட ஐந்துறு பேர்கொண்டபடையொன்று காவல் புரிந்துவந்தது. இவற்றைக்கைப்பற்றவேண்டுமென்னும் பேராசையாலுந்தப்பட்டுப் பன்முறை இவற்றைப்பற்றி உசாவினோம். 1642-ம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில், எங்களெல்லோரானும் நன்குமதிக்கப்பட்டவரும், அவ்வூராரின் மொழி, வழக்கம் முதலியவற்றை நன்குணர்ந்தவரும் ஆயகாஸ்பார் பிகுராடிகேப் (Gasper Figueira de Cerpe) என்பவரின் தலைமையின்கீழ்ப் பெரும்பாலும் கிறிஸ்தவர்களாயுள்ள 2000 காலாட்படையும் (Lascarins) 150 போர்த்துக்கேயருமாகக் கோயிலைநாடிச்சென்றோம். குறித்த ஆலயமிருக்குமிடத்திற் கண்மையில்வந்து அங்குள்ளொருவனை விசாரித்தபொழுது, ஆலயமிருக்குமிடம் தனக்குத்தெரியுமெனவும் மிகவண்மையிலுண்டெனவுங் கூறினான். அவனே எங்கட்கு வழிகாட்டியாகி அப்பகுதியிற் காணப்பட்ட தனிக்காட்டார்த மலைமழியாகக்கூட்டிச் சென்றபொழுது சுற்றியலைந்து முன்சென்றவழியையே பன்முறை திரும்பிக்கடக்க நேரிட்டது. ஆலயம் மலையினுச்சியிலுள்ளதென்பது உண்மையாயினும், அதன்கண் எத்தகைய மந்திரவாற்றல் இருக்கின்றதோ அறிகிலேன். என்னை! எங்கட்கு வழிகாட்டிய ஐவருள் முதன் மூவர் பைத்தியப்பிடித்தவர்போல் நடத்த

மையால், எங்களையேமாற்றுகிறோனக்கருதி அவர்களைக் கொல்ல நேர்ந்தது. கடையிருவரும் அவ்வண்ணமே செய்த மையால் கதிரகோ என்றழைக்கப்படும் அவ்வாலயத்தைக் காணாமலும், எண்ணிய செயலை நிறைவேற்றமுடியாமலும் வந்தவழியே திருப்பவேண்டி நேர்ந்துவிட்டது.



முத்துலிங்கசுவாமி—கலியாணமடம்.

கி. பி. 1600-ம் ஆண்டளவில் இந்தியாவிலிருந்து வந்த அடியார்கள் பலரைக் கண்டியரசனுக்குத் தவிழ்ப்பியவந்த படையென ஐயுற்ற போர்த்துக்கேய அரசினர், யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த அதிகாரியாகிய எதிர்மன்னசிங்க பரராசசேகரன் மூலம் முந்துற பேர்களைக் கதிர்காமத்துக்குச் செல்ல விடாது தடுத்துத் திருப்பியனுப்பினர். அந்நாட்களில் ஒரு சிலரே கதிர்காமபாத்திரைசெய்யத் துணிந்தனர். அவ்வனம் துணிந்தவர்களுள் காஷ்மீரத்திலிருந்துவந்த கலியாணகிரி அல்லது கலியாண நாதர் எனும் அந்தணருமொருவர். இவர், வடதேயத்திலிருந்துவந்து மிக்ககாலமாகக் கதிரைமலையில் கோயில்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் கந்தசுவாமியை அம்மலையினின்றும் பெயர்த்துத் தமதுநுக்குக் கூட்டிச் செல்லவேண்டுமென்னும் கோக்கொடு விரைந்துசென்றார். சென்று கந்தசுவாமியைக் கண்ணாக்காணுங்கருத்தொடு பன்னீராண்டு கடுந்தவமுஞற்றியபொழுது ஒரு வேட்டுவச் சிறுவனும் சிறுமியும் இவ்வடியாருக்குத்தொண்டாற்றிவந்தார்கள். தவத்தாற் களைத்து ஞானியார் ஒரு நாட்கண் அயர்ந்துவிட, வேட்டுவச்சிறுவன் இவரைத்தட்டி விழிக்கச்செய்தான். பலவாண்டுகட்குப்பின்வந்துற்ற நித்

திரைக்குப் பங்கம்விளைந்ததால் ஞானியார் சீற்றங்கொண்டு சிறுவனை யேசு, அவனும் ஏதோ சாட்டுச் சால்வி முணு முணுத்துக்கொண்டு ஓடவாரம்பித்தான். சிறுமியும் பின் தொடர்ந்தாள். கலியாணகிரியும் அவர்களைப் பிடிக்கும் நோக்குடன் விரைந்து பின்தொடர, அச்சிறுவர் இருவரும் மாணிக்கக்கங்கையின் ஆற்றிடைக்குறையில் மறைந்து கந்தசுவாமியும் வள்ளிநாயகியுமாகக் காட்சியளித்தனர். இக்காட்சியைக்கண்ட அடியார் உரோமஞ்சிலீர்ப்ப உரைதடுமாறி அடியற்ற மரம்போல் எட்டுறுப்புந்தோய நிலத்தில் வீழ்ந்து தொழுதார். தொழுவடியார்க்கு ஆறுதலையளிக்க விரும்பிய ஆறுமுகவேலவர் 'நிங்குறையாதென வினவ' அடியாரும் தமதுள்ளக்கிடக்கையினை வெளியிட்டார். இதனைக் கேள்வியுற்ற வள்ளிநாயகியார் தமது மணளைப் பிரித்துக் கூட்டிச்செல்லல் தகுதியன்றாமுறம் மாங்கலியப் பிச்சையளிக்குமாறும் பரிவுடன் கேட்டனர். ஞானியாரும் மருது இயைந்து ஆண்டேதாமும் தமது வரணை இறைவன் பணியிற் கழிக்கத் தீர்மானித்தார். அன்றியும் கோயிலில் அமைத்து அடியார்கள் வணங்கும் பொருட்டுப் பொற்றகட்டில் எந்திரமொன்று கீறி முருகவேட்குரிய மந்திரவெழுத்துக்களை அதன்கண்மைத்து உருவேற்றிப் பெட்டியொன்றில் வைத்தார். இப்பெட்டியே விழாக்காலங்களில் யானைமேலேற்றி உலாப்போவது. இங்ஙனம் முருகன் அருள் பெற்ற அடியாரே அக்காலத்திருந்த அரசனின் உதனியொடு கோயிலைத்திருந்தியமைத்தார். இவர் ஓடுக்காலடைந்தபொழுது இவரது திருமேனி முத்துமயமான விங்கவடிவாயிற்றதலின் முத்துலிங்கசுவாமியென இப்பொழுது மக்கள்

வணங்குகின்றனர். இவரிருந்த இடம் கலியாணமடமென வழங்கப்படுகின்றது.

முதலியார் இராசநாயகம் அவர்கள் இச்சரித்திரத்தைச் சிறிது மாறபடக்கூறுகின்றனரெனினும், அம்மாறுபாடு மிகப் பொருத்தமுடைத்தாகக் காணப்படுதலின் ஈண்டுத்தருகின்றும்.

கலியாண நாதர் கந்தகலாமியைப் பன்னிரண்டு வருடம் பூசித்தும் காணமுடியாமையாற், பொற்றகடொன்றில் எந்திரம் கீறி உருவேற்றிப் பெட்டியிலடைத்து முருகவேளை இந்தியாவுக்குக்கொண்டுசெல்ல ஆயத்தஞ்செய்தார். அவர் வெளியே சென்ற சமயம் பார்த்து, அவருக்கு வேலை செய்துகொண்டிருந்த வேட்டுவச்சியுமி, அப்பெட்டியைத் தூக்கிக்கொண்டு கோயிலுக்கு நேராக ஓடி உள்ளே நுழைந்து மறைந்தனர். கலியாண நாதர் அவளைத்தொடர்ந்து கோயிலுக்குச் சென்றதும், வள்ளி நாயச்சியாரும் மணாளும் காட்சியளித்தனர். இதற்குப் பின்னர் நிகழ்ந்தனவாகச் சேர். பொன். அருணாசலம் அவர்கள் குறிப்பிட்டனவும் முதலியார் அவர்கள் குறிப்பிட்டனவும் ஒத்திருக்கின்றன.

17-ம் நூற்றாண்டில் இலங்கையில் இருபதாண்டுவரை சிறைப்பட்டிருந்த ரொபேட் நொக்ஸ் (Robert Knox) எனும் ஆங்கிலேயன் (1681) எழுதிய 'இலங்கைச் சரித்திரத் தொடர்பு' (Historical Relations of Ceylon) எனும் துலிற் கதிர்காமத்தைப்பற்றிய குறிப்புக்கள் சிலவுள். அவையிற்றை ஈண்டுக்காண்க.

“நான் கேள்விப்பட்டவரையில், இலங்கையின் கிழக்குக்கரை நிலப்பாகம் மலைகளாலும் கப்பல் செல்ல வசதிச்

ருறைவான கடலாலும் சூழப்பட்டிருக்கின்றது; சகமுடைய இடமுமன்று. இதற்குக்காரணம் அண்மையிலிருக்கிற பட்டினத்திற் கோயில்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கும் 'கொட்டரகன்' எனும் தெய்வத்தின் ஆற்றல் என்பர். உப்பு அள்ளச்செல்லும் யாவரும் இத்தெய்வத்திற்குக் காணிக்கையிட்டே செல்லவேண்டுமாம். போர்த்துக்கேயருக்கோ அல்லது ஒல்லந்தருக்கோ, தங்கள் நாட்டு மன்னவனுக்கு எதிராகத் துணைசெய்த இராசத்துரோகிகளாய் சிங்களர்க்கும் இத்தெய்வத்தின் பெயரும் வல்லமையும் பெருந்திகிலேயுண்டாக்கிவிடுகின்றன. அவ்வழியாற் படையெடுத்துப்போக அவர்கள், துணைதானும் செய்யமாட்டார்கள்.”

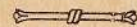
நொக்ஸினுடைய காலத்திற் கண்டிப்பெரஹராவிற் புத்தர் பற்கள் சேர்க்கப்படவில்லையெனவும் அவ்விழாவில் அலுவலருவரை தெய்யோவும் (விஷ்ணு), கொட்டரகன் தெய்யோவும் (கதிர்காமக்கடவுள்), பத்தினி தெய்யோவும் (கண்ணகி) திருவுலாவந்தன எனவும் அவ்வறிஞர் குறிப்பிட்டிருந்தல் காண்கிறீனேவு கூர்த்தற்பாற்று. பத்தினி வழிபாடு, முதலாங்கியவாகுகாலத்தில் (கி. பி. 145) இலங்கையிற் பெரிதும் பரவிறென்பது பெரும்பாலார் கொள்கை. இவ்வேந்தன் பெயரே சிலப்பதிகாரத்தில்,

“கடல்சூழிலங்கைக் கயவாகுவென்பான்” என உரைபெறுகட்டுமார்க்கண்ணும், ‘கடல் சூழிலங்கைக் கயவாகு வேந்தனும்’ என வார்த்துகாலைக்கண்ணும் கூறப்பட்டுளதென்பது இக்கொள்கையாளர்தம் துணிபு.

பாலசுந்தரி.

கண்டியில் அரசாண்ட கடையாசனாகிய ஸ்ரீவிக்கிரம ராசசிங்கன் காலத்தில் இந்தியாவின் வடபாகத்திலுள்ள அரசனொருவன் மக்கட்பேறினமையால் இத்தலத்தைத் தரிசித்துத் தனக்குப் பிள்ளைப்பேறுண்டாகுமாயின், மூத்த பிள்ளையைக் கதிர்காமவேலருக்குத் தொண்டாற்றவிடுவேனென்ற விரதம் பூண்டு சென்றான். பிள்ளை பிறந்ததும் அதன் அழகு காரணமாகப் 'பாலசுந்தரி' பெயர்ப்பெயரிட்டுத் தான் முன்பு செய்த விரதத்தை மறந்திருந்தான். அதனை நினைவூட்டற்குரிய செயல்கள் பல நிகழ்ந்தன. உடனே தனது பிள்ளையைக்கொணர்ந்து பல தோழியருடன் கதிர்காமத்தில் விட்டுச்சென்றான். அரசிளங்குமாரியும் தெய்வ வழிபாட்டில் ஈடுபட்டுத் தனது காலத்தை இறைவன் பணியிற் போக்கிவந்தாள். இத்தலத்திற்கு வழிபட வந்த கண்டியாசன் இவளைக்கண்டு காழற்று அரண்மனைக்கு மீண்டதும் மணஞ்செய்யும் நோக்குடன் பல பரிசில்கள் கொடுத்தனுப்பினன். அவையிற்றை இவள் பொருட்படுத்தாது திருப்பியனுப்பினள். இவளை எங்ஙனமாயினும் ஒருப்படச்செய்தல் வேண்டுமெனக்கருதிய அரசன், அரண்மனைக்கு இவளை அழைத்துவரும்படி தனது படைவீரரையனுப்பினான். என்செய்வாள் பாவம்! திக்கற்றவர்க்குத் தெய்வமன்றோ துணை! அடியாரிடத்து அஞ்சுமுகந்தோன் நிலில் ஆறமுகம் தோன்றுதிருக்குமா? இங்ஙனம் கட்டளை யிட்ட அரசனையே இவளுடைய பழி குழந்தமையால் ஆங்கிலவாசினர் சிறைப்படுத்தினர். இங்ஙனம் முருகன் திருவருளாற் றப்பிய அரசகுமாரி கிழப்பருவம் வரையுமிருந்து

தொண்டாற்றி கி. பி. 1876-ம் ஆண்டளவில் இறைவன் திருவடி நீழலையடைந்தனள். இவ்வரலாற்றை இரண்டாம் இராசசிங்கன் மேலேற்றிக் கூறுவாருமுளர்.

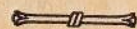


ஐயசிங்ககிரி சுவாமி.

கண்டியாசன் சிறைப்பட்டபின்பு, 1815ல் கூட்டிய 'கண்டிச் சமாதான சங்கத்' தில் அளித்த வாய்மையின்படி, அதிகாரமும் உரிமையுமிழந்து வருந்திய அதிகாரிகளைத் துணையாகக்கொண்டு 1817-ம் ஆண்டு கண்டி மாகாணங்களிற் பெருங்கலகமொன்று உண்டாயிற்று. இக்கலகம் பெருவன்கண்மையாகவே யடக்கப்பட்டது. ஊவா மாகாணம் இத்தகையநிலைமையினின்றும் மீள நெடுங்காலஞ்செல்ல நேர்ந்தது. இக்கலகம் ஒழிந்த காலத்திற்குள் தேசாதிபதி பிரௌவுன்றிக் அவர்கள், வைத்தியத் தலைவர் டாக்டர் டேவி அவர்களுடன், கதிர்காமத்தைக் கண்ணுற்றார்கள். அப்பொழுது அவர்களை அங்கு வரவேற்றவர் ஐயசிங்ககிரி சுவாமிகளாகும். இவ்வடியாரைக் குறித்தும் கலியாணமடத்தைக் குறித்தும், 1816 முதல்—20ம் ஆண்டுவரை, படைத் தலைவராயும் மருத்துவராயுமிருந்த டாக்டர் டேவி அவர்கள் 'இலங்கை வரலாறுகள்' எனும் நூலிற் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். அப்பகுதியை மொழிபெயர்த்து ஈண்டுத் தருகின்றோம். "மிக மதிக்கப்படுகின்ற கல்யாண மடம் இன்றும் கதிர்காமத்தில் ஒருபுதுமைப் பொருளாகக் காணப்படும். அது, காலற்ற சாய்வுநாற்காலியொப்ப, உயர்ந்த பக்கங்களையும் பின் புறத்தையுமுடையதாய் ஒருமேடை மீத

கனிமண்ணாலான பிடமாகும். அது புலித்தோல்களால் மூடப்பட்டுள்ளது. ஆலய வழிபாட்டிற்குரிய கருவிகள் அதன்கணுள். அதனருகில் தீ எரிந்துகொண்டிருந்தது. இஃது ஒரு மண்டபத்தின் நடுவண் அமைந்துள்ளது. இம்மண்டபம் இங்குள்ள அந்தணரின் இருப்பிடம். அப்பிராமணர், கலியாண மடமானது முதற் குருவாகிய கல்யாண நாதருக்கே யுரியதென்றும், அக்கலியாண நாதர் பத்திமேலீட்டினார் சாதாரணயானுபவியான முத்தியடைந்தபொழுது அப்பீடத்தைத் தமக்குப்பின் தொண்டாற்ற வரும் குரு பரம்பரைக்குத் தூய்மையான ஆட்சியாக விட்டுச்சென்றனரென்றும், அவருடைய ஆசாரிய பரம்பரையில் வந்தோர் இப்பீடத்தின்மீது கிடந்தே இவ்வுலகவாழ்வை ஒருவவேண்டுமென்றும் கூறினர். இங்ஙனம் கூறியவர், தாமும் அவர்களைப்போலவே அதன்மீதுருந்தே உயிர்துறக்கும் பெரும் பேற்றினை மிகவண்மையிற் பெறும் ஆவலுடன் நம்பியிருக்கின்றார். இதனை வைராக்கியத்துடனும் பயபத்தியுடனும் அவர் கூறியது, அவர் தம்மொழி, வெற்றுவையன்றெனக்காட்டிற்று. உருவும் உறுதி மொழியும் உளத்தில் ஆழ்ந்து பதியும் தகையவாயிருந்தன. ஒவியம் வரைவானொருவன் தன் தொழிலுக்குச் சிறந்தவரென ஆயிரத்திலொருவராகத் தேர்ந்தெடுக்கும்படியான உயர்ந்த மெல்லிய உருவுடையராகக் காணப்பட்டார். அவருடைய தாடி, நீண்டு வெண்மையாயிருந்தது. ஆனால், அவருடைய மெலிந்த யாக்கையில் முகத்திற்கு உயிர்ப்பளிக்கும் அக்கண்கள் இன்னும் ஒளி நிறைந்திருந்தன. அவர் வயோதிக தசையின் மெலிவுதோற்றது, நிமிர்ந்து நிற்கும் நிலையுடையவராயிருந்தார்.”

ஜயசிங்ககிரி சுவாமிக்குப் பின் மடாதிபதியாக விருந்தவர், மங்களகிரி சுவாமியவர்கள். இவ்வுடியாரும் 1873ல் இம்மை வாழ்வொருவினர். இவருக்குப்பின் மடாதிபதியாக விருந்தவர், பால்குடிபாபா அவர்களாகும். இவருடைய சரித்திரத்தை இனி நோக்குவாம்.



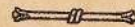
கேசபுரி சுவாமி அல்லது பால்குடி பாபா.

ஸ்ரீ கேசபுரி சுவாமியவர்கள் ஏறக்குறைய 125 ஆண்டு கட்டு முன் (1820—39 ?) வட இந்தியாவின் பிரயாகையிலுள்ள (Alahabad) மடத்திலிருந்து இளமைப் பருவத்திற் கதிர்காமத்தையடைந்தனர். முற்கூறிய மடத்திற் சிறிது காலம் தங்கியிருந்தார். பின்பு காட்டுக் கேசிப் பல வாண்டுகளாத் தவம் புரிந்துகொண்டிருந்தார். இங்ஙனமிருக்கும் நாளில், சுராஜபுரி சுவாமி என்றழைக்கப்படும் ஓரிளந்துறவிகள் கதிர்காமத்தை யடைந்தனர். இவர் திருவும்கல்லியும் கடவுட் பத்தியும் சிறந்த உருவும் உடையவர். இவர் முதலிற் காஷ்மீர் மகாராசாவின் குதிரைப்படைத் தலைவராயிருந்தவர் செல்வ நிலையாமையினை யுணர்ந்து துறவறத்தை நாமும் உள்ளமுடையராதலின், இவருடைய சுற்றமெனும் தொல் பசுக்குழாம் பற்றிப்பிடித்து இல்லறம் நடத்த வேண்டுமென்று இவரை நெருக்க, இவர் இயையாமை கண்டு, விட்டுச்செல்ல நேரிட்டது. மகாராசா அவர்கட்கும் இதனை அறிவித்து அவர் வாயிலாக இல்லற வாழ்விற் புகும்படி நெருக்கியபொழுது, பெரும்பிறவிப் பேளவத் தடந்திரையாற் பற்றொன்றி எம்மண்பானொருவன், கனி

சையனேர் துவர்வாயாரோனுங்காலார் கலக்குண்டு, காமவான் சுறவின்வாய்ப்பட்டு உய்யுமாறறியாது மயங்குதலையாமும் பெறுதுமெனக்கருதி, வீட்டினின்றும் புறப்பட்டு இரந்துண்டு இராமேஸ்வரத்தையடைந்தார். இத்தலத்தில் வதியும்நாளில் ஸ்ரீ பாதத்துக்குச் செல்லும்படி கடவுள் ஆணை கிடைத்தது. உடனே அவர் புறப்பட்டு இலங்கைக்கு வந்து சமனொளி மலையினையடைந்தார். ஆண்டுச் சிலநாட் டங்கியதும், கதிர் காமத்திற்குப் போகும்படியும், அங்கே மலைச் சாரலிற் கடுந் தவம் புரியும் அடியாரொருவரைக் காண்பாரென்றும், திரு வருள் ஆணையுண்டாயிற்று. சுராஜபுரி சுவாமிகள் அங் னனமே யொழுகி மலையிலிருந்த தவத்தினரைக் கோயிலுக் குக் கொண்டார். சிலகாலம் முருகப் பெருமானின் கட டனைப்படி அவர் சோழண்டாரோனும், தமது உடல்நிலைக்கு ஒவ்வாமை கண்டு, பால்மாத்திரம் உணவாகக் கொண்டார். இதனால் இவரை மடத்திலுள்ளாரும் பிறரும் “பால்குடி பாபா” எனவழைத்தனர். இவரோடு சுராஜபுரி சுவாமி யும்மடத்தில் தங்கினர். இங்ஙனமிருந்த பால்குடி பாபா 1898ம் ஆண்டு ஆடித்திங்கள் கொழும்பு நகரத்தில் உயிர் நீத்தார். இவருடைய சீடர்கள் உடம்பினைக் கதிர்காமத் திற்கெடுத்துச் சென்று சமாதி செய்து ஓர் கோயிலுங்கட்டி யுள்ளார்கள். சுராஜபுரி சுவாமிகளுந் இவ்வாண்டிற்றானே கார்த்திகைத்திங்களில் இறைவன் திருவடிநிழலையடைந்தார்.

கதிர்காமத்திலுள்ள எல்லாக் கோயில்களையும் மடத்தி லுள்ள சுவாமிகளே பார்த்துவந்தார்கள். அங்குள்ள சிங் களக் கப்புரானைமார் (பூசாரிகள்) சிறிது சிறிதாகக் கோயில் களின் உரிமையைக் கைப்பற்றினர். பிரௌவுன்றிக் தேசா

திபதியவர்கள் கதிர்காமத்திற்குச் சென்றபொழுது கப்பு ரானைமாரைக் கோயிற் பூசையினின்றும் விலக்கி ஜயசிங்ககிரி சுவாமியையே பார்க்கும்படி கொடுத்தார். வள்ளி நாயகி கோயில் மட்டும் வேட்டுவக் கப்புரானைமாருக் கிருந்தது. ஆனால் அக்கப்புரானைமார் மீட்டும் கலகம் செய்து பய முறுத்தி மூலஸ்தான வழிபாட்டிற் பங்கு பற்றத்தொடங்கி முற்றையும் பிடித்துக்கொண்டனர். அவர்கள் கந்தவேளை ‘மச்சிலு’ (மைத்துனன்) என உரிமை பாராட்டுவது வழக்கம்.



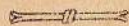
வழிபாட்டு முறை.

ஒரு பற்றுமற்று அருவாய்த்தானே நிற்கும் தத்துவங் கடந்த பொருளை வழிபடும் முறையே (கந்தழிவழிபாடு) கதிர்காமத்தில் உண்டென்பது சிலஆராய்ச்சியாளர் துணிபு. கந்தழி வழிபாடென்றிற் கோயிலமைத்தல் வேண்டற் பற்ற் நன்றென ஐயுறற் கிடமுண்டு. வேட்டுவர் கந்தழிவழிபாடா ற்றும் துண்மதியுடையாரோ வென்பதும் ஈண்டாராயற் பாற்றும். அனற் பிழம்பு வடிவமே இங்குக் கற்பூர தீபமாக இன்றும் நிலைத்து நிற்கின்றதெனக் கொள்ளற் கிடமுண் டெனினும், துணிந்து கூறமுடியாது.

திருப்புகழ்ப் போக்கினைச் கவனிக்குமிடத்து மாணிக் கத்தாற் செய்த விலை மதித்தற்கரிய திருவுருவம் ஒன்றிருந் திருத்தல் கூடுமெனக் கருதற் கிடமுண்டு. அன்றியும் டாக்டர் டேவி அவர்களும் கதிர்காமத்திற்குச் சென்றபொ ழுது, கதிர்காமத்திலுள்ள திருவுருவம் பெருங் கலகம்

நிகழ்ந்த காலத்து மறைக்கப்பட்டு இன்னும் காட்டிற் கிடக் கின்றதெனக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். இதனாலும் மூலஸ் தானத்தில் விக்கிரகம் ஒன்றிருந்த தென்பதும் அது மிக விலையுயர்ந்த தென்பதும் பெறப்படும்.

இப்பொழுது முருகப்பெருமானின் திருவுருவம் வரைந்த திரைச் சீலையே மூலஸ்தானத்தை மறைத்து நிற் கின்றது. இத் திரைச்சீலை ஒரு பொழுதும் எடுக்கப்படுவ தில்லை. கப்புராளைமார், தம் வாயை மஞ்சட் சீலைத் துண்டி னாற்கட்டி அமுதினை உள்ளே காவிச்சென்று வைத்தபின்னர் வெளியே வந்து திரைச்சீலை முன்பாக நின்று ஒங்கார வடி வாகக் கைகளிரண்டையும் கூப்பி வழிபாடியற்றுகின்றனர். திருவிழாக் காலங்களிற் கற்பூரத் தீபம் இருளைப்போக்கி, அடியார்களின் 'அரோகா' வெனும் ஒலி வானத்தைப் பிளப்ப, யானை மீதெழுந்தருளிப் பல்லாயிரக் கணக்கான தொண்டர்களுக்குக் காட்சியளிப்பது, முன்னர்க் குறிப் பிட்ட எந்திரம் அமைந்த பெட்டியாகும். கதிர்காமத்திற் குச்செல்வோர் அங்கிருக்கும் காலம்வரையிலாயினும் தம் சுற்றத்தவரையும் மறந்து தம்மையும்மறந்து கடவுளின் பற் றுடையவராகக் காணப்படுகின்றனர்.



வேல்விழா.

'குன்ற மெறிந்ததுவுங் குன்றப்போர் செய்ததுவு மன்றங் கமாரிடர் தீர்த்ததுவு—மின்றென்னைக் கைவிடா வின்றதுவுங் கற்பொதும்பிற் கர்த்ததுவு மெய்விடா வீரன்னை வேல்

“வீரவே ருரைவேல் விண்ணோர் சிறைமீட்ட தீரவேல் செவ்வே டிருக்கைவேல்—வாரி குளித்தவேல் கொற்றவேல் சூர்மார்புங் குன்றுந் துளைத்தவே லுண்டே துணை.”

முருகக் கடவுள் சூரபன்மனைக் கொல்லச் செல்லுமுன்னர்த் தமது வேலாயுதத்திற்குப் பூசை நிகழ்த்தினரெனவும் இத னான் வேலின் சிறப்பு, கூறி முடிக்கும் அளவிற்கு மன்றென வுங் கூறுவர். சில கோயில்களில் வேலாயுதத்தையே வழிபடு கின்றனர்.

இந்தியாவிலிருந்து ஆண்டுதோறும் அளப்பில்லா அடியார்கள் கதிர்காம வேலவரைத் தரிசித்து அவனருள் பெற்றுச் செல்வது வழக்கம். சில தொண்டர்கள் வட இந்தியாவிலிருந்து கங்கை நீரைக் குடத்தில் முகந்து நிறைத்துச் சுமந்து கொண்டுவந்து அபிஷேகம் செய்வர். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கண்டி வழியாகவும் மட்டக்களப்பு வழியாகவும் கால்நடையாகவே பலபுகழ்மாலை களைப் பாடிக்கொண்டு கூட்டங் கூட்டமாகச் செல்வது வழக் கம். கொழும்பு, கண்டி, காலி, இரத்தினபுரி, கம்பளை, வதுளை என்னுமிடங்களிலிருந்து ஆண்டுதோறும் ஏழுவேல் கதிர்காமத்திற்கு வருவது வழக்கம். இவற்றுடன் எண்ணி ரந்த அடியார்களும் பின்தொடர்ந்து வருவார்கள். நாட்ட டுக்கோட்டைச்செட்டியார்கள் கதிரேசன்பால் மிக்கபத்தியு டையவர்களாதலின், இவ்வேல் விழாவில் அதிக ஊக்கமெ டுத்துவந்தார்கள். வேலுடன் அதிக நாட்கள் நடப்பதாற் சிலர்இடைவழியில் நிற்க நேர்தலுமுண்டு. சிலகாலங்களில் தொற்றநோய் பாவி வேற்படையை யெடுத்துச் செல்லும்

தொண்டர்கட்குப் பேரிடையூற்றினை யுண்டாக்கிற்று. இத் துணைத் தூரத்திலிருந்து கால்நடையாக வேலெடுத்துச் செல்லும் வழக்கத்தை உடல் நலங்காணமாகவே அரசாங்கம் தடைசெய்துவிட்டது. இங்ஙனம் தடைசெய்த காலப் கதிர்காமத்திற் பெருங்கலகம் நிகழ்ந்த காலமாய் (1817—1818) இருத்தல் கூடும். அன்றேற் கொள்ளைநாய் பரவிய காலமாயிருத்தல் கூடும். (1858). இதனாற் கொழும்பிற் செட்டியார்தெருவிலுள்ள கதிரேசன்கோயில்வேல், புறப்பட்டுப் புதுக்கதிர்காமம் என்றழைக்கப்படும் பம்பலப்பிட்டிக் கோயிலுக்கு ஆடிமாதத்திற் சென்று திரும்பும் வழக்கமுண்டாயிற்று. சிறிது காலத்தின் பின்னர் வெள்ளவத்தையிலும் ஒரு கோயிலைக்கட்டி இவ்விரு கோயில்களுக்கும் மாறி மாறிச் செல்லும் வழக்கத்தை யுண்டாக்கிக் கொண்டனர். காலியிலுள்ள கதிரேசன் கோயில் வேல், புறப்பட்டு உணு வற்றன் எனுமிடத்திற்குச் சென்று திரும்புவது வழக்கம்.

கதிரையாத்திரை

கதிர்காம யாத்திரை செய்வது இக்காலத்தில் அவ்வளவு துன்பமானதொன்றன்று. தொண்டர்களின் வசதிக் காகப் பலவிடங்களில் மடங்கள் அமைத்துள்ளார்கள். கொழும்பில் மருதானையில் ஓர் மடமும், காலிச் சிவன் கோயிற்கருகில் ஓர் மடமும், மாத்தறையிற் பெரியதோர்மடமு முண்டு இவ்விடங்களிலுள்ள சபைகள், இம்மடங்கட்கு வருவோர்க்கு வேண்டிய வசதிகளை யளிக்கின்றன. கதிர்காமத்திலும் சில தண்ணளிச்சீலமுடையாரின் உதவியால் தங்குதற்கு மடங்களுண்டெனினும், செல்பவர்கள் மழைக் காலங்களில் தங்கி நிற்கற்குப் போதா.

இத் தலத்திற்கு ஆண்டுதோறும் இந்தியாவினின்றும் இத்தீவின் பல பாகங்களினின்றும்வரும் மக்களின் தொகை கூடிக்கொண்டே செல்கின்றதெனின், இத்தலத்தின் மகிமையினை நாயினுங் கடையேனாகிய யான் எடுத்து மொழி தல் எளிதாமோ.

“மாணிக்க நிறைகங்கையாடியுன் னைப்பணிய

வந்திடும் பூதலத்தோர்

வாயுமர் பாடவுங் குருடர்கண் பார்த்திடவு

மலிகன்பின் மைந்தர் பெறவும்

காணிற்ரு மாவே லாவென்னு மன்பரைக்

காடிபுலி யானே சிங்கங்

காலிற் பணிந்தஞ்சி யோடவும் கந்தனே

கண்கண்ட தெய்வ மெனவே

யாணிப்பொன் முத்திமண் டபமேவு கச்சியினு

னடியேனை யாண்டு கொண்டெ

னாகத்தில் வந்தபிணி தீர்த்திடவு முன்னிற்கு

மாறுமுக மெய்த்தெய்வமே

சேணிற் புலோமசை வளர்த்தபெண் பிடிசுணவ

செங்கீரை யாடியருளே

தேவரோடு மனிதர்பணி கதிர்காம வேலனே

செங்கீரை யாடியருளே.”

(சுப்பிரமணிய தலக்கோவைப் பிள்ளைத் தமிழ்.)

கதிர்காம மலைநாத னுமெந்தை தனையேத்து

கடவுளர்கண் முனிவர் சித்தர்

சந்தருவர் கின்னரர்கள் கருடர் கிம்புருடரோடு

ககனர் வருமுரகர் முதலாம்

பதினெண் கணத்தடிய வர்க்கெலாந் திருவருன்ப

ரிந்து பாலித்து நானும்

பரிவினிற் கதிராமலை தவிராது வைகினான்

பரமசுக முலகுபயில

முதிர்விநாயகர்தமலை வீரவா கமருமலை

மொழிதேவ சேனமலை

முதுவன்னி மலையஞ்சு காமமலை செந்தமிழின்

முனிமலைக னாயலின் முடுகுஞ்

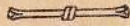
சநிரிலுன் றிருவடியடைந்திடத் தருவதோ

சாந்த நாயகி சமேத

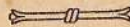
சந்தர்மென லீசனே யெந்தொழில் விலாசனே

சந்தர்புர தலவாசனே.

(சந்திர மௌலீசர் சதகமென்னும் நுழைமண்டல சதகம்,)



மு ற் று ம்



கொழும்பு,
வெள்ளவத்தை. }
18-7-37.

இங்ஙனம்,

குல. சபாநாதன்.



34108

ஓம்:

பாமுதற் குறிப்பகரமுதல்.

பா	பாவெண்	பா	பாவெண்
அள்ளி	௩௧	திருவாவி	௩௬
அன்றி	௩௨	திருவேங்க	௩௪
அன்று	௩௩	நச்சரவும்	௩௫
ஆடு	௩௪	நாம்புக	௩௬
ஆழி	௩௫	நீரின்	௩௭
ஆறு	௩௬	நூலாத	௩௮
இகலு	௩௭	பத்து	௩௯
சுரேமுத்	௩௮	பாண்டியர்	௪௦
உணர்	௩௯	பூமேவு	௪௧
எளியாரை	௪௦	பொய்யா	௪௨
ஏறாரு	௪௧	பொருந்து	௪௩
ஐயா	௪௨	பொன்னியம்	௪௪
கண்ணிற்	௪௩	மணிதிருவ	௪௫
கீழ்பாவின	௪௪	மலரவ	௪௬
குறிய	௪௫	மலையிறையன்	௪௭
குன்றந்	௪௬	மாயா	௪௮
கூட	௪௭	மான்கொன்ற	௪௯
கூளி	௪௮	முன்னை	௫௦
செம்புல	௫௦	வயிரம்	௫௧
சேரன்	௫௧	வெங்கட்	௫௨
சேரியிற்	௫௨	வேய்முத்த	௫௩
தாழை	௫௩		



பாவிற் பிழை திருத்தம்.



பிழை.	மருங்கெண் (பக்கவெண்)	திருத்தம்.
டுலவதன்	1	டுலவுதன்
லொளிர்தலின்	2	லொளிர்தலின்
பொழிதர	2	யொழிதர
மாஞ்சினைத்	3	மாஞ்சினை
யக	13	யக
வடிவேலனடை	26	வடிவேலனடை
இருசார்	39	இருசார்ப்
...	101	சிதர்துடிவரி—சிதரிய துடியென்னும் ரேகை



ஓம் :
திருச்சிற்றம்பலம்.

கொழும்பு வேத்தியற் றமிழ்ப் பாடச்சுவடிக் கட்டளைப்
பெருங்குழவி னுறுப்பாளரும்

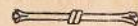
கொழும்புச் சகிராக் கல்லூரித் தமிழ்ப்
பேராகிரியருமாகிய,

அன்பர்,

யாழ்ப்பாணத்து வட்டுக்கோட்டைத்

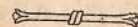
திரு. மு. நல்லதம்பியவர்கள் வழங்கிய

சிறப்புப்பாயிரம்.



நேரிசை வெண்பா.

புலவர் பரசிமகிழ் பொன்னம் புலவன்
குலவுதமிழ்க் கொண்டல் குணக்குன்—றுலவுபுகழ்
வந்தகரு ணுலயனவ் வண்கதிர காமற்குத்
தத்தனனெண் பிள்ளைத் தமிழ்.



இன்னிசை வெண்பா.

பிங்கலநூற் கொள்கை பிறழாப்பிள் னைத்தமிழ்ப்பா
நங்கதிரை யங்கோமா னல்கவருண் மாணுறுத்தான்
பொங்குபொருட் சொற்சுவைகள் பொற்பநலி சைப்
பைங்கருணைப் பாண்டியனென் பான். [புலவன்]

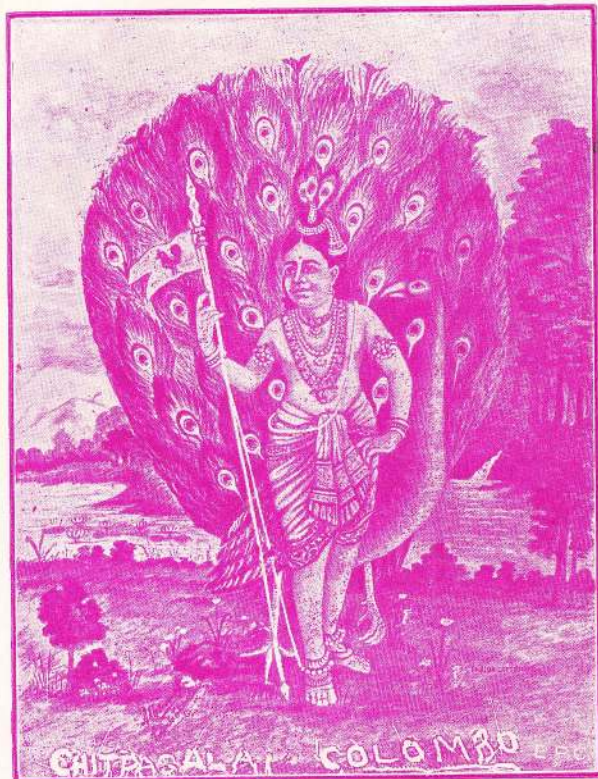
ஓம் :
திருச்சிற்றம்பலம்

சிவனடியாரை வணங்குதல்

தேரிசை வெண்பா.

மறுமைநல மிம்மையென மாற்றோளிகோ ணீற்றர்
நறுமையடிப் பூஞாறு ஞாலம்—வறுமை
யமையாத வாடோரு மஞ்சவரே தீண்ட
நமையாளு நம்பியினு நன்கு.

திருச்சிற்றம்பலம்.



இள முருகன்.

கதிரகாமப் பிள்ளைத் தமிழ்.

செய்யுட் காப்பு.

திருமுத்தநாயனார் காப்பு.

அறசீர்க்கழிநெடிலடி மிரட்டை யாசிரியலிருத்தம்.

(கவிப்பாட.)

புமேஷ சிலசெஞ்சு டாத்தவழு மிளவெயில்பொ

ரப்பிணிழு றுக்குடைந்து

புள்ளா வாரிப்ப நெகுமுனரி யம்போது

புய்த்தொரும ருப்பின்றுக்கி

னேமாச மோப்பமுற் றெம்முயிர்க் குன்னகையி

கப்பநனி திரைபுடைபெயர்க

திழுமெனவ ருட்கடாக் கனுழிசை வாகிற்ப

லிர்ம்பரிவு சீர்குடைபுழி

மாமால்லி டைக்களிது பிடிமான யழுமுதுவ

யக்குறுந னடைக்கழனிவான்

கதிழுடிந் கன்னகை மோமெனப் பெயர்கயின்

மன்றவோ மோமென்றுவருதி

யாயீயு மிருவினைக் கவாழமுண் லெவதுன்

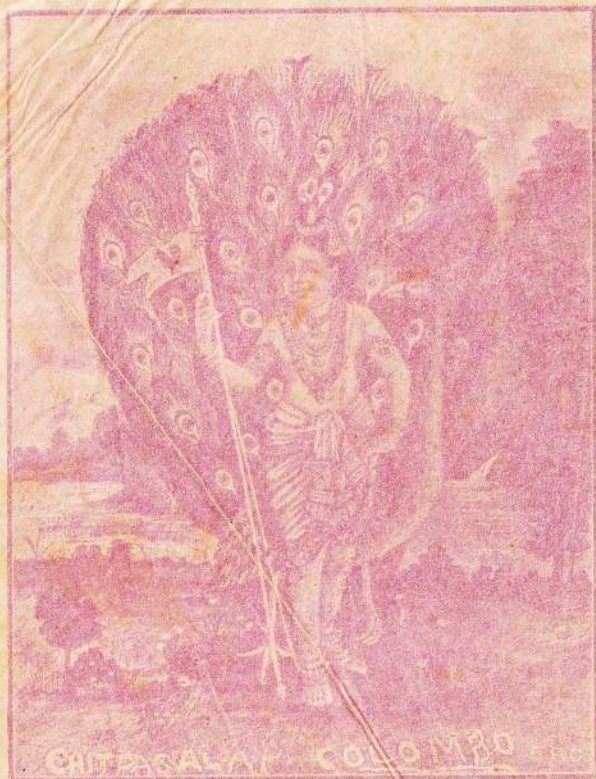
யாண்டம மாணக்கை தும

யாபன்னி சண்டுகைக் கதிர்காம மாரைபுனைபுதமிழ்ச சங்கம

யானையின் தமிழ்பொலியகை.

(ச)

நூலகம்



இள முருகன்

ஓம்:

திருச்சிற்றம்பலம்.

க தி ர காம ப் பி ள் னை த்த மி த் .

செய்யுட் காப்பு.

திருமுத்தநாயனார் காப்பு.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யிரட்டை யாசிரியவிருத்தம்.

(கவிப்பா.)

பூமேவு சிவசெஞ்சு டர்த்தவழு மிளவெயில்பொ

ரப்பிணிமு றுக்குடைந்து

புள்ளார வாரிப்ப நெகுமுளரி யம்போது

புய்த்தொரும ருப்பின்மூக்கி

னேமார மோப்பமுற் றெம்முயிர்க் குளனணையி

கப்பநனி திரைபுடைபெயர்ந்

திழுமெனவ ருட்கடாங் கலுழிசுர வானிற்ப

வீரம்பரிவு நீர்குடைவுழி

மாமால்னி டைக்களிறு பிடிமானு மழமுதுவ

யக்குறுந டைக்குழவிவான்

மதிமுடிக் களினவோ மோமெனப் பெயர்கூயின்

மன்றவோ மோமென் றுவந்தி

யாமீயு மிருவினைக் கவளமுண் டெவதுன்

யாணரடி மாணநினை தும்

யாபன்னி ரண்டுக்கைக் கதிர்காம மான்முணருந்

யானையின் தமிழ்பொலியகே.

(க)

நூலகம்

பிள்ளைக்காப்பு.

திருமால் முதலிய முக்தவுளர் காப்பு.

எண் சீர்க்கழிநெடிலடி யீரட்டை யாசிரியலிருத்தம்.

மணிதிருவ மறுவியன் மார்பமதி னவிர்வர

மணமுடைய கோதையும் வைப்புண வொளிர்தலின்
மடமையணி கலமணி நிலமகள்பொ ருமையான்

வருமொர்துனி புலனியின் மடிதிரை யுடையிடை
வரையவிழு கிடையினன் மழமழென வொழுக்குகண்
மழைவெருவி பொருதுடை மடியிசை மலைமுலை
மருவுபொழு தடுபடை வறுவியகை நால்கினுன்
மறையிலாவ லடிதொடு மாணவ வடிகளை

யனியிதழி வளர்பொலக் கானின்மறை பிள்ளையை

யறிதலினை யொழிதர வாவென வெருவர
வரவுறினு மொருமுறை யானுமனை யறமக

ளஃதறிய வரின்வரு மோவென வயிர்வுற
வறிதுயில்கொ ளறிஞர்தந் துதனடுவ ணினைநிழி
யடைசியென வடைசியெம் மாளுடை யொருகுயி
ல்வவுமொரு பாவினிற் கட்கடைசெ லக்கருத்
தபர்களவ சற்புது லாசிரிய ரியவுளைத்

துணியவலர் மறைபுண ராரியமென் மாதரான்

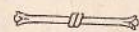
தொடர்பறுவ ளிதுவுமோ? தொன்னிறை யிலளிதை
தொடுகிழமை யுருகலள் கடியகுரல் வாயினள்
சொலன்மிகுந ளவடுனைத் தோள்புனை தழுவலன்

றுனியலென வீரடிப் பாற்குமனை மொழிபுநாம்

றுவரிதழின் வாய்நருச் சோர்தாத் தமிழ்மொழித்
துணைவியின் றம்பொருள் வழுவுதலில் காதுவின்
சுவைதிறையு மின்பமார் தோணுகர் கடவுளைத்

துணியுமனை மனனுழை வாழுமவர் மாஞ்சினைத்

தளிரடியில் வைகறைத் தாழ்த்துமெந் தலைகொடு
தகையினின் ணங்குமின் கொடியிடையர் புட்கடி
தழலொழிய வெறிகவண் டழனிகர் குருமணி
தலைமைபுனை யிமையவர் கையுறையொ டும்பராய்த்
தழையவரு ளிழிதல்போற் றுழ்கதூர் மலைவருந்
தமியமிட ராரிரு ளிரியமிளிர் குமரவே
டனையினிது காத்தருட் சார்பினைப் பெறுகவே:-(க)



ஏனைக்கடவுளர் பலர் காப்பு.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யிரட்டை யாசிரிய லிருத்தம்.

பொன்னியம் புதியபுனல் கொள்கலக் குப்புறிய

பொள்ளெனக் குறுகுபறவை
பூம்புசார்ப் பொருநற்கொர் செண்கொடை பூண்டிலாப்
புறமுய்த்த காரிவள்ளல்
புன்னிவண் மறைஞாள் யூர்காடு காள்புதல்வ
னும்பர்வேள் ளிக்கணுண வெள்
ஞம்பனுர் திழிதண்பனைக்கிழவன் மாணின்மா
னுழையினுத் தூண்ககையாள்

மன்னிவாழ் கலைஞரடி மன்னர்முடி தாழ்ப்பிக்கும்
 வாய்மைநாக் கொம்பர் மகடுஉ
 மடி கொண்டு மிடியாது வருவிருந் தோம்புமவர்
 மலர்முகனின் வாழ்த்திருமகள்
 கன்னிமா ரெழுவர்முப் பான்முவ ரிவர்தமைக்
 கருதிவழி பாடுசெய்வாம்
 கதிரைக்கு தத்திமாப் பிள்ளையைக் காக்கெனக்
 காலேதொறு மாலைதொறுமே—

(௨)



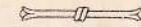
முழுமுதற்கடவுள் காப்பு.

வேறு

பாண்டியர்வ ளர்த்தமுகக் கழகத்த மிழ்த்தொண்டு
 படுசுவைப் பொதியிலடிகள்
 பண்ணன்முத லாபுமீ ரெண்டொழிலு முய்த்தொரேழ்
 பாடையாழ் கொளுவி நோன்பு
 வேண்டியது தக்கமன் செல்விபா லரமகளிர்
 வேள்புலமை யருள்வனப்பு
 விறலென்றி வற்றைப்பு னைந்துசெப் பியதிறமி
 சைந்திசைக் கும்மிசைநயந்
 திண்டியபல் கதையடிக் குழுமெம்மம் தந்திளக
 வின் றுக லென்றுமுனைமா
 னியையத்து யின்றடல முரிவிடு கதிர்காம
 வேந்தற்பு ரந்தருளுக

புண்டிகழு முப்பான்மை யுயிர்தொறநுள் வெளியிலின்
 பொளிந்திருக் கூத்து நவிலு
 மொன்றிரண் டாயுயிரொ டுலகுமாய் வேறுமா
 யுடனுமா முண்மைமுதலே.

(௩)



செங்கிரையாடல்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யீரட்டை யாசிரியவிருத்தம்.

மலையிறையன் வளைபாவை யிணைசீணக் கான்மூட்டு
 வாரந்திருந் திடைநுடங்க
 வளயாமை முதுகுபுரை புறவடிய கவடுகொள
 வாய்ப்பக்கி டப்பியருகே
 மருவுதன் றுய்மணிக் கலனினிள வெந்நீரை
 வார்ப்பவார்ப் பப்பைப்பய
 மழமகவு யிர்ப்பெறிய நுதன்மீய கங்கைவிரல்
 வைத்துவழி நீர்தகைந்து

விலைவிஞ்சு பசுமஞ்சள் விழுதினைத் தைவந்து
 மீண்மீள மண்ணிமொக்குள்
 விழ்சுழிக் கொப்பூழி னூதியிமை மிகவூதி
 மெய்ச்செவியி நறலகற்றி
 விழிமுனையை யுகிர்நுனியின் விரியப்பி ளந்துமுலை
 மேலாடு துகிலாடையான்
 மென்மெலென வுடலொற்றி யீரஞ்சு வற்றி நுதல்
 வெண்பொடிக் காப்பிட்டுவிட.

முலையிமகு வார்தெகிழ வாய்மடுத் தழுதூட்டி

முகமிணைய முத்தமிட்டு

முன்கையிற் பாராட்டி வாழ்ந்தமைந் துச்சியினை

மோந்துபள் ளிப்படுப்ப

முதுகுருனி கடுவனெடு மந்திபார்ப் பைக்கொஞ்ச

முதுகதிரை யந்தாள்வரை

முட்குடமு தூப்பலவி னிழலிளஞ் சேய்துகண்

முகிழ்விரல் வாய்புகுப்பச்

சிலைமுகிவி னவ்விவுச் சுட்டுவிர லுய்ப்பவரு

சிறுதூசி வீசுவெகுளுஞ்

செவ்வியி றங்குழிய வாய்கூம்ப வழுமெழில்

சிவனெடு துகரவளர்நிற்

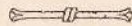
சிவனுமக வைப்பொறையு யிர்த்துயத் தொழுவரிவர்

செங்கீரை யாடியருளே

திருவுயர்ப் டைத்தலைவ ! கவுணியர்கு டிப்புலவ !

செங்கீரை யாடியருளே—

(ச)



வேறு

தாழைப் பழமுதி ரச்சிதர் வாழைத்

தாறுவ முக்கு நெறி

தள்ளவண் முத்துச் சூலுளை வால்வளை

தட்டுக் கான்றுசலுந்

தணிமாங் கனிதலை யிடறிதி மிர்ப்பச்

சாறிதழ் வாய்வடியுந்

தண்பொழி லோவப் பைம்மணி மனைதுவர்

சான்மணி சுடரெறியும்

மாழைத் தெருநேர் யாற்றக் கதிர்கா

மக்கிழ வா! மழவா!

வளவிய வயல்குழ் வங்கக் கலிங்க

மன்னன் றவமகளார்

மாண்புதி றப்பச் சிங்கள வேந்தனை

வன்சிறை செய்ம்மறவா!

வடமன் பன்னீர் யாண்டுந் துயிலான்

வழிபட வருகுறவா!

பிழைப் படுபிணி தீர்க்கும ருந்தே!

பெருமித வின்சுவையே!

பேணிய வடியவர் ஞானப் பேரழல்

பெற்றுரு கும்பொன்னே!

பிணிமுக வேழவு லாப்போ தருயாழ்

பிறவா வின்னிசையே!

பெரியார் கதிர்மலை வருவாருணநெய்

பெய்வெள் ளவிழ்முறுவந்

சீழைப் புட்புன் பிறவிப் பகைமைச்

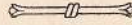
சிறுநகை முகிழ்முகிழ்ச்

செங்கைநி லக்கின முத்திமு தந்தாள்

செவ்வன்ம டித்தொன்று

சீர்ப்பதி மிர்த்துத் திருமுக மசையச்
செங்கோ செங்கிரை
திருவின் திருமுகள் வள்ளிம னுளா!
செங்கோ செங்கிரை—

(ரு)



அறுசீர்க்கழிநெடிவடி யிரட்டையாசிரிய விருத்தம்.

எளியாரை யுணர்தற்கு மவ்வவர்க் குதவற்கு
மெட்டுப்பத் துச்சாலுமோ
வென்றுபனி மண்டுநீள் கைவிழிப டைத்துடைமை
யெத்துணைக் கடவுளரினு

மளியானு மொப்புயர்வி லாயாத லுணரவரு
மைதுசான் நென்பவாலோ
வல்லாத பிறர்போல்வி னைத்தொடர்பி லாய்நினக்
கழிவில்கவி னிளமையொக்கும்

வீளியாத விருண்மைநிற் றொடுதல்வற் றன்றாதல்
வேலேகு றித்துரைக்கும்
வேறுமீ ரியல்பிரும டந்தைமார் கூங்கோழி
மீளியின் மறையருளினு

தெளியாத வேழையர்வி லங்கல்ல ரோவைய!
செங்கிரை யாடியருளே
தேனருவி யுவகைவிழி நீருறு கதிர்மலைச்
செங்கிரை யாடியருளே—

(சு)

மொழிபயிலல்.

அறுசீர்க்கழிநெடிவடி யிரட்டையாசிரிய விருத்தம்.

இக்லுமிணை யங்கயற் கண்ணிமக வாய்த்தமிழி
யன்றுபயி லஞ்ஞஞசெம்மால்!
எம்மனோர் குடியாள வந்தமக வாய்க்கூத்தி
யற்றின்ப மார்வெள்ளமே!

தொகனனவு கனவுதாயின் மீத்துயின் மீமிசைத்
துயிலிருண்மை மருண்மைதூய்மை
தொடராது பேசாது வாளாதி ருந்தநீ
தொன்மவெண் குன்றினங்கட்

பகலிரவு மாறப்ப சுந்தபச் சைக்குமறு
பாலின்பெள் னைக்குருடுவட்
படர்செக்கர் வானன்ன செம்மையே யன்றவர்ப்
பகர்மொழிப கர்ந்தவாற்றை

யகலிடத் தடியேம வாயிரப் பேங்கதிரை
யண்ணலே வாய்மலர்கவே
வம்ம! வப்பாவென்னு மருமறைப் பாயிரம
கத்தலர வாய்மலர்கவே—

(எ)

வேறு

குறிய மதத்த ரறமெம்பாற்

கூறக் கேட்ட செவிப்புண்ணுங்

கொடாதா நிரப்போர்க் கடிந்துரைத்த

கொடுஞ்சொற் கேட்டசெவிப்புண்ணுஞ்

கிறிய குடியிற் பிறந்தபழிச்

செல்வர் வறிய புலவர்தமைச்

செருக்கி யிழிப்பக் கேட்டிருந்த

தீயூழ் படைத்த செவிப்புண்ணும்

நறிய வழித்திற் றமிழ்கேடு

நண்ணப் புறஞ்சொல் வழக்காறு

நாளங் கலந்து வரல்கேட்டு

நனிசீ வடியுஞ் செவிப்புண்ணு

மறிய வொழியக் கதிரமலை

யழகே! யமிழ்தம் பொழிகவே

யம்மா! வப்பா! வென்னுஞ்சொல்

லமிழ்தம் பொழிக பொழிகவே

(அ)

வேறு

மலரவ னான்மறை யோதக் கல்லான்

மரநிழ லமிர்தென்னன்

வாய்மையை நால்வர்க் கோதவு ரைக்கும்

மன்பே ராகிரிய!

புலரியி னிமையோர் தொழுகதிர் காமா!

புகலுரை கிற்குரையேம்

பொலிசுவை யொழுதுதல் பருகிய கேட்பேம்

புகழு மைப்பிள்ளா

யுலகினி லேனைய வுயிர்மெய் யுயிர்ப்ப

வுரலிடை யாப்புண்டோ

னூதுங் குழலிசை யாழிசை கைப்ப

வுலர்மர முங்குழைய

வலரன செந்நா வரசையழைத்தா

யஃதெகங் கனமருளே

யன்பே யார்தமை நுந்தையழைத்தா

னஃதெகங் கனமருளே

(க)

உணவூட்டல்.

வேறு

ஏனாரு மவனினிது கோதாட்ட வருமெங்க

ளேறே!முழைக்குள்யாளி

யினியதின் னடைகண்டு வெள்கியுளையக்கதிரை

யேர்வடவை யாற்றின்றுறை

தோறும்னினி யாட்டயர்ந் தாங்காங்கு நீராடு

தொண்டர்க்க டைக்கணிக்குஞ்

சோனையருண் மாரியே! தித்தித்த தேம்பாகு

தோயந்தகட் டிக்கரும்பே!

கீழமுலை யமுதூறல் பருகுகோ மானின்ம
 களர்கொங்கை யொப்பாகுபொற்
 கண்ணத்து நறுமணஞ் சிவமணம் போன்மன்பு
 கெழுநெய்ய ளாய்ச்சமைத்த

சோறமுது மாயர்தயிர் தொட்டுண்ட கன்வன்மகிழ்
 சூழ்மருக! ஷண்டருள்கவே
 சொற்றொழும் பாளரது ளங்கவந் துண்டல்போற்
 சோறமுது முண்டருள்கவே— (௮)

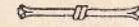
வேறு

ஆழி கடைந்து குடம்சிறைத்த
 வழுது மிதற்கு நிகரல்ல
 வந்தண் வேள்வி யவிசொரியு
 மதுவு மிதற்கு நிகரல்ல

வாழி திருந்து செந்தமிழின்
 வழக்கு மிதற்கு நிகரல்ல
 வள்ளி யூடிக் குழைந்துசொலும்
 வழக்கே யிதற்கு நிகராகும்

காழி ஞானப் பால்குழைத்த
 கலையு மிதற்கு நிகராகும்
 கதிர காமத் தன்பர்ப்பலர்
 கனிவுங் குழைத்த திதுவாகும்

கோழி கூவுங் கொடியசைக்குங்
 கோவே சிறிதே யுண்டருளே
 குறித்த வருண்மெய் கொழுந்துயரக்
 கோவே சிறிதே யுண்டருளே— (௮௯)



வேறு

ஆடுமி ருட்டிர ளயரப் பெரியோ
 னாடியி னைப்பதுபோ
 லாரிய முனிவர் ருந்தக்,கண்ணன
 ருந்திய முறையேபோற்

காடுக றங்கக் கதிர்மலை கூவக்
 கன்னியர் கூவுதல்போற்
 கதிர்வடி வேன்முரு கா!வரு ளாகிய
 கழிபசி மீதூர்வாய்

கூடுவீ னைத்துப் பாருயி ராரக்
 குற்றடி யார்நினது
 கொண்டா டுங்குண னைப் பயிருங்
 கொண்டன் மழையா

வாடுத மிழ்ப்புல வோர்வயி றூர
 வாய்ச்சோ றூர்குகவே
 வள்ளித ருந்தேந் தினைமா வெனவே
 வாய்ச்சோ றூர்குகவே— (௯௦)

தாலாட்டல்.

வேறு

நீரின் முனேத்த மாவீழ்

நெருப்பின் முனேத்தின் நருடழைத்து
கிளைவு பூத்துப் புலங்காய்த்து
நிறையப் பழுத்த கற்பகமே

நேருன் னடித்த ணிழலன்றி

நிற்பார் வெப்பந் தணிவாரோ!

நெடுநாள் வாணோர் வாழ்வாரோ?

நீதா னாரோ? யாமாரோ?

வோரின் நெனச்சொல் வடித்துணர்வா

ருலவாப் பெருமை யாராரோ?

வுணர்வார் கூற்றங் கொள்ளுங்கா

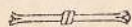
லுற்றார் பெற்றா ராராரோ?

காரின் மலருங் கதிர்காமக்

கடம்பா! தாலோ தாலேலோ

கலைமான் பாடக் கண்வளராய்

கனியே! தாலோ தாலேலோ—



வேறு

சேரன் சோழன் பாண்டியன்முச்

சீர்மைத் தமிழக முடிமன்னர்

செங்கோற் கொற்றஞ் செலவரிசை

சிறந்த கட்டிவி லமர்ந்தனான்

தீரந் தோய்ந்த நெஞ்சம்போ

விழைத்த கோட்டமெ முந்தருள்பே
ரின் பம ணித்திரு வருண்மேனி

யிற்தைக் கெவனோ மறையமறச்

சூரன் கோட்டை சிதையவெழுந்

தோன்றாப் பிழம்பு வெளிதிற்பத்

தொல்குடி மரபின் நிலையரிபோற்

ரோன்ற வொழுக்கி மணிக்கங்கை

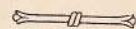
வாரங் கொண்டு மணிப்பூத்தாய்

வாழ்த்துங் கழலோய் தாலேலோ

வந்தெந் தொழுப்பு கொள்காம

மணியே தாலோ தாலேலோ—

(யச)



வேறு

உணர்நின் றந்தைகொ டாதொழிந்த

வொருமாம் பழத்திற் கழுதாயோ?

வுயிர்கள் பிறந்து படும்பாட்டிற்

குருகிப் பொருமி யழுதாயோ?

புணருங் காழிப் பெருந்தகைதான்

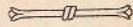
புடைத்தான் கொல்லோ வேனழுதாய்?

புலவர் மகளிர் கவுட்கிள்ளப்

பொறுதோ? பின்னை யேனழுதாய்?

வணர்மென் குழலி முலைச்சாய்ந்து
மார்பம் பாய லாச்செங்கண்
வளர்வாய் தவத்த ரெய்த்தலச
வாரா யன்பர்க்கிந்துமலர்

கொணருங் கதிர மலைவந்த
குழகா! தாலோ தாலேலோ
கொடும்போ ரசைவு தவீர்துயிலைக்
கொள்ளாய் தாலோ தாலேலோ— (யரு)



சப்பாணிகொட்டல்

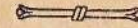
வேறு

பொய்யாமொழிக்குவழு வுண்டென்ற முட்டைப்பு
சுழ்ச்சிவேட் டுவ! புலகனைப்
புகழ்புனைந் தினிதுபாடியநல்லி சைப்புலவ!
புலவராத் துப்படைப்பாட்

டெய்யாத பூதத்தை யுயிருண்ட வேற்குரிசி
விறையனார் களவியற்க
ணெள்ளரும் பொருள்காண வொண்ணுதற் றலைவிபுண
ரின்குறிஞ் சித்தலைவநிற்

சையா வழிபடக் காதலர் காதலியர்
கையேந்து மிளநீரெனக்
கச்சின்றுலை பற்றுங்க திர்க்காம வேளேக
ருக்கொண்டு நின்னைப்பெறக்

தையான திங்கட்ட வங்கிடந் தாட்கம்ம!
சப்பாணி கொட்டியருளே
தாரகன் சூரனிவர் சூழ்ச்சிநன் றென்றுருகு
சப்பாணி கொட்டியருளே— (கசு)



எண்சீர்க்கழிநேடிலடி யிரட்டையாசிரிய விருத்தம்.

நச்சர வும்புலியும் பச்சிலை நச்சியிட
நவையறு மாடலதின் சுவைநுகர் வித்துணர்வு
நல்குத லானும்வெளி புல்குத லானும்விழி
நாடுந் தண்டில்லங் காடுங் காமமதோ?

விச்சிய தின்றிவிளை விப்பவ னுந்நீயோ?
வென்றொளிர் பூமிசையே கன்றுவ திருவடியோ?
விட்புல வாணர்க்கு முட்புல னாகாத
வெளியோ? நின்னுடல மளியோ? நின்னியல்பே

யிச்செய நீதாமே யாயின வர்க்கன்றி
யாதுந் தெரியாதென் றோதும் மறைமுடிபே
யெம்மிரு கண்மணியே மன்னுயிர் தம்முயிரே
யிளஞா யிற்றினொளி யெனமா மயிலிவர்வோய்

வச்சிலி ருக்குமுயிர்ப் புக்கில னிப்பலெனத்
தொட்டவ ளைக்கையாற் கொட்டுக சப்பாணி
சொற்பொரு ளல்லாத மெய்ப்பொருண் முனிவர்க்குச்
சுட்டிய பொற்கையாற் கொட்டுக சப்பாணி (கஎ)

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யிரட்டை யாசிரியவிருத்தம்.

சேரியிற் கிள்ளைமொழி சூதினெனெ ஞுண்டுநிமிர்
திருஞெமிரு மாமைமுலையாற்
நீப்பறப் பப்பொருத புண்கூர்த லிற்சலனி
செய்யிகலி டைந்தயருநீர்

செழுநொச்சி சூடியெயில் காத்தரு நினைவஞ்சி
திருமுடிவ னைந்துசென்று
திகழுழினை சூடிமுற் றித்தும்பை சூடிச்செ
ருச்செய்துயிர் பருகுவென்றி

யிரியற் றுணர்வாகை சூடிப்பு லால்கமழு
மெறிகாழ்க்க ரந்தை யினார்வே
லெழிலுறக் கைக்கொள்ளு மள்ளரா மாறென்னை ?
யிமையோரு முனிவோருமீன்

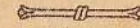
டிழிதரவு மீனோரு மேனிலகி னேறவுமி
யைந்தகண் ணேணியென்னு
மின்கதிர் காமத்தி ருக்குன்ற வண்ணார
லெங்கன்பெரு மானடிகளே !

வாரியிற் புனல்வற்று முழிமுகின் மொள்ளுறம
ணிக்கங்கை யாறுகுடையும்
வான்மகளிர் தம்மாகம் வெதுவெதென னிஃகெவன் ?
மடவீர் ! வெந் நீர்யாதுகொல் ?

மதனைப்பொ டித்ததுத லழல்வந்த காளையிசை
வைகஞ ணீராடலின்
மாறியது கொன்? மொழிமி னெனநல்கி யவர்கொங்கை
வருடுமிள மென்கையினை பக்

கூரியற் குறுகைவேண் முத்தந்து கிர்ப்பேழை
கொட்டமா முங்கசிந்து
குழுமுதேன் கொட்டதும் மனிதுளும் பிப்புறங்
கொட்டவிழி யிமைகொட்டயாம்

கொடுமையைக் களைகொட்ட வுமையுநாக் கொட்டநீர்
கொட்டுதிர் சப்பாணியே
குன்றவர்ம கிழந்துழக் கொட்டிக்கை கொட்டநீர்
கொட்டுதிர் சப்பாணியே (கஅ)



முத்தந்தருதல்.

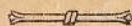
அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யிரட்டை யாசிரியவிருத்தம்.

முன்னையொரு பொழுதுதமிழ் முகமுடைய தாய்ப்பின்பு
முனையாரி யர்க்குறையுளாய்
முனிவர்வேட் கும்வெண்ப னித்திரட் குவையநெடு
மொழிவான ளாவுவெற்பி

னன்னையன் பென்னக்கு ளிர்ச்சிபெரு குந்நாண
லஞ்சனைப் பொய்கைபூப்ப
வாரன்மீன் றிதலைகி லடையவுஞெ முங்குறவ
ணைப்பச்சொ ரிந்தமுத்தம்

பின்னையிம யக்கரும் பூங்கோதை யள்ளிப்பி
றங்கன்முலை யூற்றெடுப்பப்
பெற்றானெ டெச்சிமோந் திதழ்வாய் நெரித்துணப்
பெய்தவெழு கோடிமுத்தம்

இன்னயவ காமமணி யாற்றங்கரைக்கொழித்
தின்றுமுத் தந்தருகவே
சம்பொருளு டம்பாணி யாவும்விற் பேம்வணிக!
விந்தமுத் தந்தருசுவே. (கக)



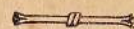
வேறு

ஐயா றுறிரு ளாவியரு
ளப்பா லெய்ப்பின் வைப்பேயோ?
வவ்விய மில்லாப் புலவர்குழீஇ
யழிது சாவுந் கெழுதகையோ?

செய்யா வியற்கைப் பொருளாக்கந்
தேர்ந்த வுணர்வின் நெளிவேயோ?
தேனெய் கரும்பு பழமமிழ்தந்
தீம்பால் குழைத்த திரள்பதமோ?

கையாக் குடிமை யளிதூய்மை
கல்வி கற்பென் றிவையுடையாள்
கணவன் வாழ்வோ? வெல்புகழோ?
கடவு ட்செந்தமிழ் முப்பாலோ?

வையா! முருகா! நின்முத்த
மன்பே? முத்தந் தருகவே
யருமைக் கதிர் மலைவாழ்வே
யம்மே! முத்தந் தருகவே. (உடு)



வேறு

வேய்முத்த மும்மஞ்சின் மின்முத்த மும்மிப்பி
விண்முத்த முங்கொம்பியல்
விழைமுத்த மும்மாதர் கழைமுத்த மும்மீனின்
வினைமுத்த மும்மேனவுந்

தேய்முத்த மெய்யறிஞர் தேடாத முத்தமுண்
டஞ்சுவையி லாமுத்தமேர்
திரியமா றம்முத்த முத்தமோ? கதிர்மலைத்
திருமே பூத்த செந்தீத்

தூய்முத்த மின்முத்த மே!குமவெ யர்ப்புள்ளி
சொரிமுத்த நெற்றி யினர்கண்
நெரிமுத்த முக்கமதி முகமுத்த முத்திருகு
தொகைமுத்த முண்டு கனியும்

வாய்முத்த மேமுத்த முலகெலாம் போதாத
வாழ்முத்த முண்ணவருளே
வானுமுயி ருங்கைத்து வேண்டேப்வெ றுத்தயாம்
வாழ்முத்த முண்ணவருளே (உக)

(22)

வருகை.

வேறு

கூட லமணர் கூட்டழித்த

குழந்தாய்! வருக வானவர்கோன்
குடுமி முடியை யுடைத்தகொடிக்
கோப்பாண் டியனே! வருகதுவர்க்

கோடல் புனைய வருக குலக்

கொழுந்தே! வருக பிசைந்துமுலை
குடிக்க வருக வெருமுத்தன்
கொடுக்க வருக பொழுதொழிந்த

தாடல் வருக நெய்யழிய

லாமோ? வருக சிராடிப்ப
ராசே! வருக வழக்கரட
லழகோ? வருக மாமன்மகள்

தேட வருக தெள்ளமுதே!

திருவே! வருக வருகவே
தெவிட்டா தொழுகுந் கதிர்காமத்
தேனே! வருக வருகவே.

(உஉ)



வேறு

நூலாத நூலாடை யூசியொடு குயிலாத

நொய்யசின் மெய்யுறையது

நோன்பிற்ற மும்பிநின் னுள்ளுமுள மெனவாட

நுண்ணுதன்மு டிக்கொண்டையின்

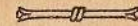


குழந்தை வேலன்

மேலாய பூச்செண்டு கண்டிணித் தாடநில
 மிசையறம் நடையாடலுண்
 விழையாத விழுமியோர் வேணவாத் தளவாட
 மெள்ளமெய் தள்ளாடவெண்

னாலாய கைமுகன் பெருமிதமு மோடவின்
 னாடர்சிறை நீங்கியோட
 நாடோட நடுவூடு கடலசுரர் படையோட
 நாயனைய மவலமோட

மாலாகி யாமழன் மெழுநெனக் கென்புருகி
 மழையோட வேவருகவே
 வளர்கதிர வரைமுற்ற மமர்முருக! வெமர்சுற்றம்
 வாழவின் னேவருகவே— (உந)



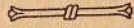
வேறு

குன்றந் தோறும் பன்றிபுனங்
 கொன்று நொக்கக் குறவர் செலல்
 குறித்துப் பகலிற் றிணைகோழி
 கொறிப்ப வுணக்கும் பாறைமிசைச்

சென்றங் கெறிந்த விளநிலனிற்
 செங்கை பிணைந்து குரவைதழீஇச்
 சிரித்துக் குலுங்கு மகளிரோடு
 திரியுங் கதிர்கா மக்கள்வா!

வின்றஞ் சியும்பா மெடுப்பேமென்
 நிருந்தா யேலலி தெமக்கொல்லா
 தேங்கி யழக்கை காலமுக்கி
 யிஞ்சிச் சாறுட் டேந்தினவு

தின்றந் தோபாற் குடங்கொட்டிச்
 சிந்து முலைகாண் வருகவே
 சிங்கக் குருளை தவழுவதுபோற்
 செல்வா! வருக வருகவே.—



நிலாவழைத்தல்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யீரட்டையாசிரிய விருத்தம்.

வெங்கட் டேறற் றேட்கடுப்பின்
 மீக்கூர் களியா னகையரும்ப
 மீன்கண் மறுகச் செவ்வழியாழ்
 வெறிப்பப் பனைத்துத் தருக்கிமத
 வேளைச் சினந்து பணிகொள்ள
 விரைசேர் குரும்பை வெளிவிம்ம
 விரும்புங் களம ரேர்ப்பகட்டை
 வெடிசே லுழக்கி யுகைத்தோட்ட

வங்கட் கரும்பிற் களைகளையோ
 டாண்மை யுளமும் பறிப்பார்கட்
 கமர்கூற் கமுகஞ் செறிவேனிக்
 கப்பா விதணிற் கொடிச்சியர்க

ளருமா ணிக்கங் கிழங்குதினை
 யளிகண் மொய்க்கும் கொம்பிற்தே
 னார்வம் வழங்கி நதைக்குவளை
 யார வாங்கிக் குழற்கணிந்து

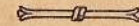
தங்கட் குரிய பரண்காவல்
 சாருஞ் சாரற் கதிரமலை
 தனித்துக் காட்டு ணிலைநின்ற
 தவத்தின் விளைவித் தமிழ்ப்பிள்ளை

தனது குவியா நீலமொடு
 தனியே யலர்ந்த தாமரைகாண்
 டடுக்கு மீக்கோள் வாய்வைத்துச்
 சாய்ந்து மலர்ந்து சிரிக்கின்றான்

றிங்கட் செல்வா நினைக்கண்டு
 திருக்கை யோச்சி விளிக்கின்றான்
 தேடக் கிடையா னின்னுமமைச்
 சிறப்பாற் சிறிது நின்னோடு

திருவிளை யாடல் செயப்போலுந்
 திருவுள் ளக்கிடை வாநிலவே!
 சிறுவன் மமப்பன் செய்ந்நன்றி
 சிதையா தாட வாநிலவே!—

(25)



வேறு

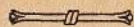
கீழ்பாலின் வேந்துகுடை பற்றமேல் பாற்கடவுள்
 கிளர்கவரி வீசுவடபாற்
 கிழவன்மடி சுருள்கொடுப் பத்தென்ன வன்போற்றி
 செய்யநா ரதமுனிவர்பேர்

யாழ்சால ஸின்சுவைப் பண்ணெய் வரைதொறும்
யாடுபாய் கதிர வெற்பின்
யாளியனை மீதுநா னோலக்க மாயிருந்தி
யாண்டுமுள் விருதினை யுயிர்

தாழ்வோடு தன்னுனை நெறிநிற்ப வுய்க்குமித்
தலைவனைச் சிறியனென்ற
தமகண டற்குரு மலரோனு மாழுமிழி
தகவினைநி னைக்கநிலவே!

வாழ்வான கடலலவ னுறழவின் டவழலவ!
வந்துவிளை யாடுவாயே
வடிவேலன டைகைபிழி சாறயில லாமினிது
வந்துவிளை யாடுவாயே.

(௨௬)



வேறு

நாம்புக முருள்பூங் கடம்பினமர்
நம்பி யழகு குதலைகட்கு
நயமில் புல்லோடு கல்லுருகும்
நரைக்கன் றிங்கா ணீயுருகாய்

நளிகார்க் கரந்து நகைக்கின்றாய்
நாணு தெங்கள் பறம்பினிமேல்
நணுகனி துக்கா னெற்றுவனாம்
நம்பன் சடைமுடி புகல்புகலின்

வாம்பொரு சிம்புட் கழறுகைப்ப
மதியே பொன்றக் கெடாதுயந்தாய்
மதியா னாண்டு மிதிப்பனிவன்
மதலை துடுக்கன் குழம்பாளன்

வணக்கும் பொருப்பு வில்லியுரை
வாங்கா னவற்கு மாசிரியன்
வாணி நீந்து மன்னம்போல்
வனப்பிற் கேயந்த குணனில்லாய்

காம்பும யிற்பரி மேலழகன்
கானங் கோழி முட்டைகளிற்
கழனித் தாரா வடைகூடக்குங்
கதிர்கா மப்பிள் னோப்பெருமாள்

கலைமுக மதிபோ லகவிருளைக்
கழிக்கு மாற்ற லின்மையினாற்
கவற்சி யுட்கிக் குறைகின்றாய்
கழறும் போது கறக்கின்றாய்

தேம்பிய வாழிப் புள்ளன்னார்
தேக்க நிலவு கொப்புளித்துத்
திறம்பா மங்கு லியங்குமிது
செருக்கு வேண்டா கருநஞ்சு

சேர முழுதும் பரவாமுன்
• றிரும்பி யீண்டு வாநிலவே!
திருக்கை தீண்டப் படினெழியத்
திருந்தா யாட வாநிலவே!

(௨௭)

சிதுபறை முழக்கல்.

வேறு

சுரோமுத் தீரிருசொன் முப்பொருளி னாற்பாவி

யைந்தமுச் செய்யுளணிக

எரிசைகூத் திவற்றையவ் வக்கலைஞர் கழகத்தெ

டுத்தகட் டெரைமுழக்க

விவ்வூணை மண்ணொடெரி நரிதின்னு முன்னீரி

ரண்டாவ துறுதி நிலை

ளெய்துபாக் குயிர்வளியொ ருக்கிக்க திர்க்காம

மேகிவாய் வாளாவதிற்

தோரோமுத் தறிவுவெளி யுயர்வுள்ளி யும்மினென

வறுவர்வாய்ப் பறைமுழக்க

வெவல்லெனவி னைக்குமரு விச்சாரல் வித்திவினை

யுலர்தினையின் மடையெதிர்படைத்

துறுபுலித் துப்பினிமிர் கானவர்து ணங்கையொடு

மொண்டொண்ட கம்முழக்க

ஹர்ப்பொதியி லிற்குணிப் போன்முழுத் தோன்மடியு

டுக்கைவன் பறைமுழக்கக்

சுரோமுத் தாணியென வன்ஞரன் மார்பேடு

குறிகொளப் புகழெழுதுவேல்

கொண்டதின் டிறல்பரவு மிமையோர்க ளடுவென்றி

கூறுவிட் பறைமுழக்கக்

குன்றுகுடை யாவெடுத் தானிரைபு ரந்தான்கு

றிப்பிற்செ லத்துரத்துங்

கோலக்கு ளிற்றாழ வேழ்துளையின் விரன்ருண்டு

கூடவேய்ங் குழன்முழக்கச்

சுரோமுத்துன்னியென வினைதோளுயர்த்தித் தி ணுக்கெனச்

சாய்த்திடக்கை

சேப்புறவி டுக்கிக்க ளித்துச்சி மிட்டிவரி

சிதர்துடிக் கைக்குணில்கொடு

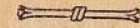
திருமாமி நாணவும் மிருதாயர் காணவுஞ்

சிதுபறைமு முக்கியாடாய்

தெந்தோம்து மக்கினரு டந்தோமெ னப்படச்

சிதுபறைமு முக்கியாடாய்—

(உஅ)



வேறு

பத்துமு டித்தலையின் கொத்துனி முத்தியவிற்

பற்றிய கையழகன் பத்துத் தோன்மகன்

பண்டும கட்பரிசு கொண்டுக்கொ டெத்தவளம்

பாடுமி லங்கைமுகி லாடுபு கழக்காமத்

நத்துமி றற்குன்றிற் றய்த்தர சாளுமெழிற்

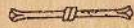
றனியொரு மருமானே யினியொரு பொருள்

தங்கியி ருக்குமிவ ிரிந்திர ரிவர்பிரமர் [கேட்பேந்

தண்டமி முன்பரிவர் கண்டுகொ ளைய! விவ

ரித்தனை பெயருமுயர் முத்திப் பேறுமிகழ்ந்
சிவனுற் றனரஃதுஞ் சிவணற் றகுதித்தன்
றென்றுநி லப்பிறனி நன்றென் றெண்ணுவர்பே
ரிற்பக் கடலாடி யன்பிற் றுளிரொட்டத்

தித்தவெ னக்கைச்சீர் செப்பவெ முந்தாடச்
சிவமத யானைவரச் சிறுபறை கொட்டுகவே
செந்தமிழ் நாடெல்லா முய்ந்ததெ னக்கொடிய
செருவிறல் பலாறியச் சிறுபறை கொட்டுகவே
(உக)



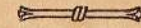
வேறு

ஆறுகூற் றத்தமிழ்ப் பேராமை யூராமை
யாளருண் முந்நீர்தினைத்
தாடுவான் வருமிருட் பொதுள்புதற் றலைகாந்
தாறலைக் குஞ்சிங்களர்

வேறாவே றுயிரிந் தோடின் பொருள்கவர
வேண்டுமெய் ரொப்புவேளிர்
வினைதொடர வோடப்ப சுந்தமிழ்ப் புலனுமுந்
மீனுவர்க் கடன்மாடரின்

மாறுசீர் முன்றிலைத் தீண்டாது போகவவர்
வறுமைப்ப சாசமோட
மலருண்மண மாகுதின் மான்யானை மருளவரு
மாவோட யாளியோடச்

சிறுமா லரவோட நாததத் துவனிடிச்
சிறுபறைமு முக்கியாடாய்
சேண்கதிர வெற்புமுத் தமிழ்தூல்கள் சுற்பநின்
சிறுபறைமு முக்கியாடாய்— (௩௦)



சிற்றில் சிதைத்தல்.

வேறு

அள்ளித் திரட்டு மணிப்பரளி
எழித்துத் திருத்தி மனைகோலி
யாய்த வடுப்புக் குவைகூட்டி
யதிற்செம் பவழத் தீழுட்டிப்

பள்ளித் தவர்பொற் பழங்காகப்
பானை மணியாற் றுமான்வெண்
பசும்பா லுலைநீ ரூற்றியமைப்
பருமுத் தரிசிச் சோறுக்கி

வள்ளிக் கிழங்குக் கறிகுழம்பு
வைத்தே மிற்றைப் பகன்முழுதும்
வளைக்கை கடுக்கு முதுகுபுறம்
வளைந்து சுளுக்கு மிதனருமை

யெள்ளித் தகர்க்கொம் பிர்த்தாடு
மெந்தாய்! சிற்றி லழியேலே
பெங்கதிர் காமனி ளக்கேதிற்
கென்னுஞ் சிற்றி லழியேலே— (௩௧)

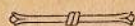
வேறு

அன்றி லங்குருகு குன்றி னூடுபுக
வம்பு விட்டதக வொன்று நெஞ்சினை
யன்று விடுமற் பொன்று விப்பவம்
பாளி னங்கையின லங்க றந்தனை

நன்றி நல்லியக் கோடன் வெல்லவே
னட்ட பாடிவே லூரு மாய்த்துசெந்
நாவ டங்குதலி லாத பூவனுமி
ஞால மேன்மகனு மாதல் கேட்டுமா

லின்றி யாநினக் கஞ்ச லின்றியுமி
றைஞ்ச லின்றியுமி ருப்பெ மோவடி
யேழை யேமோடுநி னக்கு நேர்தபகை
யென்ன வோவிதியை யன்றி நின்னிவட்

சென்றி பென்றவளை நோவெமோ கதிரை
சேர்ந்த சேந்த! சிதை யற்க சிற்றிலே
சீற டிக்கொடெந் தலையெ முத்ததுசி
தைக்க வேந்த! சிதை யற்க சிற்றிலே—(௩௨)



வேறு

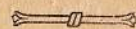
அன்றுதொ டங்கி யாளாவே
மகம்போந் துண்டா லாகாதோ?
வழிக்கும் பூந்தா னேவாதோ?
வணியுங் குலைந்து போகாதோ?

வென்றநி னக்கிடர் செய்தோமோ?

விறைவன் பிழைக்கின் முறையுண்டோ?
வெம்மா மிக்கு நேற்றந்தி
யார்தின் குறம்பு சொன்னாரோ?

நன்றுமை யாள்புனை யுஞ்சிற்றி
ஞணவ ழிக்குஞ் சிவன்மகனே!
நனைக்கோங் கெம்மக லம்புடைக்கு
ஞான்றுத மிழ்க்கா மப்பொதும்பர்

சென்றுமு யங்கா மோ? கேண்மோ
சிறேல் சிற்றில் சிதையேலே
சிதையாப் பேரில் செய்பெரியோய்!
சிறியேஞ் சிற்றில் சிதையேலே— (௩௩)



சிறுதேருருட்டல்.

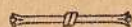
வேறு

நிருவேங்க டக்கோடு வடவரைப் பாவுடைய
செந்தமிழ் வளநாடதன்
மென்வரைக் கதிரக்கு றுஞ்சோலை கெழுமுஞ்செ
ழுங்கதிரை யம்புராவல!

பெருநாளு மாடியந் திங்களின் தேநிற்பி
 நப்பித்த வான்கங்கையாள்
 பிடுபெறு முகமதியு நகைநிரம் பிற்றுப்பி
 நங்குதிரு நீற்றுவெள்ள

மொருவாம லாகாசி வாவென்னு மார்ப்பொலியு
 நங்குமா வினையெழுப்ப்
 வெருகோடி கப்புரவி ளக்கிலகு மெய்க்குறிப்
 புன்னுமவர் தம்மிழப்பத்

தெருவோகை யயிலயிற் றிருவிழாப் பூமழைச்
 சிறதேரு ருட்டியருளே
 தேடுமுழு மாணிக்க மே!குணக் குன்றமே!
 சிறதேரு ருட்டியருளே— (௩௮)



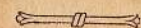
எழு சீர்க்கழிநெடிலடி யிரட்டையாசிரிய விருத்தம்.

மாயாச் களிமண் ணியனல் வாய்மை
 வாய்ந்தகொ டிஞ்சியி மிழ்சிறுதேர்
 மடனுயி ரச்சினி னிருவினை யீருருண்
 மாறிக் கோத்து மருளுமவா

வீயா வாணி செருகிவெ றம்பாழ்
 வெட்டவெ னிக்கண ருட்கையினல்
 வினைபல வினையா வீர்த்துமு ருட்டியும்
 வினையா மும்முனை வன்புதல்வா!

பேயா மதமுறு கோள்களே லாமுறை
 பிறழ்புரு ளப்பயி லுராண்மைப்
 பேராண் மைத்தமி முரசிய லாழி
 பெட்பவொ ராழியொ டுருளவொளி

சீயாக் கதிர்கா மப்புக முருளச்
 சிற்றில் சிதையவு ருட்டுகவே
 சிறிபொ ரீட்டிய திருவில் பொருள்பொற்
 சிறதே ருருளவு ருட்டுகவே— (௩௯)



அறுசீர்க்கழிநெடிலடி யிரட்டையாசிரிய விருத்தம்.

திருவாவி நன்குடிதி ருப்பருங் குன்றமிகு
 தெண்குன்று தொறுமோகஞ்
 சேக்கையலை வாயினிய பழமுதிர் சோலையித்
 தின்பாடி வீடாறுமே

யுருவாகு மாறகக் களமாவை யாறெழுத்
 கோராறு பேற்றுமுகமு
 மொழுகுபன் னிருகண்மடை யாறருள்பு றம்பொசிய
 வோவாவி ராறுபடையும்

மருவாம லீராறு தாடொடுகை கன்றவார்
 வட்டுடைவ னப்பசையவும்
 மாமுனிவர் கண்டவெளி மட்டுமிக் கதிர்காம
 மறுகுதொறு முள்ளந்தொறுஞ்

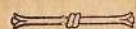
செருவீறு சேவலங் கொடியாட் நிற்குமஞ்

சிறுதேரு ருட்வொழி

திருவாள ரீழவள நாடர்கொணர் பொன்மணிச்

சிறுதேரு ருட்வொழி.—

(௩௬)



பூணணிதல்.

செம்புலமு ழாநிற்கு மைந்துமலி புனவன்றே

விட்டக்கொ டிச்சிகொடுபோந்

தினையினது வெய்துநெய்ப் பாற்பொங்க னெறியிடைத்

திறவாது கண்முகைத்துத்

தப்புலமி றந்தபழ வேங்கையின்ம ராடியின்

றண்ணிழந் குளிர்தூங்குமுஞ்

சான்றோர்ப்ப ணிந்தவர்தம் வாய்ப்பெய்த ருத்தித்த

ழைக்குங்க திர்க்காமனே !

யும்பொரு வர்க்குமில் கட்டழகு னக்குண்டு

கப்பிதற் கழகுமுண்டோ ?

வொப்பனைசெ யக்காழு றம்பேதை மைக்குணனெ

ழித்தலுமெ மக்குளுண்டோ ?

விம்பரது பொழுதறிபொ றிப்பூட்டு கைப்பூட்டி

ணைப்பொலந் தொடிபூண்கவே

யிறைவ ! கழு +ங்கழுத் தியையுமுத் தாமமொடி

மைப்பொலந் கொடிபூண்கவே— (௩௭)

வேறு

வயிரம் பதித்துத் தெருளுள்ளம்

வளையவ னைக்கு நான்கெழும்

வள்ளிக் கொடிகண் மணிபதிக்கு

மார்பிற்ப தக்க முகிலுர்தி

செயிரின் றியமும் மணிக்கோவை

தெளிநான் முகனான் மணிமலை

தேரிள வன்மா ரொன்பதின்மர்

திகழ்ந்த வொன்பான் மணிமலை

தயிருண் டோடிய நல்லம்மான்

றந்த துயல்பன் மணிமலை

தனியாண் பால்பெண் பாலொருவர்

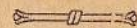
சாத்தும் புன்னகை மணிமலை

யுயிரின் புறுகதிர் மலைக்குமரா !

வுணர்வு திருடப் புனைந்தருளே

யுலகினை யணியும் சின்வடிவ

முாவோர் வருடப் புனைந்தருளே— (௩௮)



வேறு

கண்ணிற் கணிகண் ணோடுதன் மாந்தர்

காண்டக வுரைவினவுங்

கல்னிக் கணிப்பொருள் கசடற, மொழிதல்

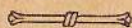
கருதற் கணியருளே

மண்ணிற் கணிகதிர் காமக், கோட்ட
மதிநூற் கணியுவமம்
மன்பெரு மைக்கணி பொறையே மனையற
மாட்சிக் கணிமகனே

யெண்ணிற் சால்பிற் கணிகா னுடைமை
யிளைஞர்க் கணிபணியே
யெங்கண்மு டிக்கணி நின்றிரு வடியே
யெழுதரு மழமுருகே!

விண்ணிற் கணிநீ நின்றிரு பெய்க்கணி
வினையேம் பொற்பணியே
வேசறு மடியார் விழிவாய் பருகவி
துத்தனர் பொற்பணியே—

(நடுக)



உடைவாள் செறித்தல்.

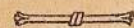
வேறு

மாண்கொன்ற முடைநாறி றைச்சியொடு திரிதாடி
மயிரணற் கொடுவிலையினன்
வழிபாடு தரவருளி வலவைபாற் றங்காடு
வந்தகதி ரைத்தெய்வமே!

யூன்குன்ற மாமசூர் வண்கண்மை யாற்றலா
பும்பரார் நுந்தையடிவீழ்ந்
துளறிப்பு லம்பிமுறை யிட்டனர் விடியற்க
னுந்தையஞ் சற்கவென்று

வான்குன்ற லொழியுநர் தலைவனின் னுஞ்சிறிஞன்
மழலையுதி ரம்பிற்றிலன்
வருகநா லைந்தாண்டி னிப்போக வென்றருள்வ
முங்கினுங் கடிதுபோர்க்குத்

தான்சென்று வரவிடுப் பான்போலு நின்னைவாள்
சாலுடைசெ றித்தல்பயிலே
தருமிளம் பருவமங் கையாழிறழ்கண் வாளோடு
தாழுடைசெ றித்தல்பயிலே— (சடு)



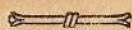
வேறு

பொருந்து மெனியே மவனின்மைப்
பொதியோ வியமெய் யுறைபோர்க்க
பொல்லா விருசார் பற்றின்மைப்
பொன்னஞ் செருப்பிற் கழல்சேர்க்க

முருந்து மூரன் முகமனிக்கு
முதல்வா! கதிரை யெம்பெரும!
முந்து குறங்கில் வட்டுடைநூண்
முழந்தா டொடங்கி துசுப்புலரை

விருந்து பொடிப்பச் சுருக்கிப்பல்
வேறு கலையின் செல்வமெனும்
விளிய்பிற் பச்சை மணிநிரைத்த
வெருள்பாம் பன்ன கச்சினையார்த்

தெருந்து முயிழ்காழ் மறைத்தடற்று
 வீர்வாண் ஞானஞ் செறித்தருளே
 பெண்ணெந் நிலைக்கைப் பிடிவயிர
 வீர்வாண் ஞானஞ் செறித்தருளே— (சடுக)



வேறு

கூளிச் சுற்றத் தூசிப்படுதல்
 குணலைக் கூத்தியலுங்
 கொன்புத் தேளிர் யாழ்குழல், முழவிசை
 குவிபூப் பொதுளுமரோ

வாளிச் செலவிற் றோகைக், குடைமயில்
 வடிவிற் திரன்வந்தான்
 வண்டமிழ் ஞானத் தொண்டர், படையணி
 வலனு வலங்கொட்டுந்

தாளிப் பொடிமு வுலகும், பூசச்
 குரடி மைவாழ்வு
 தொலைவுற வுலவிவ ரப்பேரறமுந்
 துண்ணென வேநிமிர்த்

தாளிற் றரியலர் நாணநி மிர்ந்து;
 தார்வா ஞுடைசெறியே
 தமிழேங் கதிர்மலை யாண்டகை! வாழி
 தார்வா ஞுடைசெறியே—

(சடுஉ)

ஓம்:

குறிப்புரை.

க. பூ—பொலிவு (மங்கனம்) சிவவென்னுஞ் சொற்குப் பொருள், உயர்வற வுயர்ந்தவன் என்பது. சிவ, வென்பது மக, விளவெனவந்த அகரவீற்றீரெழுத்தொரு மொழித்திணைப் பொதுப் பெயர், துணியிணைப் பெயர்க்கன்போலவந்த அகரவீற்றீரெழுத்தொரு மொழியுயர்திணைப் பெயராதலிற் சிவச்செஞ்சுடரென வொற்றிரட் டியது இயல்பாற் புணர்ந்து நின்றது. முற்கூறிய பொருட்கு இவ்விரண்டெழுத்துச் சிறப்புப் பெயருண்மை.

“சிவசிவ வென்றே தெளிகில நமர்
 சிவசிவ வாயுவந் தேர்ந்துள்ளடக்கச்
 சிவசிவ வாய தெளிவினுள்ளார்கள்

சிவசிவ வாருந் திருவருளாமே” என்னும்

துண்டிருவைந்தெழுத்துத் திருமந்திரச் செய்யுளான் உணரப்படும். சிவவென்பது பேராற்றலுடையதும் அவ்வாற்றலுமாயிருப்பானொரு வன் என உறுப்புப்பொருள் படும் காரணக்குறிப்பெயர். சி—ஆற்ற லுடையது, (செம்பொருள்.) வ—ஆற்றல் (சத்தி) உயிரெழுத் தும் மெய்யெழுத்தும் இணைந்து கிடந்த வோரெழுத்திற்கு உயர் மெய், என்பது உம்மைத்தொகை நிலைக்களத்தப்பிறந்த அன்மொழித்தொகைப் பெயராயவாறுபோலச் சிகரப்பொருளும் வகரப்பொருளும் இணைந்து அமைந்துகிடந்த வொருபொருட்குச் சிவ, வென் பது உம்மைத்தொகை நிலைக்களத்தப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைப் பெயராயிற்றெனக் கொள்க. சிவவென்னுமில் விரண்டெழுத் தும் தத்தம்பொருளாகச், சொல்லுவாரது குறிப்பாலுணர்த்தும் இடைச்சொற்களாக நின்று ஓரெழுத்தொரு மொழிப்பெயர்ச்சொற் றன்மைப்பட்டுப் புணர்ந்து தொடர்ச்சொற்களாய் நின்றன. “மன்

எரிய சிவன்யான்” எனச் சிவன் தன்னைத்தான் சிவன் எனப்பெயர் கூறியதும் இத்தமிழ்ப்பெயர்ச் சொல்லுண்மைக்குத்தக்க மேற்கோளாகும். சுண்டுச் சிவன் என்னகரவொற்று இறைவன், உமையான் என்றற்போல் உயர்திணைப்பாலே விளக்கவந்ததன்றி அஃது அப்பெயரது சுற்றெழுத்தன்றாமென்க. ஏனையிடங்களினும் இவ்வாறு கண்டுகொள்க.

செஞ்சுடர்—செந்நிறவொளி. செஞ்சுடராகிய இளவெயில் என இருபெயரொட்டாக்குக. சிவசெஞ்சுடர் என்பது சிவத்தினுடைய செஞ்சுடரெனப் பண்புத்தந்திழமைப் பொருளின் கண் வந்த ஆறும் வேற்றுமைத்தொகை கிலைத்தொடர். தவறும் என்பது இளவெயிலைச் சிறப்பித்து கின்ற இடைப்பிரிது வாலெணப்படுமாதலிற் செஞ்சுடர்த்தவழு மிளவெயிலென்னும் பண்புத்தொகை, தழாஅநிலைத் தொடராமென்க. தவறும்ளவெயில் என்பது அடையடுத்த குறித்துவருகினாயி. இனிச்செஞ்சுடர் என்பதனை ஞாயிறு (சூரியன்) என்பதாகக்கொண்டு ஞாயிற்றினது இளவெயிலெனவிரித்துச் சிவமாகிய செஞ்சுடர் எனப்பெயரொட்டாக்கிச் சிவவென்பது வடசொல்லாதலின் ஒற்றிரட்டித்துப் புணராதா கற்பாற்று என்பாரும், அவ்வாறுக்கிச் சிவம் என்பது தமிழ் பொழிப் பெயர்ச்சொல் எனக்கொண்டு சிவம் என்பது செய்யுணைக்கி மகரவொற்றுக்கெட வல்லெழுத்து மிகற்பாற்றன்றாதல் கூடும் என்பாரும் உளர். செஞ்சுடரிளவெயிலெனவே சிவவென்பான் ஞாயிருதும் என்பதும் பெறப்படும். சிவன், இயற்கைப்பேரொளி ஞாயிருதலிற் சிவனை மேல் ஞாயிறெனக்குறிப்பிற்கொண்டது குறிப்புருவகமன்று. தவறும்—மெள்ளவூந்து பரந்துவிரியும். இளவெயில் — எப்பொழுதுங் குளிர்தவெயில்; பிரிதினியைபு நீக்கிய அடையடுத்து கின்றது. சுண்டு இளவெயிலென்பது பராசத்தியென வழங்கப்படும் அருளாற்றலென்க. பொரா—தீண்டுதலால். சுண்டு இளவெயில் பொருதலாவது; உயிர்களது ஆணவமல நீக்கத்துக்கண் திரோதான சத்தி

யென வழங்கப்படும் சிவனது மறைப்பாற்றல் பராசத்தியாகிய அருளாற்றலாகக்காணப்பட்டித் தனிநிலையுயிரிற்றடிதலாகிய சத்திரிபாதமாமெனக்கொள்க. பிணி—கட்டு: பூவின் இதழ்கள் கூம்பித் தம்முள் ஒன்றனோடொன்று அழுந்த அழுக்கியிருக்கி நின்றனும், ஆணவமலக்கட்டிடமாம்.

முறுக்கு—பின்னல்: பூவினிதழ்கள் தம்முடகலந்து செறிதலும் ஆணவமலக்கட்டினாயை உயிரது மயக்கவுணர்வுமாம். உடைந்து, நெரு—மலரும். முளரி—தாமரை. அம், சாரியை; அழகுமாம். பொது—பூ. முளரியம் போது என்றது சிவனடியன்பருள் ளத் தாமரையை “மலர்மிசையேகினுன்” என வள்ளுவனர் அவ்வுள்ளத்தினை மலர் என்றது கண்டுகொள்க. “உலகந்தழீஇயதொட்ப, மலர்தலுங், கூம்பலுமில்லதறிவு” என்னுந் திருக்குறளில் அறிவிற்குவேறாகிய உள்ளம் மலர்தலுங் கூம்பலுமுடையது; எனக்குறிப்பாற் பூக்களின் வினையை உள்ளமும் உடையதாகக் கூறலானும் உள்ளமுந்தாமரை யென்பது உணரவரும். இதனை இலக்கணையாகிய சமாதியென்னுங் குணவணியென்பாருமுளர். அல்லது உம் பெரியாரெல்லாரும் உடம்பினகத்து ஆழநிலைக்களங்களில் உள்ளம் அமைந்துகிற்கும் நிலையினைப் பலபலவிதழ்த் தாமரைப்பூக்களாகக் கண்டு கூறியுணர்த்துவதா உம் சுண்டுக்கருதற்பாலது. இவ்வாற்றல் உள்ளமும் புறத்தாமரைபோலும் அகத்தாமரையாதலிற் பிணிமுறுக்குடைந்து நெருமுளரிப்போது என்றது இயைபுருவகமன்று; குறிநிலையணியென்க. காணப்படும் குளத்துத்தாமரையெனவொலித்தலான். அன்றியியைபுருவகமெனினுமாம். முளரிப்போது உடைதல் சிவஞானம் உயிரதுள்ளத்தின் கட்டிற்றத்தலாகவும் நெருதல், சிவபத்திச்சுவைதோன்றி யின்புற்று மகிழ்தலாகவும் கொள்ளப்படும். உயிர்கள் கட்டுநீக்கிச் சிவபத்தியாலின்புற்று மகிழ்க்காற் சிவப்பொலிவினை நாவாற்பலபட வாழ்த்திப்புகழுமியல்பினைப் புள்ளாரவாரித்தலென்றது உருவகவணி. புள்—வண்டு: தாமரைப்பூ

மலர்ந்தால் அதன்கண் வண்டுகளொலிக்கும் எனக்கொள்க. ஆரவாரிப்பவென்பது காரியப்பொருட்டுச் செய்வென்வினையெச்சம். புய்த்து—பறித்து: பொர உடைந்து நெரு முளரிப் போதினைப் புய்த்து என்க. ஒரு மருப்பு—ஒற்றைக்கொம்பு. மூக்கு—புழைக்கை. யானைக்குப் புழைக்கையே மூக்குமாமாதலின் அதனை மூக்கென வழங்குதலுமுண்டு. மருப்பினையுடையவென்க. மூக்கின்; இன், ஏழனுருபு. மூக்கின்வைத்து எனவொருசொல் வருவித்துரைத்தல் இசையெச்சம். ஏமம்—இன்பம். அம், கடைக்குறை. ஆர—கிறைய மோப்பமுற்று—மோந்து. யானை தாமரைக் குளத்திற்குளித்து விளையாடப்புகால் அதன்கண் உள்ள தாமரைப்பூக்களைப் பறித்து மோந்து புழைக்கையில் வைத்துக்கொள்ளுதலியல்பா மென்க. ஈண்டு யானைக்கண் றென்றது செந்நிலைப்பிழம்பை (சாந்தவடிவத்தை) யாதலின் அந்நிலைக்கண் மெய்யன்பருள்ளம் வேண்டதல் வேண்டாமையொழிந்து முயற்சயந்துப் பொறிவழிப்புலன்களிற்போகாது பாழ்போலக்கிடத்தலை இவ்யானைக்கண்டு அன்பருள்ளத்தாமரைப் பூவைப்பறித்தலாகக்கூறியது உருவகமாமாறு கண்டுகொள்க.

உயிர்க்குள்ளம்—உயிராகியகுளம் என இயைபுருவகம். குளம்; குளன்: ஈற்றெழுத்து மயக்கம். அனை—குளக்கரை. என்றது ஒருவழியுணர்வு. (உயிரது ஏகதேசஞானம்.) வரையறைப்பட்டு நிறுவின், இகப்ப—நீங்க; என்றது. ஒருவழி யுணர்வழிந்து முற்றுணர்வுண்டாக வென்றவாறு. நளி—மிக. திரை—அலை; அன்பினாலாகிய ஆர்வத்திற்கு உருவகம். புடைபெயர்ந்து—மிக்கெழுந்து மோதுதலாம் புடைபெயரவெனவெச்சத்திரிபாக்குக. இழுமென, அருவியொழுகு மொலிக்குறிப்பிடைச்சொல். கடாம்—மதநீர். கலுழி—அருவி. சரவாநிற்ப—ஊறிவழிந்துகொண்டிருப்ப. ஈர்—குளிர்த்த. பரிவு—அன்பு. பரிவாகிய நீர் எனவருவகம். “சாமனை இ” யென முப்பாலுள் அன்பினை சாமென்று கண்டுகொள்க. குடை வழி—முழுதிக்குளித்து விளையாடுங்கால், யானை தாமரைக்குளத்திற்

குளித்து விளையாடுதலின்கண் மிகவிருப்பமுடையனவாதலியல்பு. குடைவழி; வழி, விளையெச்சவிதநி நிலையுருபு. மாமால்—திருமால். விடை—திருமாலாகிய ஆனேறு. விடைக்களிது—ஆனேற்றினையுர்ந்துவருங்களிது. என்றது சிவபெருமானை, விடைக்களிது என்பது முரண்வினைந்தழிவணி. பிடி—பெய்யானை. என்றது உமையானைகளிறும் பிடியும் உருவகமல்ல. பெருமானும் பெருமாட்டியும் முறையேகளிறுநியானையும் பிடியானையுமாகக் கோலமாறித்தம்முட்புணர்ந்து யானைக்கன்றினைப் பயந்தார் என்பதாகப்புராணமுண்மையான். மாலும்—மயங்கும். மயங்குதல்; விழைவெழுப்பப்பற்றுச் செம்மை (சாந்தம்) யினின்ற அவிவிரண்டும் தங்கன்றின்கட் பற்றுச் செய்து அதனது திருவிளையாடல் கண்டுகளித்தல். மாலும் என்னும் பெயரெச்சவினை குழுவியென்னும் ஏதுப்பெயர்கொண்டு முடியும். மயங்குதற்கு ஏதுவாகிய வெனவிரிக்க. மழ—இளைய. முத—மூத்த. வய—வலிய. யானைக்கண்மைக்குழவி யென்றலு மரபாம். “குஞ்சரம் பெறுமேகுழவிப்பெயர்க்கொடை” என்பது தொல்காப்பியம். புய்த்துமோப்ப முற்றுக்குடைவழி யென்க. உயிர்க்குள்ளது அனை திரைபுடைபெயர்தலால் இகப்பக் (அழிந்து நீங்கக்) குடைவழியென்க. சரவாநிற்ப நீரிற்குடைவழியென்க. குடைவழிக்களிது பிடிமாலும் குழுவியென வியைக்க. வால்—வெள்ளிய. வான்எனக் கொள்ளினுமாம். கலின்—தழுகாகலினங்க. திருமுத்தபின்னையார்த்தும் மதி திருமுடியிற் குடப்பட்டிருத்தல்,

மதிபாய் சடைமுடித்து மாசுண்ப்பைப்பூட்டுச்

சதிபாய் குறுந்தாட்டுத் தான—நதிபாய்

இருகவட்டு முக்கட்டு நால்வாய்த்தெனுள்ள

முருகவிட்டு நின்ற வொளி” என்னும் பழைய

வெண்பாவானுணரப்படும். ஒம் என்னும் பெயர் யானைமூக்கடவுளுக்குச் சிறந்தது. இவ்வுண்மை, அக்கடவுட்குரிய நிலைக்களமாகிய மூலாதாரத்தாமரையிதழிலமையுமெழுத்து ஒம் என்பது எனச்செபு

புதலாற்றினியப்படும். அல்லது உம் அக்கடவுளது திருமுகம் ஓம்
என்னும் வடிவெழுத்துப் போலுதலானும் அக்கடவுள்தான் வீணை
யெல்லாக்கடவுளர்க்கும் முந்துற வணங்கப்படுதலானும் மேற்கூறிய
பொருள்வலியுறும். கூயின்—கூப்பிட்டு அழைத்தால், மன்ற,
தேற்றப்பொருள் குறித்துணர்த்தும் ஓரிடைச்சொல். “மன்றவென்
கிளவிதேற்றம் செய்யும்” என்பது தொல்காப்பியம். “மடவை
மன்றவாழிய முருகே” என்னும் குறுந்தொகைச் செய்யுளில்வரும்
எடுத்துக்காட்டும் காண்க. ஓம் ஓம் என்றுவந்து—ஓம் ஓம் என்று
தன்னையுணர்த்திச் சொல்லிக்கொண்டுவந்து. ஒருவர் ஒருவரைப்
பெயர்கூவியழைத்தால் அவ்வழைக்கப்பட்டார் தம்மையுணர்த்தித்
தாம் கேட்டற் குறிப்புணர்த்தாதற்கு ஓம் ஓம் என்றல் வழக்காறு;
சாத்தா! எனவிளித்தாற் சாத்தன் ஓம் எனச்சொல்லித் தன்னையு
ணர்த்துவான் என்றவாரும். ஒருவர் வியையசெயற்கு உடம்பட்
டானும் ஓம் என்பன்; சாத்தா! இதுசெய்வாயோ? வெனவினவிற்
சாத்தன் ஓம் என்பான் என்றவாறு. ஓம் ஓம் என நின்ற இவ்விரண்
டடுக்குக்கள், விரைவு பொருண்மையினின்றன. மேற்கூறிய
யானைக்கன்றை ஓம் ஓம் எனப் பெயர் கூவியழைத்தால் அக்கன்று
ஓம் ஓம் எனச் சொல்லிக்கொண்டோடிவரும் என்றதாகக்கொள்க.
இரு; என்பதனைக் கவனத்திற்குங்கூட்டியுரைக்க. இருவினையிரு
கவளம் என்றது உருவகம். இருவினை: இன்பதுகர்ச்சியுந் துன்ப
துகர்ச்சியுமாகிய இரண்டு ஊழ்வினைகள். கவளம்—யானையுண்ணு
முணவு. குளித்தலும் வருதலும் உண்ணுதலும் உலவதலும் ஒரு
வினை முதலின் முறையே நிகழுஞ் செயல்களாதலின் குடைவுழி
மாலுங்குழுவிவந்து உண்டு உலவுமென்றது வினைமுதல் விளக்கணி.
குழுவியாகிய தன் என வியைக்க. யாணர்—அழகு. மாண—திருந்த;
கன்றாக. கினைதும்—கினைப்பாம். யாவென்பது அசைநிலையிடைச்
சொல். இதற்கு “யாபன்னிருவருளர் மாணக்கர் உகத்தியனர்க்கு”
என்னும் எடுத்துக்காட்டினையே தொல்காப்பியவரை உச்சரிப்பார்

ரும் வரைந்து போதருவர். பன்னிரண்டுகையானையென்கூட்டுக.
இது சிறப்புருவகவணி. முருகக்கடவுளை யானையென்றலின். யானை
முருகக்கடவுளை முதுயானையெனவே இவ்யானை இளயானையாம் என்க.
களிற்றினையானையென்றலுமரபாம். கதிர்காமமான்—வள்ளிராய்ச்சி;
யார், மாணுக்குப்பிறத்தலான், உவமையாகுபெயருமாம், உருவக
வுயர்வு நவீற்சியணியுமாம். காதல்பற்றிவந்த திணைவழுவமைதி
யெனினுமாம். கதிரகாமம் என்பது கதிர்காமம் என மருவிவந்த
தாதலிற் கதிர்க்காமம் என ஒற்றுமிகாதாயிற்று. கதிர்க்காமம் என்
தே வழங்காமையிற் கதிர்க்காமம் எனத் திருப்புகழ்ப்பாடலில் வருவ
து உமருவையாம். காமம்—ஊர்—கதிர, என்பது ஒரு நச்சுமாம்
கதிரவென்னும் ஒருவகை நச்சுமரங்கையுடைய வூர் என அவ்வூர்க்
குக் கதிரகாமம் என்பது காரணக்குறிப்பெயர் எனக்கொள்க. இப்
பெயர், சிவ்ளளச்சொற் சிதைந்த தமிழ்ச்சொல். கதிரகிராம, என்
னும் ஆரியச்சொற்கிதைந்து கதிரகம்; எனச் சிவ்ளளவடசொல்லா
யிற்று. இனிக் கதிரம் என்னும் வடசொல்லிற்குக் கருங்காலிமரம்
எனவும் பொருளுண்மையிற் கருங்காலி மரங்கையுடைய வூர்; என்று
மாம். இனிக் கார்த்திகேய கிராமம் என்னுஞ்சொற் கதிரகாமம்
என்று மருவிற்று என்பாரும் கஜாகிராமம் என்னுஞ் சொற் கதிரகா
மம் என மருவவாயிற்று என்பாரும் உளர். கார்த்திகேய கிராமம்
என்பது முருகவேளூர் எனப்பொருள்படும். கஜாகிராமம் என்பது
யானைக்காட்டுர் எனப்பொருள்படும். இனிப் பிடியைப்புணரற்பால
களிற்றியானை மாணப்புணரும் எனமுரணக்கூறியது முரண்விளைந்
தழிவணி. யானையின்றமிழ்—பின்னாத்தமிழ் என்னும் செய்யுள்.
யானையென்பது உவமைபற்றிவந்த திணைவழுவமைதிப் பெயராத
லிற் பின்னையெனப் பொருள்படுதற்குரித்தாதல் கண்டுக்கொள்க
செய்யுளும் வழக்குமெனத் தமிழ்ச் சொழி இருகூறுபடுமாதலிற்றமிழ்
என்பது ஈண்டுச்செய்யுண்மேல் நின்ற பொதுப்பெயர். ஆகுபெய
ரார் செய்யுளையுணர்த்திற்றன்று. ஒரு செய்யுளும் செய்யுளையாம்.

பல செய்யுளுஞ்செய்யுளையாமாதலிற் பல செய்யுளாகிய செய்யுட் டொகுதியென்னும் நூலையுணர்த்துங்காலும் தமிழ் என்பது இயற் பெயராதலன்றி யாகுபெயராதலில்லையென்க. பின்னாத்தமிழ் என் னும் செய்யுள் தமிழ் மொழிக்கே சிறந்தகூறுபாடு; ஆதலின் அடை சிறந்த தமிழ் என்னும் பொதுப்பெயராலே வழங்கப்படும். தமிழ் மொழிக்கேயுரியது, தமிழ் என்னும் பொதுப்பெயராலே வழங்கப்படு தலுமுண்டு என்பது தமிழ் மொழிக்கே சிறந்த அகத்திணைப்பொருள் துதலிய இறையனாகளவியலைத் தமிழ் துதலிற்று என அவ்வுரை யாளர் அப்பாயிரத்துட் கூறுதலாற்கொள்ளக்கிடக்கும். பின்னாத் தமிழ் என்னுஞ் செய்யுள், இயற்றமிழும் இசைத்தமிழும் கூத்துத் தமிழுமாய் விரவிக்கிடத்தலான் அம்முன்றற்கும் பொதுப்பெயராகிய தமிழ் என்னும் பெயரால் வழங்கப்படுதற்குரித்தாதல் பெறுதல். பின்னாத் தமிழின் மாட்டுக்கிடக்கும் எழுத்தும், சொல்லும் அணியும் இயற்றமிழ், பாட்டு இசைத்தமிழ், பொருளும் மெய்ப்பாடும் கூத் துத்தமிழ், முருகனைப் பிள்ளையாகப்படைத்துக் கருதிக்கொண்டு புனைந்து என்னவகைச் சுவையுத்தோன்றிச் செப்பிக்கூறுதலிற் பொரு ளும் மெய்ப்பாடும் கூத்தெனப்படும். இங்ஙனம் உள்ளோன்றிலைவ னை வில்லதோர் பொருண்மேற் செய்தல், கூத்திற்குரியவிலக்குக் கள் எனச்சொல்லப்படும் பாட்டுக்களுக்கு உறுப்பாய்வரும் பதினாண் கனுட்பிறப்பென்னும் உறுப்பாமென்க. பிறப்பினையோனியென வழங்குவர். பின்னாத்தமிழ் என்பது பின்னாப்பாட்டு எனவும் வழங் கப்படும். பொலிய—இடையூறின்றியினிது முடிந்த விளக்கி நிலை பெற்றவாழ். பொலியக்குழுவியாகிய தன்னடியை நினைதும் என வினைமுடிக்க. வெயில்பொருதலால் உடைந்து நெகு முளரியம் பூவைப்புய்த்து மூக்கிற்கொண்டு குடைவுழி மயங்கப்படுந் குழுவியா கிய தன்னுடைய அடியைத் தமிழ்பொலிய நினைதும். எனவும் உயி ராகிய குளனில் சுரம்பரிவாகிய நீரில் திரைபுடைபெயர்தலால் அணை யிக்குமாறு அருவிசுரவாநிற்பக் குடைவுழி; யெனவும். ஓம் ஓம்

எனப்பெயர் கூயின் ஓம் ஓம் எனக்கூறித் தன்னையுணர்த்திக் கொண்டு முடியில் மதிகவினவந்து உண்டு உலவு தன்னடியைத் தமிழ்பொலிய நினைதும் நாம். எனவும் தொகுத்துத் தொகுத்து வினை முடிவுத்திறங்கொள்ளலாம் கண்டுகொள்க.

க. மணி—கொத்துவவிரத்தினம். மணியவீர் வர எனக் கூட்டுக. திருவென்பது திருமாவின் திருமார்பின்கட் கிடக்கும் மறுவிற்குப் பெயர். அகரம், சாரியை. வியல்—அகலம். மார் பம், அம், சாரியை. அது, முதனிலைப் பொருளிறுதி நிலையுருபு. இன், ஏழனுருபு

அவிர்வா—ஒளிவிட்டி விளங்க. வரு, துணை வினை முதனிலை, கோதையென்பது கோதை சூழக் கொடுத்த நாய்ச்சியார்க்குப் பெயர்; இஃது ஆகு பெயரால் திருமகனையுணர்த்திற்று. வைப் புணல்—வைக்கப்பட்டிருத்தல் உம்மை, இறந்தது தழீஇயவெச்ச வம்மை. மார்பதிற்கோதையும் வைக்கப்பட்டிருத்தல் ஆண்டு மணி விளக்கு அவிர்வருதலான் ஒளிர்த்தது—விளங்கிற்று.

‘மணமுடைய கோதையும் வைப்புண லொளிர்ந்தலின் எப்புழி முன்னே பிறனை மணஞ் செய்த பெண்ணொருத்தி வைப்பாட்டியாக வைக்கப்பட்டிருந்தது மணிவிளக்கொளியில் தெரிதலால் என மற்றொரு பொருளும் பலபொருட் சொற்றொடராணிபற்றித் தெரிந்து கொள்க. இது புனைவுளிப்பல்பொருட் சொற்றொடராணி. துனி புலவி, உம்மைத்தொகை. “துனியும் புலவிய மில்லாயிற் காமங், கனியுங் கருக்காயுமற்று” என்பது இன்பத்துப்பால். மடிதிரை— வளைந்த அலை; மடித்த மடிப்பு. உடையாவது கடலெனக் கொள்க. இடைவரைய வெண்படனை இடத்தை நீக்க வெனவும் மருங்குலை நீக்கவெனவும் கடலுக்கும் உடைக்கும் பொருத்தக்கொண்டு இரு பொருள் கொள்க. இடம் நீக்க வென்றது கடல் வற்றி நிலம் வெளிப்படுதலை எனவும் மருங்குலை நீக்க வென்றது ஊடிய எழுத்தத்

தால் நிலமக ஞடல் மெலிய இடையினின்றும் உடை சுழலுதலை யெனவும் கொள்க. விழுகிடை—விழுந்துகிடத்தல். கண்மழை—அழகு கண்ணீர்; உருவகம். திருமாவின் துடைமடியில் நிலமக ளிருக்கின்றான் என்றன் மரபு. மடியிசைவைத்து என ஒருசொல் வருவிக்க; இசையெச்சம். மகிழ்வித்தற் பொருட்டு மடியிசை வைத்து என்றது தற்குறிப்பேற்றம். மலைமூல யென்றதனை உவமத் தொகையும் பண்புத் தொகையுமாய் முறையே உவமவணியும் உரு வகவணியுமாகப் பெண் என்றதற்கும் நிலம் என்றற்கும் பொருந்தப் பல்பொருள் கொள்ள நின்றதாகக் கொள்க. சில மலைகளிற், கிடந்த திருக் கோலத்தோடு எழுந்தருளியிருத்தலை மூல மருவகல் என்றது தற்குறிப்பேற்றம். மருவுபொழுது வறுவியகையெனப் புணர்க்க. வறுவிய—இல்லாத நால்கு—நான்கு. “பால்புரை புரவி நால் குடன் பூட்டி” யென்பது பொருநராற்றுப் படை. மறை—மறை யோர் பிறப்பு, மறையோன் எனினுமாம், கொல்லர் பிறப்பையும் கொல்லரையும் கொல்லினையும் கொல் என வழங்குமாறுபோலக் கொள்க. இளவல்—இளையாழ்வார். (ராமரதுஜாசாரியார்) உடையவர் எனவும் வழங்கப்படுவர். உடையவருடைய அமையைத் தொட்டு வணங்கு மாணவனாகிய வடிகள் என்றது திருமலை. திரு மால் உடையவரிடம் கோலமறைந்து உள்வரி கொண்டு சென்று அவரைப் பணிந்து தன்னை மாணவனாக ஏற்றுக்கொண்டு தனக்கும் ஐந்திரு நல்லாக்கம் (பஞ்சம்ஸ்காரம்) செய்தருளுமாறு வேண்டிப் பெற்று மறைந்த அவ்வைத்திரு நல்லாக்கத்தின் சிறப்பினையும் உடையவர் சிறப்பினையும் மெய்யுணர்தலின் சிறப்பினையும் உலகிற்கு வற்புறுத்தியுணர்த்தியருளினான். உடையவரைத் திருமாற்கு இளவல் என்றது உடையவர் இராமன் தம்பி இலக்குமணனது அவதாரம் என்பதுபற்றி. காமந்துறந்தமையின் இளவல் பெரியனாயினன். காமந்துறவாமையின் மூத்தோனாயினும் திருமால் இளவலவழி பட்டான் என்னும் பொருளும் ஒலித்தது காண்க. அடிகள்—பெரு

மான், “சாவக கோன்பிக ளடிகளாதலின்” என மாதரி கோவ லனை அடிகள் என்றது நினைத்துக் கொள்க. இதழி—கொன்றை. சிவபெருமான் திருமுடிமேலணிந்த கொன்றைப்பூவினைக் காவென் றது மிகுதிபற்றி. தாமரைக்காடு என்ற கம்பராமாயணம் திருவவதா ரப் படலம் கருதுக. பின்னை—தங்கை; என்றது கங்கையை. கங்கையும் உமையும் மலையரசன் மகளிர் என்பர். அம்முறை பற்றி யும் சிவபெருமானுக்கு இரண்டாமனைவி யென்பது பற்றியும் கங்கை உமைக்குத் தங்கையெனப்படுவள். கொன்றைப் பூவோடு கங்கை மேற்கொள்ளப்பட்டிருத்தலைக் காவில் மறைய வைத்திருக்கின்ற மனைவி யென்றது தற்குறிப்பேற்றம்.

கங்கையை உமை அஞ்சிப்பாராதிருத்தற் பொருட்டுப் பாப்பு வைக்கப்பட்டிருப்பினும் என்றதற் தற்குறிப்பேற்றம், ஆனும்—ஆயினும். டனையறமகள்—உமை. காஞ்சிபுரத்தில் முப்பத்திரண் டறமுஞ் செய்தலின். துதல்—புருவம். அறிதயில்—சமாதி ிட்டை. அறிஞர்—ஞானிகள். துதல்—புருவம். நடுவண்—ஆறு. ஆகாரங்களுள் ஆஞ்ஞையெனப்படுவது. இளை—இரண்டு. விழியும் என்னும் உம்மை தொக்கது. துதல் நடுவண் விழிசெருகுதல், பிரத்தியாகாரம் எனப்படும் யோகாங்கம். அடைசியென—செருகி னுற்போல. குயில் என்றது உமையானே. இது உமைக்குக் குர லினிமையும் நிறமும் என்னும் ஒப்புமைபற்றி வந்த உவமை யாகு பெயராகிய உருவகவுயர்வு கவிற்சியணியாதலன்றியும் சிவபெருமான் கட்டளையாற் குயிலாய்ப் பிறந்து ஆயிரம் யாண்டு கூவித் திரிந்தான் என்னும் புராண கதையும் உண்மையின் இயற் பெயருமாம். அவ லம், பெயரெச்ச வளைச்சொல். அவா என்பது குறியதன் கீழாகார வீற்று அஃறிணைப் பெயராதலின் அவ எனக்குமகி உகரச்சாரி யை பெற்று வினை முதனிலையாய் நின்றது. “அவவுக்கைவிட லது மனும்பொருளே” என்னும் பாலில் கலியினும் அவா, அவவு என நின்றது கண்டுகொள்க. சிவபெருமான் யோகம் செய்தல்

போலக் காட்டித் தன் கருத்தை உமையாளுக்கு மறைத்ததாகக் கூறியது பொருத்துமாற்றணி (யுத்தியணி) யின் பார்ப்பும். இய வன்—தலைவன். களவு கற்புதூலாசிரியர் தலைவன் என்றது மிகுதி பற்றிக் களவியல் எனப் பெயர் சொல்லப்படும் தூலை இறையனார் ஆக்கியமை கருதி.

துணியவென்பது தொடங்கிப் படைப்புக் கடவுளைக் கூறு கின்றது. படைப்புக் கடவுளே திருவள்ளுவனாக வந்து முப்பால் தூலருளிச் செய்தான். ஈண்டுப் படைப்புக் கடவுள் திருவள்ளுவ னாக வட்கொண்டு புனையப்படும். வள்ளுவனுக்கு வடமொழி யும் தமிழ் மொழியும் இரு மனைவியராகப் படைத்து வைத்துக் கொண்டு, அவருள் வடமொழியைத் தமிழ் மொழியிடம் புறங்கூறித் தமிழ் மொழியின் உடல் தீர்த்துத் தமிழ் மொழியைப் புணர்ந்து இன்பம் துகர்ந்தவாறு பல்பொருட் சொற்றொட (சிலேடை) ருருவக வணியாற் கூறப்படும். துணியவலர்மறைபுணர்—உண்ணுமப் பொருளைத் துணிந்தணர்ந்த பொருட்டு விரிந்து பரந்து சென்ற வேதம் பொருந்திய; எல்லாரானும் ஐயமின்றி யறியப்படுமாறு, பழித் துக் கூறுதலையுடைய களவிற்புணரப்பட்ட. ஆரியமென் என் பதனை என் என்றவது மெல் என்றவது பிரித்துக் கொண்டுரைக்க. தொடர்பு—எழுத்துக்களுள் ஒன்றோடொன்று தொடர்ந்து நின்றற் குரிய பிறப்பையும் ஒசையொற்றுமையையும் உடைய எழுத்துக்கள் தொடர்ந்து நின்றல். மனைவிக்கு, மணம் செய்து கோடர்குரிய குடிமுறையென்க. எழுத்துத் தொடர்ந்து நின்றல் தமிழ் மொழி யின் மாட்டுண்மையும் வடமொழியின் மாட்டின்மையும் கண்டு கொள்க. ஓகாரம், எதிரமறைவினவோகாரம். உம்மை, முற் றம்மை. இதுமட்டிமன்று; இன்னுமுண்டு; அவை வருமாறு என்றவாறு. தொல்—பழமை. நிறை—நிறுத்தல். அஃதாவது ஒரு மொழி முதலிதிகளில் நிறுத்தப்படவேண்டும் எழுத்துக்கள் நிறுத்தப்படுதல். அன்றி ஒரு நாட்டெல்லைக்குள் நிறுத்தல் எனி

னிமாம். இவையிரண்டும் வடமொழிக்கில்லை; தமிழ் மொழிக் குண்டு. பெண் என்றற்கேற்ப ஐம்பொறிக்களைப் புலவன்கேரையும் சொல்லாமல் தடுத்து நிறுத்தலாகிய கற்புடைமையிலான் என்ற தாகக் கருத்துக் கொள்க. இறை—முன்னங்கை; கடவுள். தொடு—பிடித்த; தொடர்ந்த. கிழமை—உரிமை. கைப்பிடித்து மணஞ் செய்த வுரிமைபற்றி என்னிடம் அன்பாற் கரைந்துருகுகின்றிலன் என்றவாறு. இனிக் கடவுளோடு உயிர்கள் ஆண்டான் அடிமையி யையுடைமை கண்டு அக்கடவுளை நோக்கிக் கருங்கல்லும் கரைந் தருக மணங் கரைந்துருகிக் கூறும் தேவார திருவாசக நாலாயிரங்கள் முதலியன போல்வன வடமொழிக் கில்லாமையும் குறிக்கப்பட்டது. கடிய ரூர்வாயினன்—அஞ்சத்தக்க ஆரவாசச் சொற்களைச் சொல் லும் வாயினையுடையளாயிருக்கின்றன். இத்தன்மையாளும் மனை வியாகக் கொண்டு கூடிவாழத்தகுதியுள்ளவன் என்றவாறு. இனி உரப்பியும் எடுத்தும் களைத்தும் முயன்று கூறவேண்டும், அரிய இன்னத வல்லோசை வடமொழிக்கு மட்டும் இருத்தலும் தமிழ் மொழிக்கு அரிதின் முயன்று கூறவேண்டாது எனினின் எவ் வுயிர்களானுமியலும் மெல்லிய வினிய வேளையே யிருத்தலும் உணர்ந்துகொள்க. சொல்ல மிகுதன்—ஒரு பொருண்மேற் கூறி யது கூறல், மிகைபடக் கூறல் முதலிய வழுப்பட அடக்கமின்றி ஓயாமல் வாயாடிக்கொண்டிருப்பவன். இப்பெற்றி வாயந்தானும் வாழ்க்கைத்துணைவியாதலிலன். இனி வடமொழிக்கட், கற்பார் கற்றற்கு மனங்கொள்ளாதவாறு தூறியிரம் பத்துதூறியிரம் முதலிய தொகையளவான பாக்களையுடைய பாரதமுதலிய செய்யுட்கள் மிக் கிருத்தலும் தமிழ் மொழிக்கட் சின்னாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவி னுடைய மக்கட் பிறப்பினருமைக்குத் தக்கவாறும் கற்றற்கு உள்ளம் மடி கொள்ளாதவாறும் ஏறக்குறையப் பன்னிராயிரத்திற்கு மேற் போகாத தொகையளவான பாக்களையுடைய செய்யுட்களே யிருத் தலும் அவற்றுள்ளெல்லாம் இடைச் செருகலை யொழித்து ஆராயிற்

கூறியது கூறல் முதலிய வழக்கள் காணப்படாமையும் அவற்றுக்கு மாறான சருங்கச் சொல்லல் முதலிய மாண்புகளே காணப்படுதலும் ஆராய்ந்துகொள்ளப்படும். அவன் என்றது வடமொழி மாதரானே. தோனைப் புணையாகத் தழுவல்செய்யேன் என விரிக்க. தழுவல்—தழுவேன் என்றது இனி வடமொழி உலக வழக்காற்று மொழியாய் வாராது என்பதனையுட்கொண்டு. அதனால் என்பது இசையெச்சமாக விரித்துரைத்துக்கொள்க. துனியல்—உடைவேண்டா; எதிர்மறையியல் கோள்வினை முற்று. சுரடிப்பாற் குறளை மொழிபு என்பது பல்பொருட் சொற்றொடர். (சிலேடை) மனைவிக்கேற்ப இரண்டு காலடியின்கண் வீழ்த்து வணங்கிப் புறஞ் சொற் சொல்லி; யெனவும் தமிழிற்றேற்ப இரண்டு பாவகுகளையுடைய, மும்பாலையுணர்த்தும் குறள் வெண்பாவாலாகிய திருக்குறள் என்னும் தூலைச்சொல்லி யெனவும் உரையுரைக்க. மொழிபு—சொல்லி. நால்வாய் என வியைக்க, படைப்புத் கடவுட்கு நான்கு முகமுண்மையினை நால்வாய் என்பது கூறப்படும், துவர்—பவளம் செம்மை நிறம் எனினுமாம். இதழினையுடையவாய் என்க. நறு—தேன். சோர்தர—சொரிய. நால்வாயும் என்னும் முற்றும்மை தொக்கது. சோர்தர மொழிபு எனக்கூட்டுக. நால்வாயுந்தேனைச் சொரியச் சொல்லி என்றவாறு. தமிழ்மொழியாகிய துணைவியின்; தோன்ன இயைக்க. இன்பம்—காயலின்பம். ஆர்—நிறைந்த; பொருந்திய வெனினுமாம். துணைவியின் தோளின்பம் அறமும் பொருளும் உழவுதலில்லாததாய்க் காத்த சுவை நிறைந்துள்ளது. எனவே வடமொழியாளின் தோளின்பம் அறமும் பொருளும் வழுவி யதும் காத்தசுவை நிறைபாத்தமாயிற்று என்பது பெறப்படும். அத்திணையியல் என்னும் தூல் தமிழ்மொழிக் கண்ணேயே சிறந்து காணப்படுதலும் வடமொழிக்கண் அங்ஙனம் காணப்படாமையும் உலகமறியும். அறம்பொருள் இன்பமெனவே திருக்குறளிற் கூறப்படும் மும்பாலும் பெறப்பட்டன. கடவுள்—பிரமதேவன்.

துனியலெனச் சோர்தாக் குறளைமொழிபு தோன்றுகர் கடவுள் என முடிக்க. தணியும்—காமம் முதலிய குற்றங்கள் குறைந்து அடங்கிய. தணியு மனமாகிய மனையுழையென மாறிக் கூட்டுக. மனை—வீற்றிருக்கும் பலகை. உழை—எழுனாறுபு. அவர்—முற்கூறிய கடவுளர் மூவர். சின—கொம்பு. தளிரடி—தளிர்போலச் சிவந்து மெல்கிய திருவடிகள். வைகறை—தயிலெழும் விடியற்பொழுது, தலைகொடு—தலையால். தலைகொடுதாழ்த்தும் என்க. தகையினின்—அழகினால். அணங்கும்—வருத்தம்; “தகையணங்குறுத்தல்” என்னுந் தறைப் பெயரும் ஈண்டுக் கருதற்பாலது. மின்கொடி—மின்னலொழுங்கு. புள்—நினைக்கதிர்மேய வரும் கிளி முதலிய குருவிகள், சுடி—ஓட்டும். தழல்—குருவியோட்டும் கருவிகளுள் ஒன்று.

“தழுவல் தட்டையுக் குளிரும் பிறவுள், கிளிகடி மரபின்” என்பது பெருங்குறிஞ்சி. தழலொழியு—தழலைப் புடையாமல். ஏறி—வீசியோட்டும். கவணெறியென மாறிக் கவணல் வீசியோட்டும் என விரிக்க. தழல்—நெருப்பு. குரு—நிறம்பாய்ந்த. மணி—மாணிக்கக் கற்கள். இவை கதிர்காம மலை படுவளம்.

“கல்லிற் பிறக்குங் கதிர்மணி” யென்பது நான்மணிக்கடிகை, தலைமை புனையிமையவர் என்றது கீழ்பால் முதலிய எண்பாற் காவற் கடவுளரை. கையுறை—காணிக்கைப்பொருள். பராய்—வாழ்த்தி. அருள்தழையவென மாறுக. இழிகால்—வானுலகினின்றும்பிறங்கி வருதல். அருள்—முருகக் கடவுள் திருவருள். தழைய—தம்பரல் மிகுதற்பொருட்டு. தாழ்—கீழ் வீழ்கின்ற; இடப்பொருட் பெயரொடு முடிந்த பெயரெச்சத் தொகை. புனங்காக்குங் குற்சிஹுமி யாரற் கவணில்வைத்து ஏறியப்பட்டு மேற்போன மணிக்கற்கள் தாழ்கின்ற கதிர்மலை யென்க. இமையவரும் மிக்கவொளி யுடைய ராதலின் மாணிக்கக்கற்கள் வீழ்தல் இமையவர் கீழிறங்குதலை யொக்குமாயிற்று. இனிது—இடையூறின்றாக. சார்பு—துணை.

“அறத்திற்கேயன்புசார் பென்பவறியார், மறத்திற்கு மஃதேதுணை”
யென்பது முப்பால். அருளாகிய சார்பென்க. சண்டு அருள், முக்
கடவுளர்க்கும் மன்னுயர்களைத் துன்பம் தீண்டாதவாறு காக்க
வேண்டும் என்றெழும் இரக்கம். அதனைப் பெறுதலாவது: உள்ள
வதனை இழவாமற் காத்தோம்பல். பெறுக: வியங்கோள், வேண்டிக்
கோடற் பொருண்மைத்த; பெறவேண்டும் எனவுரைக்க. பெறுக
என்னும் வியங்கோட் பயனிலைக்கு அவள் என்பது இசையெச்சவெழு
லாய். இனி வாழுவார் என்பதனை யெழுவாயாகக் கொண்டு அவா,
அருட்சார்பினைப் பெறுவாராக வெனப் பொருளுரைத்து, அதன்
பொருட்டு அவருடைய அடியில் என அதன்பொருட்டு என்பதும்
அவருடைய என்பதும் இசையெச்சமாக வருவித்துரைக்கப்படும்
எனக்கொள்ளினுமாம்.

உ. பொன்னி—காவிரியாறு அம். அழகுமாம், சாரியையு
மாம். கொள்கலம்—கமண்டலம். குப்புறிய—தாவிக்கவிழ்ந்திரு
நதற்கு. பொன்னென, விரைவுக்குறிப்பிடைச்சொல் குறுகு—
வந்தடைந்திருந்த. பறவை—காக்கை; என்றது யானைமுகக்கட
வுளை. யானைமுகக்கடவுள் இந்திரனுடைய சிகாழிப்பூந்தோட்டம்
அழிந்துபோகாது செழித்தற்பொருட்டு அவனுடைய வேண்டு
கோளாற் காக்கைவடிவமெடுத்துப் போய்க் குடகுமலையில் வந்
திருந்த அகத்திய முனிவருடைய காகத்தினுள் இருந்த காவிரி
நீரைக் கொட்டிக்கவிழ்த்து யாருகப்பெருக்கெடுத்துச் சிகாழிப்
பூந்தோட்டத்திற்கு அந்நீர்போமாறு செய்தவரலாறு கந்தபுரா
ணத்து அசுரகாண்டத்துப் பெறப்படும். புகார்—காவிரிப்பூம்
பட்டினம். பொருண்—அரசன். அவன்: கரிகாற்சோழன்.
இவனுக்கு ஐயஞர் செண்டுப்படைகொடுத்ததனைக்

“கச்சிவளைக்கச்சி காமக்கோட்டங்காவன்
மெச்சி யினிதிருக்கு மெய்ச்சாத்தன்—கைச்செண்டு
கம்பக் களிற்றுக் கரிகாற் பெருவளத்தான்
செம்பொற் கிரிதிரித்த செண்டு” எனச்

சிலம்பதிகாரத்தா இந்நிரலிழுவூரெடுத்தகாதையுரையில் அடியார்
க்கு கல்லார் எடுத்துக்காட்டிய மேற்கோள்வெண்பாவான் உணர்
ந்துகொள்க. உலாப்புறம்—திருவுலாப்புறம் என்பதொருதூல்.
இது ஞானவுலாவெனவும் ஆதியுலாவெனவும் தெய்வீகவுலாவென
வும் வழங்கப்படும். இது சேரமான்பெருமான் நாயனாரால் அரு
ளிச்செய்யப்பட்டு நம்பியாண்டார் நம்பிகளாற் பதினென்றாந்தொ
கைத் திருமுறையிற் கோக்கப்பட்டுள்ளது. இஃது அந்நாயனாராற்
சிவபெருமான் திருமுன் கயிலைமலையிற் களமேற்றப்பட்டதனை
ஆண்டுக்கேட்டுக்கொண்டிருந்த கடவுட் சாத்தன்கொண்டுவந்து
திருப்பிடவூரில் அந்தணர்கட்கு வெளிப்படச்சொல்லிக்கொடுத்தரு
ளிப் போயினான் என்னும் வரலாற்றினைச் “சேரர்காவலர் விண்
ணப்பஞ்செய்தவத்திருவுலாப்புறமன்ற, சாரல் வெள்ளியங்கலை
யிற்கேட்ட மாசாத்தனார் தரித்திர்தப்பாரில் வேதியர் திருப்பிடவூர்
தனில் வெளிப்படப்பகர்ந்தெங்கும், நாரவேலுமுலகினில் விளங்
கிடநாட்டினார் நலத்தாலே” என்னும் திருத்தொண்டர் புராணத்து
வெள்ளானைச்சருக்கத் திருப்பாட்டான் உணர்ந்துகொள்க. உய்த்த
—கொண்டுவந்துகொடுத்த. காரி—மாசாத்தன்; கரியோனாதலின்.
வள்ளல்—பெருங்கொடையாளி. உன்னி—(தனக்குத்தகுதியாகக்)
கருதி. வள்.—அழகிய. மறை—வேதம். ஞானி—நாய், ஊர்—
ஏறிச்செலுத்துகின்ற. காடுகான்—மாரியம்மை. காடுகிழான்
என்பதன்மூல; காடுகளுக்கு உரியவன் என்றவாறு. இவன்
வைரவக்கடவுள்தாய். உம்பர்—தேவர். ஆகுபெயர். உம்பர்
வேள்வி—தேவர்களைக் குறித்துச்செய்யும் வேள்வி. உண—
(வேட்போன் மந்திரமூலமாகக்கொடுக்கும் தனக்குரிய அலிப்பா
கத்தினை) உண்ணுதற்கு. உம்பல்—யானை. இழி—இறங்கிவரு
கின்ற. தண்டினை—மருதநிலம். கிழவன்—உரியோன். மா—
திருமகள். மாவின் நாத்தூணங்கையான் என்க. மானுழை—
உழைமான்; இருபெயரொட்டு. மானுழையினை ஊர்தியாகவுடைய
நாத்தூணங்கையான் என்க. நாத்தூணங்கை—கணவனுடன்

பிறந்தான். ஈண்டு நங்கையென்பது புதல்வன் மனைவிக்குக்கூறும் முறைப்பெயரன்று: சிறந்த பெண்பாற்பொதுப்பெயர். நாத் தூணிய நங்கையென விருபெயரொட்டாக்குக. மகன் மனைவி பெயராகிய நங்கையென்பதும் கணவனுடன் பிறந்தாளுக்கு வழங்கப்படுதல் இக்காலத்தக் கொங்குநாட்டு வழக்கு. நாத் தூணை என்பது இக்காலத்த உலகவழக்கிலுமிண்டு. திருமகளுக்கு நாத் தூணை என்றது பாலக்கிழத்தியாகிய துர்க்கையை. மதுரையிற்கண்ணே ஒரு வயிற்றில் தேவகிக்குப் பிறந்தாளாதலின். சுத்தியின் கூறு என்பதுபற்றி அங்குனம் கூறியது உமாம்.

மன்னி—ஒருதன்மையாய். நிலைபெற்று என்னுமாம். கலை ரூபியில் மன்னர் முடியை வணங்கச்செய்யுமகடேவென்க. “மண்கண்டவெண்குடைக்கீழாக மேற்பட்டமன்னருமென் பண்கண்டவிலிற் பணியச்செய்வாய்” என்னும் சகல கலாவல்லி மாலை ஈண்டுக்கருதற்பாலது. மகடே—பெண்மகள். கொம்பர்மகடே—(கஞ்சிக்) கொம்புபோலுமுருவமுடைய பெண் என உவமத்தொகை. நாமகடே—நாலில் வீற்றிருக்கும் மகடேவென ஏழாம் வேற்றுமைத்தொகை. வாய்மையென்பது ஆகுபெயராக் செய்யுள் அல்லது நூலையுணர்த்தி நிற்கும். செய்யுள் அல்லது நூலையோதும் அல்லது செய்யும் நாவென்க. நாமகடே—நாமகள். மடிகொண்டு—மடியை யின்பமெனக்கொள்ளுதலால்—எனவே பொருள்வருவாய்தொழிலை முயலுதலால் என்றதாயிற்று. மிடியாது—வறுமைப்படாமல்—செல்வமுடையதாகி யென்றவாறு. முகன்—முகம். போலி. மலர்போலும். கன்னிமாரொழுவராவார்: பிரமணி, நாராயணி, மாயேசுவரி, கௌமாரி, வராகி, உருத்திராணி, இந்திராணி, என்றிவர் எனப் பிங்கலந்தைகூறும். முப்பான் மூவர்—முப்பத்துமக்கோடிப் புத்தேளிர். அவராவார்: பன்னிரண்டு கோடி ரூயிற்குரும் பதினெண்கோடி யுருத்திரரும் எட்டுக்கோடி வசுக்களும் இரண்டுகோடி மருத்துவரும் என்றிவர் என்பர். மாப் பிள்ளை—மணவாளன். காக்க, ஈறுதொகுத்தல். ஏகாரம் ஈற்

றசைநிலையிடைச்சொல். யாம் தோன்றவெழுவாய். யாம், பிள்ளையைக்காக்கெனக் கால்தொறும் மால்தொறும் இவர்தமைக்கருதி வழிபாடுசெய்வாம் எனவினை முடிக்க.

ந. பாண்டியர் வளர்த்த; “மருவுமுத்தமிழை முன்னுள் வளர்த்த பாண்டியரேபோல” என்பது நி கண்டுகுடாமணிச் சிறப்புப்பாயிரம். முக்கமுகம்: முதலிடைக்கடைத்தமிழ்ச் சங்கங்கள். தொண்டு—ஒன்பது. ஒன்பதாகிய சுவையாவன; நகை, அழகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், வெருளி, பெருமிதம், உவகை, டுநிலை, என்பனவாம். இவற்றுள் இரக்கமும் துன்பமும் அழகையெனப்படும். இளிவரலெனினும் இழிப்பு எனினும் அருவருப்பெனினும் ஒக்கும். மருட்கையெனினும் வியப்பு எனினும் ஒக்கும். பெருமிதம் எனினும் வீரம் எனினும் ஒக்கும். சுவையை துகரும் அடிகள் என விரிக்க. அடிகள் என்றது அகத்தியஞரை.

பண்ணல் முதலாக ஆயப்படும் இருவகை எண்டொழில் களாவன: பண்ணல் முதலிய வெட்டும் வார்தல் முதலிய வெட்டுமாம். அவற்றுட்பண்ணல் முதலிய வெட்டாவன: பண்ணல், பரிவட்டனை, ஆராய்தல், தைவரல், செலவு, விளையாட்டு, கைபூழ், குறும்பொக்கு. என்பனவாம் ஏனையெட்டாவன: வார்தல், வடித்தல், உந்தல், உறழ்தல், உருட்டல், தெருட்டல், அள்ளல், பட்டடையென்பனவாம். இவற்றின் விரிவெல்லாம் சிலப்பதிகாரத்திலும் அதன் உரைகளிலும் விளங்கவுணரப்படும். ஈண்டு எடுத்துரைப்பிற்பெருகும். இவை யாழ் நரம்பின்கண் இசைமிட்டற்குரிய தொழில்கள். உய்த்து—(யாழ்நரம்புகளிற்) செலுத்தி, பாலையாழ் என்பது ஒருவகை யாழ்ப்பண்ணுக்கு ஆகுபெயர். அதன் வகையேழாவான: செம்பாலை, படுமலைப்பாலை, செவ்வழிப்பாலை, அரும்பாலை, கோடிப்பாலை, விளரிப்பாலை, மேற்செம்பாலை யென்பனவாம். பாலையாழ், நாகூற்றுப் பெரும்பண்களுள் ஒன்று.

இது பண்களுட் சுவையிருத்தியும் சிறப்புமுடையது என்பர். இதன் விரிவைச் சிலப்பதிகார அரங்கேற்றகாதையுரைகள் முதலிய வற்றிற் கண்டுகொள்க. கொளுவி—மூட்டியெழுப்பி. (தொடங்கிவாசித்து) செல்வி—தேவசேனநாயச்சியார். அரமகளிர்—தேவவுலகத்துப் பெண்கள். வேள்—முருகக்கடவுள். புலமை—கல்வியறிவு. விதல்—வெற்றி. மிசைந்து இசைக்கும் இசை—(திறத்தைப்பாடுங்கால்) அனுபவித்துப்பாடும் இராகப்பாட்டு. உய்த்துக்கொளுவிப் பாலையாழ்ப்பண்ணில் திறத்தையிசைக்கும் இசையைவிழைந்து என இயைத்துக்கொள்க. முருகவேள் தேவசேனநாயச்சியாரை மணமுடிக்கப்போவதாகக் கேள்வியுற்ற பொழுது தோழிகளாகிய மற்றைத் தொய்வப்பெண்கள் தேவசேன நாயச்சியாரிடத்து அவருடைய மாப்பிள்ளையாருக்குரிய புலமையும் அருளுடைமையும் வணப்புடைமையும் போர்வெற்றிப் பேராண்மையும் என்னும் சிறப்புப் பண்புகளை எடுத்து விளக்கிக் கூறித் தேவசேனநாயச்சியார்க்கு உவகையும் நாணமும் மிகச்செய்தனைப்பாலைப்பண்ணிற் பாட்டாகப்பாடி முருகக்கடவுள் கதிர்காமத் திருக்கோயிலிலிருந்து முருகனை உவகை மிகுவித்தத் தாம் இன்பவடிவமாதற்பொருட்டு அகத்தியனார் யாழ்வாசிக்கும் இசையை விரும்பியென்றவாறு. யானைகள் யாழிசைக்குருகியவப்படிதல் “கைவலத்தியாழ்வரை நின்றது களிது” என்பதனானும் பெருங்கதைச் செய்யுளிற் கூறப்படும் உதயணன்வாலாற்றானும் பெறப்படும். கறையடி—யானை. இளக—உருக. இன்னுறுகல்—(படுத்தஉறக்குதற்கு) இனிய குண்டிக்கல். உழுவை—புலி. உழுவைமான்; உம்மைத்தொகை. ஒன்றற்கொன்று பிறப்புப்பகையாகிய அவ்விரண்டு விலங்குகளும் முருகக்கடவுள் திருவருளாற்பகைமையொழிந்து நட்புற்று ஒரிடத்துஉறங்குவனவாயின. அவ்விரண்டும் யானையைக் குண்டிக்கல் என்று ஒப்புமைபற்றி மயங்கினவென்றது மயக்கவணி. மூரிவிடுதல்—துயின்ற சோம்பலைப் போக்குதற்கு உடலை நெளித்து நிமிர்த்து ஒசைவாச்செய்தல்.

எத்தல். தலைவன். ஊண்—இன்பதன்ப துகர்ச்சி. திகழும்—விளங்கும். ஊணுற்றிகழும் என விரிக்க. அஃதாவது: வினைப் பயனுதர்ச்சியால் ஆணவமலந்தேய அறியாமை குறைந்து அறிவு விரிதல். பான்மை—வகைமை. மூவகையுயிர்கள்: ஓரழுக்குயிர், ஈரழுக்குயிர், மூவழுக்குயிர். என்பனவாம். வெளியில் என்பதற்கு ஆதாமின் நியென்பது கருத்து. மன்னுயிர்களாகிய பிறவற்றிற்குப் பேரின்பம் விளங்குதற்குக் காரணமும் இறைவனாகிய தனக்குப் பேரின்பம் விளங்கிநின்றலின் காரியமுமாகிய கூத்து என விரிக்க. கூத்து—படைப்பு முதலிய இரத்தொழிலாகிய வினையாட்டு வரிக் கூத்து. தில்லைவெளியிற் கூத்து எனின் உருவகவணியாம். மறைத்தலும் அருளலும் உயிரின் கண்ணும் ஏனைப்படைப்புக்காப்பு அழிப்பு மூன்றும் உலகின்கண்ணும் நிகழ்த்தப்படுமாயினும் உலகோடு உயிர்க்குள்ள ஒற்றுமை நயத்தான் உயிர்தொறும் இரத்தொழிற்கூத்து நவிலும் எனக்கூறிற்று. நவிலும்—பயிலும். என்றது உயிர்கள் கட்டுண்டு மயங்குங்காலும் வீடுபெற்று விளங்குங்காலும் ஒப்ப இடைவிடாது செய்யும் என்றவாறு; இஃது இன்பக்கூத்து எனப்பட்டதனால் இஃது இறைவனாகிய செய்யாது செய்யப்படும் எனவும் இயற்கையெனவும் அதனால் இறைவற்கு இளைப்பும் வருத்தமும் ஒய்வும் கட்டும் உண்டாகாவெனவுந்தெளிக. ஒன்றிரண்டாய்; என்பதனை ஒன்று இரண்டாய் எனவும் இரண்டு ஒன்றாய் என மாரியும் இருமுறை இரட்டிமொழிந்த இருபொருள் உரைத்துக்கொள்க. இறைவனுடைய இந்நிலை, ஒற்றுமையுமாகாது வேற்றுமையுமாகாது அவ்விரண்டும் விரவியதொரு நிலையாமென்க. ஒன்றாய்—வேறன்றி. இரண்டாய்—வேறாய். இறைவன் சத்தியோடு வேறன்றி நின்றே வேறாயும் வீடுபெற்றவயிர்களோடு வேறாய் நின்றே வேறன்றாயும் நிற்பன் என்பதனைக் கேட்டு ஆராய்ந்து தெளிந்துதுகர்க. உலகிற்கு இடம் உயிர்களும் உயிர்க்கு இடம் இறைவனுமாதலின் இறைவன் உலகினை நேரே சார்ந்து நின்றலின்றி உயிரோடு சார்ந்து நிற்கும் வாயிலால் உலகினை

யும் சார்ந்துநிற்குமுறைமை தோன்ற உயிரொடுவகு எனக் கூறிற்று. இறைவன் உலகுயிர்களோடு கலப்புத்தன்மையால் அவையேயாயும் பொருண்மையாகிய தன்னியல்பால் அவற்றின் வேறுகியும் அவற்றைத் தொழிற்படுத்தங்கால் அவற்றுடனின்றி அவ்விரண்டு தன்மையாயும் நிற்பன். வேறுதல், சிறப்பியல்பு, ஏனையிரண்டும் பொதுவியல்பு. இன்னும் இத்திறம்பலவும் ஈண்டுரைக்கற்பாலவல்லவாம். நவிலுமுதல்; உடனுமாமுதல்; உண்மை முதல் எனத்தனித்தனி கூட்டுக. முதல்வனை உண்மையென்றது ஏனப்பசுவும் பாசமும் பதியை நோக்கப் பொய்ம்மையாமதபற்றி. முதல்—முன்னிப்பழம்பொருட்கு முன்னிப்பழம்பொருள். உலகத்தோற்றத்திற்கு நிமித்தகாரணம் என்றுமாம். முதல் எனினும் காரணம் எனினும் ஒக்கும். இப்பொருளின்கண் இறைவனுக்கு முதல் என்பது ஆகுபெயரன்று. முதல் எந்தலைப் புரந்தருளுக என முடிக்க.

ச. இறையன்—அரசன். இணை—இரண்டு. மூட்டு—முழந்தாளும். துடையும் பொருந்தும் பொருத்தவாய்ப்புறம். வார்த்து இருந்து—வளையலிருந்து. துடங்க—நெளிந்தசைய. வன்—அழகிய புரை—ஒக்கும். புறவடிக்கு யாமைமுதகு வடிவுவமம். புறவடிய; உடைமைப் பொருளின்கணின்ற வினைக்குறிப்புப் பெயரெச்சம் ஈண்டுக்கவடு—கணைக்காலும் புறவடியும் பொருத்த மூட்டுவாய்ப்புறத்தின் நிமிர் வளைவு. இணையென்பதனைப் புறவடியோடும் கவடு என்பதனோடும் கொண்டுவந்து கூட்டியுரைக்க. கொள—பொருந்த வாய்ப்பு—சூழவி விழாமல், கொளக்கிடப்பி; வாய்ப்பக்கிடப்பியென்க. தாய்மார் குழந்தைகளைப் புறவடிக்கவட்டிற் கிடக்கவைத்திருந்து நீராட்டுதல் மரபு. தைதாய் என்றது உமாதேவியின் தாயாகிய மலையரசன்மனைவி மேனை எனப்படுவாளை. மணிக்கலன்—மாணிக்கச் செம்பு. (செம்பு—காசம்) பைப்பயவார்ப்பவார்ப்பவென மாறுக அடுக்கு, இடைவிடாமைப் பொருண்மேற்று. உயிர்ப்பு—மூச்சு

காற்று. எறிய—விடுதற்பொருட்டு. துதன்மியகம்—நெற்றியின்மேலிடத்தின்கண். அகம், ஏழுநுருபு. வழிநீர்—ஒழுஞ்சீர். தகைந்து—தடுத்து. வஞ்சு—மிக்க. பசு மஞ்சள்—சிறு பசுமஞ்சள் என்ப தொருசாதி மஞ்சள். விழுது—மை; என்றது அரைத்த மஞ்சளை. தைவந்து—தடவி. மீண் மீள—மீளமீள: அடுக்குத் தொடர், மண்ணி—சீராட்டி. மொக்குள்—நீர்க்குமிழி. வீழ—ஒப்ப. வரு—தோன்றுகின்ற. அறல்—நீர். உகிர்—நகம். குழந்தைகளின் கண்கள் பெரியவாதற்கு அவற்றின் முனைக் கீற்றுக்களைத் தாய்மார் தம் நகத்தினால் மெல்லெனக் கீறுதலுமரபென்பர். பிரபலிங்க லீலையில் இங்ஙனம் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆடு—அசைகின்ற. கதிர்காம மலைச்சாரலில் திருவெண்ணீறு போல்வதொன்று மண்ணின்கண் விளைதலின் ஆண்டுத் திருவெண்ணீறே மண்ணும் என்பது கருதி மண் காப்பிட்டு எனக் கூறற்பாலது வெண்பொடிக் காப்பிட்டு எனக் கூறிற்று. விம்முலை—விம்மும் முலை; வினைத்தொகை. வார்—சச்சு. நெகிழ—ஒதுங்கச்செய்து. செய்து என்பது இசையெச்சம். மடுத்த—புகுத்தி. வாரை நெகிழ்த்து முலைக்கண்ணினை வாய்க்குட் புகுத்தியென்க. அமுது—பால். இணைய—இரண்டாகத் தோன்ற. வாழ்ந்திருந்து—மகிழ்ந்திருந்து. அணைக்கண்—படுக்கையின்கண். கிடப்ப—படுத்துக்கிடவா நிற்ப. முத—பழைய. கதிரை, கதிர்காமம் என்பதன் மருஉமொழி. மேலுங்கண்டுகொள்க. கதிரையின்கண்ணான விரித்துக்கொள்க. மான், ஈற்று மயக்கம். கொஞ்சுமரன் என்க. கொஞ்சுமென்பது நிலப்பெயர் கொண்டு முடிந்தது. கீழ்—ஏழாம் நேற்றுமையுருபு நிழற்கீழ் அணைக்கண் உச்சியினை மோந்து கிடப்பவெனக் கூட்டுக. மொய்—செறிந்த. துகள்—துசி. துகள்விரல்—துசிபடிந்த விரல். முகிழ்விரல்—தாமரையின் சிறு மொட்டுப்போலக் குவிந்த விரல். அடங்க—எல்லாம். குழறி—தடுமாறி. விதிர்ந்து—நடுங்கி. சிலைமுகில்—ஒலிக்குமுகில்: கை, சிலைத்தல்—ஒலித்தல். வில்லையுடைய முகிலெனிற

சிலை வடசொல். கைம்மாறு கருதாது உயிர்களுக்கு உடல் பொறி நிலம் புலங்களைக் கொடுத்தலான் உமாதேவி கைக்கு முகிலுவம மாயிற்று. உய்ப்ப—வாய்க்குட் செலுத்த. வரு—வெளிவருகிற. செவ்வி—பொழுதில். வயிறுகுழிய வாய்க்கும்ப வழுமென்றது. தன்மை நவீற்சியணி. எழில்—அழகினை. நுகர—அதுபவிக்க. பாவை சிவனோடு நுகரவென வியைக்க. பாவை நுடங்கவார்த் திருந்து, கிடப்பி, வைத்துத்தகைந்து, தைவந்து, மண்ணி, ஊதி, அகற்றிப், பிளந்து, ஒற்றிச், சுவற்றி, ஊட்டி, இட்டுப், பாராட்டி, வாழ்ந் தமைந்து மேலாந்து கிடவா நிற்குங்காற் சேய் புகுவிப்பக் குழறி விதிந்து அஞ்சித் துகள்கள் வீசி வெகுளஞ் செவ்வியில் அழும்எழிலை அவன் தன் கணவனோடு அனுபவிக்க வளர்ந்த நினை என்னக் கூட்டி முடிக்க. சிவண—ஒப்ப. நன்மகவு, புலமை, அருள், உணப்பு, வெற்றி, புகழ் முதலியன பெறுமகவு. வயிறுவாய்த்து—சூர்ந்தொண்டு, உய—பெற்று உயிர்வாழ்ந்து இன்புறுதற்பொருட்டு. இவர்— இங்குவந்து வாங்கிடக்கும் இக்கற்புடை மகளிர். தொழுவர்— பிள்ளைவரம் வேண்டிக் கும்பிட்டுப் பாடுகிடப்பர். இவர்க்குப் பிள்ளை கிடைத்தற்பொருட்டு என்பது குறிப்பெச்சம். திருவயர் படை—புத்தேளிர் படை. படைத்தலைவன் என்றது சேனாகிபதி என்ற பெயர் விளக்கியவாரும். கவுணியர் குடிப்புலவ! வென்றது முருகன் ஆளுடைய பிள்ளையாராய் அருதலினால். கவுணியர் என்பது கௌண்டியனவென்பது சிதைந்த வடசொல், கௌண்டியர் என்பது ஒரு சிறந்த தவமுனிவர் பெயர். அவருடைய மரபு, கௌண்டியனிய கோத்திரம் எனப்படும், கோத்திரம் எனினும் குடியெ னினும் ஒக்கும். கௌண்டியன்: குண்டினிமென்னும் முனிவன் மக ன் எனப்பொருள்படும் வடசொல். திருமுருகாற்றுப்படைத் திருவே ரகக் காட்சியிற் கூறிய “இருவர்ச் சுட்டிய பல்வேறுதொல்குடி” என்னும் அடியினுரையில் நச்சினூர்க்கினியர், “குடி—குண்டினர், காசிபர் என்றாற்போல்வன” வெணப் பார்ப்பார் குடிட்டெயர்க்கு

எடுத்துக்காட்டாக இக்குண்டினர் பெயரை யெடுத்தானுதலான் இக்குடிப்பெயரின் உண்மையும் பெருமையும் புரமுந் துணியப்படும்.

டு. தாழை—தெங்கு. சித்தாறு என்க. தாறு—பழக்குலை. தன்ன—விலக. வள்—பெரிய. உளை—வருந்தும். வால்—வெண் மை. வளை—சங்குகன். தட்டு—தடுத்தி. தளைந்து என்பது தட்டு எனவரும்; களைந்து என்பது தட்டு எனவருமாப்போல் பாக்களிற்றளை தட்டும் என்புழியும் இப்பொருட்டு. கான்று—கக்கி. உதலும்—சிந்த. குலாலுளையும் வாலியவளைகள் விலகினார் கால் தட்டு முத்தைக்கக்கிச் சிந்தவென்க. தணி—தாழ்த்தொங்குகின்ற. தலையை நிமிர்ப்பவென்க. சாறு, தலையீடறிச்சிதைந்த மாம்பழச் சாறு. வாயிலேவடியும் பொழில் என்க. ஒவம்—ஒவியம். பைம் மணி—மாகதவிரத்தினம்; பொழிணாகிய மனையெனவருவகமாக் குக. பொழில்கள் மாணிக்கக்கங்கையாற்றினிருகரையினும் ஒழுங் காகப் பலநிறப்பூக்களோடு இலைகளாற்பசத்துக்காணப்படுதலின் ஒவப்பைம்மணி மனையெனச்சிறப்பித்துருவகிக்கப்பட்டன. னுவர்—செந்நிறம். சால்—அமைந்த. மணி—மாணிக்கவிரத்தினம். இவை மாணிக்கக்கங்கையாற்றினும் கொண்டுவந்து கரைப்பொழி லில் ஒதுக்கப்பட்டன. அன்றிக்கதிரகாமலைச்சாலில் விளைவன வெளினுமாம். சுடர்—விளக்கொளி. எறியும்—வீசும். எறியும்— வீசுதற்கு இடமாகுகின்ற; என நான்காம் வேற்றுமைக்கோடற் பொருளில் வந்த பெயரொச்சம் தெரு, வென்னும் இடப்பெயரொடு முடியும். மனை, மணி, விளக்கினொளி வீசுதற்கு இடமாகின்ற தெருவென்க. மனையின் ரொழில் தெருவின் ரொழிலாகக் கூறப்பட்டது. மாழை—பொன், தெருநேர்—தெருவையொக் கும். யாறு—மாணிக்கக்கங்கை. தாழ்ந்துகிளச் செல்வதலா னும் இருகரையினும் பொழில்கள், ஒவியந்திட்டிய, மாகதவிரத் தினத்தாலான, மாணிக்கம் விளக்காக வெளிவீசம் மேனிலை மனைகள் போலத்தோன்றதலானும் மாணிக்கக்கங்கை மக்கள் டக்கும் ஊர்த்தெருப்போல்வதாயிற்று. “யாறெனக்கிடந்த

தெரு” வென்பது மலைபடுகடாம். “யாறுகிடந்தன்னவகனெ
டுந்தெரு” என்பது மதுரைக்காஞ்சி. கதிர்காமக்கிழவா—கதிர்
காமத்திருவூர்க்கு உரியோனே! மழவா—வீரனே! வங்கக்கலிங்
கம்—வங்காளநாட்டின் ஒரு கூறுகிய கலிங்கநாடு. மகளார், ஆர்;
உயர்வுப் பன்மைப் பொருண்மை குறிக்கு மிடைச்சொல். தவ
மகன்—முருகன் திருவருளால் அவனுடைய திருவடிப்பேற்றின்
பொருட்டு உலகவாழ்வில் வெறுப்புப்பிறந்த துறவியுண்டு கதிர்
காமத்து வீற்றிருந்த முருகனை வழிபட்டு இன்புற்று நோற்றொ
ழுசிப்புகழும் சிறப்பும்பெற்று வாழ்ந்த பாலசுந்தரியெனப் பெயர்
வழங்கப்படும் நங்கையார்; இவருடைய வாலாற்றுவினக்கம், முதற்
கட்சேர்க்கப்பட்டுள்ள கதிர்காமவாலாறு என்னும் கட்டுரைக்கட்
பெறப்படுமாதலின் ஆண்டுக்கண்டுகொள்க. மாண்பு—தவச்செய
லும் ஞானப்பேறும். நிறுப்ப—அழியாது நிலைபெறச்செய்தற்
பொருட்டு. சிங்கள வேந்தன்—கண்டிநாடாகிய, சிங்களநாட்டின்
கூற்றத்தை யாண்டுவந்த வோராசன். இவன் பெயர் திருவிக்கிரம
ராசசிங்கன் என்பது. இவன் இயற்பெயர், கண்ணுச்சாயியென்
பது என்ப. இவன் ஓர் ஆந்திரத்தமிழன். இவனே, கி—பி.
1798 முதல் 1815 வரையும் சிங்களநாட்டை யாண்டுவந்த கடை
மன்னன். இவனுக்குக் கோட்டை (இராசதானி) கண்டி. இவன்,
கி—பி. 1815-ம், ஆண்டிற் பிருட்டன்படைகளாற் கைக்கொண்டு
காவல்செய்து 1816-ம் ஆண்டில் தமிழகத்துத் தொண்டைநாட்டு
வேலூரின் சிறைப்படுத்தப்பட்டிருந்து கி—பி. 1832-ம் ஆண்டில்
இறந்துபோயினான், என்பர். இவன் பாலசுந்தரியாருடைய பெய
ருக்குத்தவவுள்ள கட்டழிகுல் ஈர்ப்புண்டு அவர்மேற் காதல்
செய்த வாலாற்றினை முன்னுரைக்கக்கண்டுகொள்க. வடமன்—
ஆரியன். இவன் வடவிந்தியாவின்னும் கதிர்காமத்திற்குவந்து
யாதோவொரு காரணங்கருதி வேலவனை எந்திரமந்திரவலியால்
தன்னாட்டிற்குக் கொண்டுபோதற்கு முயன்றவொருதவமுனிவன்.
கலியாணகிரி யென்பது இவன் பெயர். இவன் வாழ்ந்தாலவரை

யறை இன்னும் துணியப்படவில்லை. கலியாணகிரி யென்னும்
இவன் பெயர், இம்முனிவனே கதிர்காமமலைக்குக் காரணம்பற்றி
யிட்டு வழங்கியதாய்த் தனக்குந்தானே வழங்கிக்கொண்ட பெயர்
போலும். இவனைப்பற்றிய வாலாறும் முன்னுரைக்கக்குறிக்கப்
பட்டுள்ளது ஆண்டே விளங்கக்கண்டுகொள்க. இவனால் நிறுத்தப்
பட்ட முருகமந்திரவடிவமே கதிர்காமத்திருக்கோயிலில் இப்பொ
ழுது வழிபாடாற்றப்பட்டுவருவது என்பர்.

அக்கோயிலில் இப்பொழுது விக்கிரக வடிவமில்லையாயினும்
முருகன் திருவருள் ஆண்டு வெளிப்பதற்குக் காரணம் அம்மந்திர
வடிவம் ஆண்டு நிலை பெற்றிருப்பதேயாம் என்பர். அம்மந்திர
வடிவமடங்கிய தகடுதான் பெட்டிக்குட் பொதியப்பட்டுச் சிறப்புச்
செய்யப்பட்டு வருகின்றது எனக் கூறுகின்றனர். இக்கூறிய
வாலாற்றால் அவ்வடநாட்டு முனிவன் கதிர்காமத்திற்கு வருமுன்
னரே முருகக் கடவுள் ஆண்டு வீற்றிருந்தருளியது பெறப்படும்.
பெறப்படவே முன்னிருந்த முருகன் கோயில் எக்காரணத்தாலோ
சிறைக்கப்பட்டுப் போனதன்பின்னர் அவ்விடத்திலேயே பின்பு
இப்பொழுதுள்ள சிறிய குடிசைக் கோயில் அமைக்கப்பட்டிருக்க
வேண்டும் என்பது தெரியவரும். மாணிக்க விக்கிரகமும் மறைக்
கப்பட்டுப் போயிற்றுப்போலும். இன்னும் இதனை நன்கு ஆராய
வேண்டும். பீழை—துன்பம், பெருமிதம்—வீரம். சுவையென்
றது ஒன்பது சுவைகளுள் ஒன்றென்றவாறு. பெருமிதச்சுவைக்
குக் கடவுள் முருகனாகலின் முருகன் பெருமிதச் சுவை வடிவமா
யிருப்பன். சுவையென்றது புனைந்தவையன்று. பொன் உருகு
தற்குத்தக ஞானத்தைப் போழல் என்றது தருகியணி. ஏது
வணிப்பாற்றப்பின்பர் தண்டியார். இத்தருகியணியினுள் உருவக
வணிகலத்தலும் கண்டுகொள்க. பிணிமுகம், என்பது முருகக்
கடவுளுடைய யானைக்குப் பெயர் அவனுக்கு யானையூர்தியும்
உண்டு. யாழிற்பிறவா வின்னிசையென்றது விலக்குருவகம்.

முறுவல்—பல். முறுவற் சிறுகையெனக் கூட்டுக. அலிழ்முறுவல்—சோறுபோதும் வெள்ளிய சிறிய பற்கள். சிறுகையைக் கண்டார்க்குப் பிறவி கெடுமாதலிற் சிறுகை பிறவிக்குப் பகையாதற்றன்மையுடைத்தாயிற்று. முகிழ் முகிழ்—சிறிது சிறிதாக அரும்பிவெளித் தோன்றிவர. சீர்ப்ப—வாய்ப்ப. திருமகள்—செல்வ மகள். திருமகளாகிய வள்ளி, வள்ளியைப்பெற்ற மானாக வந்தது திருமகளாகிய இலக்குமியாதலின் வள்ளி திருவின் திருமகளாயினள். இனி வள்ளி முற்பிறப்பின்கண் திருமாலின் வலக் கண்ணிற் பிறந்திருந்தவாறே இப்பிறப்பின்கண் வந்து தோன்றுதலால் திருமகளுக்கு மகளென்றவாறுமாம். இளித் திருவின் திருமகள் என்பதற்கு எண்ணார்க்கும் நல்ல ஆக்கத்தைக் கொடுக்கின்ற திருமகளாகிய கடவுளுக்கும் தான் ஆக்கங் கொடுக்கின்ற திருமகளாகிய கடவுள், வள்ளியென்றதாகக் கொண்டு வள்ளியை இலக்குமிக்கும் இலக்குமியாக்கித் திருவினுடைய திருவாகிய மகள் என விரித்துப் பொருளுரைப்பினுமாம். திருமாலுக்கும் இடுக்கண் செய்த ஞானைக்கொன்று திருமாலையும் வாழ்வித்துக்காத்தலின் முருகனால் திருமாலின் மனைவியாகிய திருமகளும் வாழ்ந்தாளாயினள். ஆகவே முருகனுடைய சத்தியாகிய வள்ளி திருமகளுக்குத் திருமகள் என்பது பொருந்துமாதல் கண்டுகொள்க. அன்றி முருகனைப்பரசிவமாகக் கொள்ளுங்கால் வள்ளி பாசத்தியாமாதலானும் வள்ளி திருமகளுக்குத் திருமகள்; எனக் கூறப்பட்டனள் எனினுமாம். செங்கோ வென்பது செங்கோயென்பதன் மருஉமொழி. செங்கோயென்பது இசையெச்சம். செங்கோயாடுக வென்றதெனக் கொள்க.

சு. எட்டுப்பத்து என்பது உலகவழக்கு நலிற்சியணியாய்க் குறிவிலையுமாயிற்று, ஐந்தாறு என்றல்போல் எட்டுப்பத்து என இணைத்தும் உலகம் வழங்குதல் ஒலித்தது. பிரமதேவனுக்குக் கையும் விழியும் எவ்வெட்டு. உருத்திரனுக்குப்பப்பத்து. அவை உணர்த்தற்கும் உதவற்கும் போதாதனவாம் என்றவாறு. பன்னி

ரண்டு கைவிழியுடைமையான் முருகன், அவரினுமித்தான் என்றவாறு. சாலுமோ—போதுமோ; ஓகாரம் எதிர்மறை. போதாவென்றவாறு. பன்னிரண்டு; எனகாவொற்றுத், தொகுத்தல். பன்னிரண்டுடன் என்னும் அடைமொழியை விழிக்கும் கூட்டிக் கொள்க. ஐது—அழகியதாகிய, சான்று—மேற்கோள் (சாட்சி) ஆலும், ஒவும் அசைநிலையிடைச்சொற்கள். என்ப; வென்பதனை யும் அசைநிலையாக்கினுமாம். விளியாத—கெடாத. இருண்மை—ஆணவமலத்தின்தன்மை. அலோதாவது: அறியாமை. வற்று—வல்லது. வேல், ஞானசத்தியைக்குறிக்குமாதலின் இருண்மை, திண்டாமை குறித்துக்கொள்ளப்படும். வேறு, ஏனையென்னும் பொருட்டு. ஈரியல்பும் என உம்மைமாதாக. எனவே ஞானசத்தியொழிந்த இரண்டு சத்திகளை ஈரியல்பு என்றவாறாயிற்று. இரு மடந்தைமார்: வள்ளிநாய்ச்சியாரும். தேவசேனைநாய்ச்சியாரும், வள்ளிநாய்ச்சியார் இச்சாசத்தியும் தேவசேனைநாய்ச்சியார் கிரியாசத்தியுமாகக்கொள்க. இரு மடந்தைமாரும் ஈரியல்பாம் எனமுடிக்க. மாரும் என்னும் முற்றம்மைதொக்கது. ஈரியல்பும் என்னும் முற்றம்மையைக் கூட்டிக்கொள்ளினுமாம். இங்ஙனம் வேற்படையும் மனைவியரிருவரும் ஞானசத்தியும் ஏனையிரண்டு சத்தியுமாம் என்பது.

“ஞானசத்தியினுள்வைகு நவையறுசிவன்பாகத்தி
ஞானபேரிச்சா சத்தியரிதுசெய் கிரியாசத்தி
பூனமின் மூன்றுமொன்றுயுயர்வுடனிருத்தல்போல
மானவேற்படையான்சிந்து மாநகர்வதிந்தான்மாதோ

என்னுந்திருச்செந்தூர்த்தலபுராண வள்ளியம்மை திக்கலியாண வத்தியாயச்செய்யுளானும்.

“கல்லகங்குடைந்த செவ்வேற்கந்தனோர் தருவதாகி, வல்லியர் கிரியை ஞானவல்லியின் கிரையாய்ச்சுழிப், பல்லியர்க் கருளைப்பூத் துப்பவநெறி காய்த்திட்டன்பர், எல்லவர் தமக்குமுத்தியிருக்கனியு

தவு மென்றும்." என்னுங்கற்புராண வள்ளியம்மை நிருமணப் படவச் செய்யுனானும் பிறமேற்கோள்களானும் பெறப்படும். வள்ளியை ஆன்மாவென்பார்க்குத் தேவசேனையாகிய சீரியாசத்தியோடொத்த இச்சாசத்தி வேறுவேண்டுமாதலானும் அஃதின் மையானும் வீடுபெற்ற ஆன்மாவைப்பக்கத்தவைத்து வேறுபாடு தோன்றக்காட்டி நின்றல் பொருந்தாமையானும் பொருந்துமேல் சிவபெருமானுக்கும் வீடுபெற்ற ஆன்மாவோடுவேறுபட்டதோன்றி நின்ற வடிவங்காட்டி வழிபடவேண்டுமாதலானும் அங்ஙனம் வழிபடக்காணாமையானும் வீடுபெற்றின் கண் ஆன்மாவைத் தை நுகர்தலன்றி சிவம் ஆன்மாவை நுகருமென்றல் கூடாமையானும் அங்ஙனம் நுகருமேல் அஃது ஆன்மாவை நுகர்வித்தாலாதலன்றித் தான் நுகர்தலாகக்கொள்ளப்படாதலானும் வேட்டுவக்கிழவனை மணஞ்செய்துகொள்ள வள்ளி உடம்பட்டு விட்டுப் பின்னர் முருகவடிவத்தை மணஞ்செய்ததொண்ட நனையுய்த்துணருங்காற் கற்புக்கு இழுக்கு நேருமாதலின் வள்ளி இயற்கையாகவே முருகனுக்கு வாழ்க்கைப்படவேண்டும் என்னும் வேண்டுகோளும் முருகன்பாற் போன்றும் உடையளாயிருந்திருக்க வேண்டும் என்பது தெரிதலின் அவளை வலிந்து ஆட்கொள்ளவேண்டியதில்லையாதலானும், முருகக்கடவுளை நினைத்திருப்பவளை வேட்டுவன் முதலிய வடிவத்தால் மயக்குதல் கூடாமையானும் கிரியையின்றிச் செய்யுமணம் இச்சையினுலாவதாதலின் கனவு மணம், வள்ளி இச்சாசத்தியென்பதனைக்காட்டி நின்றலானும் முருகன், வேட்டுவன் முதலியவடிவத்தால் வாராது தன்னியல்பால் வள்ளிக்குக்காட்சியளிப்பானாயின் அவள் உடனே தன்னை மணஞ்செய்துகொள்ள வுடம்பட்டுவிடுவர், அதனாற் களவொழுக்கச்சுவை நிகழ்ந்து வள்ளி இச்சாசத்தியென்பது தோன்றாததலானும் வள்ளி பக்குவமில்லாத ஆன்மாவாயின் அவன்போலும் இன்னும் பல மகளிரை அல்லாறு மணஞ்செய்தவராலாறு சொல்லப்படவேண்டுமாதலானும் அங்ஙனம் சொல்லப்படாமையானும் கனவு

மணம் ஆன்மாவைக் கடவுள் ஆட்கொள்ளுமுறையோடு ஒருபுடையொப்புமையுடையதாதலின் திருக்கோவை முதலிய செய்யுட்களை நுவலாதுவற்சியணிபற்றிப் பெரியோர்கள் கூறினார்கள் எனத் தெரிதலானும் பெண்களுக்கு இன்றியமையாத கற்பு என்னும் அறம்செட ஆட்கொள்ளுமுறையாகிய ஞானத்தை யெற்றுதல் கூடாமையானும் கூடுமேல் கற்பென்பது இறைவன் சொல்லியருளிய அறம் எனப்பட்டாமையானும் முற்கூறியவாற்றால் வள்ளி கடவுள் நினைவின்றி மயங்கியிருந்தாள் என்பது பொருந்தாது எனப் பெறுதலிற் குறவரை கீம்புலவேடரெனல் பொருந்தாமையானும் அவர்களும் முருகனை வழிபடுதன்மையுடையாதலானும் கீம்புலவேடராயின் வள்ளியை முருகனுக்கேயல்ல வேறியார்க்கும் மணஞ்செய்து கொடுக்கக்கடவரல்லாதலானும் அங்ஙனம் சொல்லுதல் பொருந்தாமையானும் முருகனும் தங்களைக் கேளாது வள்ளியைக்கொண்டவதற்கே மகன்மேற்கொண்ட வுலகியற்காதலால் வேடர் முருகனோடு பொருதார் எனச் சொல்லுதலன்றி வள்ளியை மணஞ்செய்துகொண்டதற்குப் போர்பொரவில்லையாதலானும் முருகனும் அழகிய செல்வ வேட்டுவக்கோலத்தோடு வள்ளியினிடம் வந்து கேட்டதுபோலக் குறவரிடம்போய் வள்ளியை மணஞ்செய்துதரவேண்டும் எனக்கேட்டிருப்பானாயின் அவர்களே வள்ளியை முருகனுக்கு மணஞ்செய்து கொடாமலிருக்க மாட்டார்களாதலானும் அங்ஙனம் கொடுக்கத்தக்கவரை கீம்புலவேடர் என்றல் தகாமையானும் அவரும் வள்ளியைக்காதது வளர்த்ததன்றி முருகனை வழிபடச்செய்யாமல் வள்ளியை மயக்க வில்லையாதலானும் அங்ஙனம் மயக்குதல் குறவாசாதி வழக்கமன்றாதலானும் தம்பிள்ளைகளை முருகவழிபாடுசெய்யப் பயிற்றுதலே அச்சாது வழக்கமாதலானும் முன்னோரும் வள்ளியை ஆன்மாவெனக் கூறுமையானும் இச்சாசத்தியெனவே கூறுதலானும் பிறவாற்றானும் வள்ளியை ஆன்மாவென்றல் பொருந்தாமைக்கண்டுகொள்க. கோழியுமயிலுமுறையே ஆகமஞானமும் அனுபவஞானமுமாகிய

மறைமொழியும் திருவருளமாம் என்றது நிராணிமைபணி. ஏழையர்—பிறமதத்துமாக்கள்.

எ. இகலும்—மாறுபடும். இணை—இரண்டி. இயன்று பயில்—சொல்லிப்பழகிய. அஞ்ஞை—அண்ணை. கண்ணியாகிய அண்ணையென்க. செம்மல்—மகன். தொகல்—கூடுதலையுடைய துயில்—சுழுத்தி மீத்துயில்—துரியம். துயின்மீயென்பது மீத்துயில் என நின்றது. கண்மீயென்பது மீகண் எனவரு மாப்போல. மீமிசைத்துயில்—துரியாதீதம். துயின்மீமிசையென்பது மீமிசைத்துயில் எனமாறிற்று. துயிற்குமேலிற்குமேல் என்றவாறு; அஃதாவது. சுழுத்தியவத்தைக்குமேலாகியதுரியாவத்தைக்குமேல் எனப்படும் துரியாதீதாவத்தையென்பதாம். இருண்மை—சேவலாவத்தை. மருண்மை—சகலாவத்தை. தூய்மை—சுத்தாவத்தை. வானாதிருந்த—சும்மாலிருந்த. தொன்று—முன். வெண்குன்று—கயிலாயமலை. குன்றின்னங்கண்—குன்றினிடத்து. பகலிரவுமற—பகற்பொழுது இரப்பொழுதாக வேறுபட. பச்சையென்றது உமையினிறத்தை. மறுபால்—முருகக்கடவுட்கு வலப்பக்கம். வெள்ளையென்றது சிவபெருமான் நிறத்தை. செக்கர்வான்—அத்திமேகம். செம்மையென்றது சிவனுக்கும் உமைக்கும் நடுவேயிருந்த முருகனது நிறத்தினை. செம்மை; ஈண்டுமுருகக்கடவுள். பச்சையையும் வெள்ளையையும் முறையே உமையும் சிவனுமாகக்கொள்க. செக்கர்வானன்னசெம்மை பென்றது சிவனும் உமையும் முறையே பகற்பொழுதும் இரப்பொழுது மொப்பர் எனக்குறிப்பான் உவமங்கோடற்கு. அவர் என்றது அவ்விருவரையும். பகர்மொழி: அம்மா அப்பா, என்பன. அசலிடம்—உலகம். மன்போசிரியவென்றது குறிப்பேது.

க. புலரி—விடியற்காலம். புகலுரை—நீசொல்லப்பழகிக் கொள்ளவேண்டும் சொற்களை. உரையேம்—சொல்லிக்கொடுக்க முயன்றேமல்லேம். பருகிய—குடித்து இன்புறுத்தற்கு. சேட்பேம்—நீசொல்கவென்று கேட்கின்றேம். ஊமைப்பின்னா

யென்று முருகனைக்கூறியது. உப்புரிசுடிசுழைமகள் உருத்திரசன்மலாகிய ஐயாட்டையகவை யுமைப்பின்னையாகவந்தது கருதி. உயிர்மெய்—உயிரொழுத்துக்களும் மெய்யெழுத்துக்களுமென உம்மைத்தொகை. ஏனையுயிர்—அகரமொழிந்த பதின்மூன்றுயிர். உயிர்ப்ப—ஒலிப்ப. அலர்—தாமரையிதழ். செந்நாவரசு—திருநாவுக்கரசநாயனார். அவரையழைத்தது: ஆளுடையபின்னையார் அப்பா! என்றழைத்தது. உயிர்ப்பவும்கைப்பவும் குழையவும் அரசையழைத்தாயெனவும் உயிர்ப்பவும் கைப்பவும் குழையவும் அருள் எனவும் தனித்தனிக்கூட்டிக்கண்டு கொள்க. உயிர்ப்ப அழைத்தாயென்றது வாய்நகர்ப்பவென்றவாறு; வாய்திறத்தலோடே அகரவெழுத்தும் பிறத்தலானும் அதனால் ஏனையெல்லாவெழுத்துக்கட்கும் அவ்வகரம் இன்றியமையாதகாரணமாய் நின்றலானும் அகரமுதலாகிய அம்மா அப்பா என்னும் இயற்கைத்தமிழ்ச்சொற்களையே சொல்லத்தொடங்குதலானும் அன்றேல் அகரமட்டுமேயாவது ஒலித்தொழிதலானும் அவ்வாறு கூறப்பட்டது என அறிக. அஃதி:—அவ்அப்பா அம்மா என்னுள் சொற்கள். அண்பேயார்,—அனுசிய பேயார் எனவினைத்தொகை பேயார்—காரைக்காற் பேயம்மையார். துறந்த—சிவபெருமான். அவன் அவரையழைத்தது: அம்மாவென்றது.

ட. கோதாட்ட—குற்றத்தைக்குணமாகப்பாராட்ட; இது சிறு குழந்தைகளிடத்துத் தாய்தந்தையர் முதலியபேரன்புடையார்க்கு நிகழ்தல் வழக்கிற்கண்ணார்க. ஏறேயெனவிளித்தது ஆனேறுமாம் சிங்கவேறுமாம்; ஆகுபெயர்ந்து; உவகைபற்றி வந்ததினைவழுவமைதி. யாளி—சிங்கம். வெங்கி—நாணி. உனையவருந்திக்கிடப்ப; என்றதுதற்குறிப்பேற்றவணி. ஏர்—அழகு. நீர், மேலெழுந்தவென்றுமாம். மாணிக்கக்கங்கையாற்றிற்கு வடவையாறு என்பதும் ஒருபெயர். இதுவேமுற்படவழங்கிய பெயர் போலும் இஃது அருணகிரிநாதருளிச்செய்த கதிராகமத்திருப்புகழிற் கண்டெடுக்கப்பட்டது. சோனை—விடாப்பெருமழை. பாகு—குழம்பு. தோய்ந்த—இறுகிய. கட்டிக்கரும்பு என்றனைக்

கரும்பின் கட்டியென மாற்றிப் பொருள்கொள்ளப்படும். கட்டி—
வெல்லச்சக்கரை. கீறு—முருகன், பால்குடிக்குங்கால் நகத்தாற்
கீறிய; என்றவாறு. அமுது—பால். ஊறல்—ஊற்று. கோமான்,
அண்மைவிளி. போலும் என்னும் முற்ற, ஈற்றுயிர்தொக்குத்
திரிந்துநின்றது. போனம் என்னும் முற்றவினைச்சொல்லின்
பின்னர் அத்தகை நறுமணத்தையுடைய நெய் என இசையெச்சம்
வருவித்துரைத்துக்கொள்ளப்படும். அன்பாகப்பொருந்திய நெய்
என விரிக்க. எனவே அன்பை நெய் என்ற குறிப்பும் பெறப்
படும். அன்பை நெய்யாக உருவகிக்குங் குறிப்பிற்குப்பொருந்த
நறுமணத்தைச் சிவமணம் என்ற உருவகமும் படக்கூறியவாறு
கண்டுகொள்க. அங்ஙனங்கொள்ளுங்காற் போலும் என்பது உவ
மவுருபன்று. உரையசைசிலையிடைச்சொல்லாகிய ஒப்பில்போலி.
அவ்விடத்து நறுமணம் சிவமணமாகவுடைய அன்பாகிய நெய் என
விரித்துணர்ந்துகொள்க. இங்ஙனம் கொள்ளவே இரட்டிமொழி
தலுமாயிற்று. சோறென்றது “பாதகமேசோறுபற்றினவா”
என்புழிப்போலவும் நின்றது. தொட்டு—தோண்டி. சொற்றோ
மும்பாளர்—பொய்யடிமையிலாதபுலவர். உளங்கவர்த்துண்டல்
என்பது “என்னுள்ளங்கவர்கன்வன்” என்னும் பிள்ளையாரரு
ளிச்செயலை நினைப்பிக்கும். கவர்தல்—தன்னையே நினைக்குமாறு
செய்தல். உண்டல்—அத்தியான முதிர்ச்சியாற் சமாதியலொடுங்
கச்செய்தல்.

யக. ஆழி—திருப்பாற்கடல். குடம்—அமுதகலசம். அந்
தண்—அந்தணர்; மறையோனை மறையெனவும் கொல்லனைக்
கொல் எனவும் அரசனை அரசனெனவும் வழங்குமாறுபோல. அன்றி
வேள்விக்கேற்ற அடையாக்கினுமாம். செந்தமிழின் வழக்கு:
உலக வழக்கு செய்யுள் வழக்குக்கள். குழைந்துசொலும் வழக்கு—
ஊடிச்சொல்லாடும் தருக்கவாதம். காழி—சீகாழியூர். பிள்ளை
யார் கிண்ணப்பாற் சோற்றையுண்டவளவிற் சிவசகப்பந்தஞானம்
பிறந்தமையான் அச்சோறு ஞானத்திற்கேற்புடைத்தாகிய கலை

யென உரு வகிக்கப்பட்டது. செய்யுளும் பண்ணும்பாடுதலாற்
கலையும் சிவனைப் புகழ்க்கலால் ஞானமும் உடையராயினர். கனிவு—
உருக்கம். பாவச அன்பு. குறித்த—குறிக்கொண்ட. குறி:
பெயரும் வடிவும் குணமும் முதலாயின. அருண்மெய், அருளா
கிய திருமேனியெனவும் அருட்சத்தியாலாகிய திருமேனியென
வும் கொள்க. சோற்றுணவண்டால் உடம்பு பெருத்து வளரும்
வழக்கியல் குறிப்பித்தது.

யஉ. ஆடும் என்றது இந்நொழிற்படுதலை. இருட்டிரள்—
மும்மலம். அயர—இளைப்பு; ஈண்டுக் கருத்து: பக்குவமாக என்
பதாம். பெரியோன்—பரமசிவன். ஆடியினைத்தல்: இந்நொழில்
செய்து உயிர்கட்குத் தன்னையடையும் பக்குவம் வருவித்தல்.
ஆரியமுனிவர்: துருவாசர். துரியோதனன் வேண்டுகோளாற்
காடுறை வாழ்க்கைப் பாண்டவர்பால் உரியபொழுது கழிந்து விருந்
தாக வந்த துருவாசர் வெகுண்டு வைகிடாமைப் பொருட்டுத்
துரோபதையினது அன்புடைமைக்கருளிக் கண்ணன் வந்து
தோன்றிக் கழுவிக் கவிழ்த்திய பாணியில் ஒட்டிக்கிடந்த ஒரு
சோற்றவிழை யுண்டவளவில் நீராடப்போன துருவாச முனிவர்
நிறையச் சோறுண்டவர்போன்று வயிறு நீரம்பப்பெற்று விருந்
துண்டலை வெறுத்து. விருந்து படைக்கமாட்டாமையால் நேர
விருந்த வெகுளியும் சாபமு மொழிந்து பாண்டவரையும் துரோ
பதையையும் வாழ்த்திச் சென்ற வரலாறு பாரதத்துட் கேட்கப்
படும். அவ்வாறேபோல் முருகன் உண்ண உலகமுண்ணும் என்ற
வாறெனக் கொள்க. ஆர என்பனவெல்லாம், நிறைய உண்ணும்
படியாக என்னும் பொருளனவாம். மலைகூவுதல்: எதிரொலி
யொலித்தல். மலை யெதிரொலி செய்தலைக்கேட்டு மகிழ்தற்
பொருட்டு மலையையழைத்தல் சிறுமியர் விளையாட்டுக்களுள்
ஒன்று.

யங. நீர்—கடல்நீர். மா—சூரபன்மனாகிய மாமரடி. இனி,
“அவுணரெல்லாருந் தம்முடனே யெதிர்ந்தார்வலியிலே பாதி

தங்கள் வலியிலே வந்து கூடும்படி மந்திரங்கொண்டிருந்து சாதித்த தொருமா” மரம் எனினும் அமையும். இங்ஙனமாகியவொரு மா மரம் முருகக்கடவுளால் வெட்டப்பட்டது என “அவுணர் நல்வல மடங்க்கவழிணர், மாமுதமடிந்த மறுவில் கொற்றத்த” என்னும் முருகாற்றுப்படைத் திருப்பரங்குன்றக் காட்சியடிகட்கு எழுதிய ஈச்சினர்க்கினியருரையால் தெரியவரும். இது மாயை மரமாத லிற் கீழ்நோக்கின பூங்கொத்துக்களையுடைத்தாயிருந்தது என்பார் நக்கீரர் “கவிழுணர்மா” வென்றார். இனிச் சூர்மாவை அவ்வாறு கூறாமல் வேர் மேலாகித் தலைகீழாக முளைத்திருந்தது என்பர் பிறர். நெருப்பு—நெற்றிக்கண்ணெருப்பு. நெருப்பின் முளைத்தது என்றது தகுதியின்மையணி. நினைவு—அனுபவ தத்துவ ஞானம். புலங்காய்த்து என்பது பல்பொருட்சொற் றொடராணி (சிலேடை). ஐம்புல அவாவியை யவியச்செய்து எனவும் புலத்தினைக் காயாகக் காய்த்து எனவும் இருபொருள் தோன்ற நிற்பின். காய்காய்த்து என்பது புனைவுளியாயும் அவியச்செய்து என்பது புனைவிலியாயும் கொள்ள வருதலின் இருமைப் பல்பொருட் சொற்றொடர் என்க. நிறையப் பழுத்தவென்பதும் இருபொருள்படும். ஆன்மா அணுவாகாது வியாபகமாகப் பக்குவமாகி நிற்குமிடமானவெனவும் மரத்திடமெல்லாம் நிறையப் பழம் பழுத்தவெனவும் கொள்ளப்படும். எனவே வீடுபேரேபழம் என்றவாறாயிற்றுக்கொள்க. கற்பகம், சிறப்புருவகம். நேர்—வாய்த்த. அடி, மரத்தினடியும் காலடியுமாம். வெப்பம்—பழுக்கம். என்றது பிறவியான்வரும் முத்திர்த்துத் துன்பங்களை. அழைப்பவன்: தன்னால் வருவதும் பிறவுயிர்களால் வருவதும் ஊழால் வருவதுமாம். தணிவாரோ வாழ்வாரோவென்னும் ஓகாரங்கள் எதிர்மறை. வாழ்வாரோ வென்ற கருத்து முன்னமே சூரபன்மனா லிறந்துபட்டிருப்பா ரென்றவாறு. ஒரின்—ஆராய்ந்தால். ஒரின் கீயார் யாமார் எனச் சொல்வடித்தணர்வார் பெருமையென்க. நீ யாரோ? யாமாரோ? வென்னும் ஓகாரங்கள் அசைநிலையோகாரங்கள். என—என்ற ஐயுற்று ஆராய்ந்து. சொல்—ஞான தூல்களை. வடித்து—ஆராய்ந்து

தணிந்து. உணர்வார்—அனுபவித்தணர்வார். உலவா—கெடாத. பெருமையை உணர்வார் எனக் கொண்டு கூட்டுக. ஆராரோ வென்னும் ஓகாரம் அசைநிலையிடைச்சொல். ஆர் ஆர் என்பன எதிர்மறைப் பொருள் குறிக்கும் வினாவினைக் குறிப்பு முற்றுக்கள். கொள்ளுங்கால் என்பதற்கு அங்ஙன முணராராயெனச் செயப்படு பொருளும் அவாய்நிலையான் இசையெச்சமாக வருவித்துரைக்கப்படும். கலைமான்—நாமகள்.

யசு. கொற்றம்—அரசியல் செல, கூடெங்கும் பாவ. வரிசை—மேம்பாடு. சிறந்த—வனையாசர்க்கும் பொதுவாகாது தமக்கேயுரித்தான. கட்டில்—சிம்மாதனம். ஈரம்—அன்பு; “ஈரமனை இப்படியிலவாம்” என்பது முப்பால். தோய்ந்த—நனைந்த; மனத்திற்கு நனைதலாவது: ஆர்வமிருதல். இழைத்த—செய்த. கோட்டம்—கோயில். மணிமேனி—மாணிக்க விகிரகம்; அழகிய மேனியுமாம். எவனோ—எக்காரணத்தாலோ. கோட்டை—திராசநாளி. எழும்—படையெடுத்துப் புறப்பட்ட. பிழம்பு—வடிவம். வெளிநிற்ப வென்பது கட்டிலுளுகவெனவும் உருவின் றிப் பாழ் வெளியே வடிவமாகக் கொண்டு வழிபட நிற்ப வெனவும் இரு பொருள்படும். தலையளி—அன்பான் முகமலர்ந்து இன்சொற் கூறல். தொல்குடி—பழம் பெருங்குலம். மரபு—பாரம்பரியம். தொல்குடி மரபின் தலையளி, யாராயு முடிப்பிக் தலிற் குளிர்ந்து, இடையறாது வழி வழியாகத் தொடர்ந்தொழுகி வருமாறேபோல மாணிக்கக் கக்கையும எவ்வுயிர்க்கும் குளிர்ந்து வற்றாது இடையறாது தொடர்ந்து ஒழுகி வருதலின் அவ்வாறு தொல்குடி மரபின் தலையளியொழுதுதல்போல ஒழுகும் எனப்பட்டது. இனித் தலையளியாவது: முருகன்பால் அவ்வாறு மேற் கொண்ட தலைமையன்பு எனக்கொண்டு அக்கங்கை நீரின் இடையறாத குளிர்ச்சியுடைமையைத் தலையளியெனத் தற்குறிப்பேற்றமாகக் கூறியதெனக் கொள்ளினுமாம். இப்பொருட்கு,ப்போல் என்பது ஒப்பில் போலியாகிய அசைநிலை இடைச்சொல்லாகவும்

தொல்குடி மாபு என்றது, அவ்வாறு உயர்ந்த மலைக்கட் பிறந்து பண்டுதொட்டே இடையறாது நீரொழுகும் ஒழுக்கத்தையெனவும் கொள்ளல் வேண்டும், வாரம்: அன்பும் யாற்றக்கரையுமாம். அலையெறியு மாணிக்கத்தை அடிதூவும் பூவென்றது உருவகவணி தூய்—தூவி. தூவுதலும் வாழ்த்துதலும் தற்குறிப் பேற்றம்; மணி சிதறுதலைப் பூவருச்சித்தலாகவும் அலையும், வென்னமும் ஆர வாரித்தலை வாழ்த்துதலாகவும் குறித்தமையான். காமம்; கதிரகா மம் என்னும் பெயரின் இசையெச்சம்; மருஉமொழி யெனினு மாம். இவ்வாறு முன்னும் பின்னும் வருமாறுணர்க. தன்னை— சிவபெருமான். ஒரு மாம்பழம்—தன்னை வலம் வருதலால் உல கத் தொகுதியை வலம் வந்தவனாகிய மூத்த பின்னாக்குத், தான். சொன்னவாறே சிவபெருமான் பணையமாக நல்கிய மாம்பழம் பெருந்தகை — சிவபாதவிருதயர். புடைத்தல் — அடித்தல் கொல்லும் ஒவும் என்பனவற்றுள் யாதானுமொன்றினை வினா விடைச்சொல்லாகக் கருதிக்கொண்டு ஏனையதினை அசைநிலை யிடைச்சொல்லாகக் கொள்ளல் வேண்டும். புலவர்—தேவர் கவுள்—கன்னம். வணர்—சுருண்ட. குழலி—ஏற்புழிக்கோட லான் வள்ளியென்க, முலைச்சாய்ந்து—முலை தலையணையாக அதன் கண் தலைவைத்து. பாயல்—படுக்கையனை. அலசு—தளர்ந்து வருந்த. கொணரும்—கொண்டுவந்து வழிபடும். அசைவு— இளைப்பு. தவிர—நீங்குதற்குக் காரணமாகிய. கொள்ளாய்—கொள் என்னும் ஏவல் வினை.

யசு. பொய்யாமொழி—பொய்யாமொழி யென்னும் புலவர் பெருமான். தஞ்சைவாணன் கோவையாக்கியோன். வழு— மாறுபடக்கூறல் என்னும் மலைவு. முட்டையென்பது, கோழிக் குஞ்சையும் பாடுவதில்லையெனப் பரியாயவணிபடக் கூறித் தன் வேண்டுகோட்டு உடம்படாத அம்முாட்டுப் புலவன் அக்குஞ்சைக் கூட்டினும் குறைந்த முட்டையைப் பாடினானைச் செய்தற்கு வேட்டுவக் கோல முருகக் கடவுள் தனக்குத் தானே இட்டிக்

கொண்ட விடுகுறியாக்கப் பெயர். முருகக் கடவுள், ஏனைச் செல் வரைப் பாடும் புலவரைப் போலாது புலவனைப்பாடும் புலவனாய் னன் என்று கூறியவாறு காண்க.

“வியூந்ததளி வாணத்தே வேமென்றும் வீழ்ந்தா லெழுந்து சுடவருமென் றேங்கிச்—செழுங்கொண்டல் பெய்யாத கானகத்தே பெய்வளையும் போயினளே பொய்யா மொழிப்பகைஞர் போல்”

என்பது வேட்டு முருகன் பொய்யா மொழியைப் பாடிய திருப் பாட்டு. புலவாரற்றுப்படை—திருமுருகாற்றுப்படை. பாட்டு என்றது, பத்துப் பாட்டு என்னும் சான்றோர் தொகைச் செய்யு ளின்கட் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது என்றவாறு. பாட்டால் உயிருண் டவென விரித்துப் புணர்க்க. பாட்டின் பெருமையை அறியாத பூதம் எனினுமாம். கையா—கைநிறைய. கையேந்தும்—ஒழுக் கத்தோடு தாங்கும். அஃதாவது: இடைக்குக் கீழ்ப்படாமல் மேற் படத் தாங்கும் என்றவாறு. காதலியர் முலைகளை, அவர், முரு களை வழிபட மார்பிணைத்துக் கைநிறைய ஏந்திக்கொண்டு வந் திருக்கும் இளநீராகும் என இளநீரல்லாததினை யிளநீரென மயங் கக் கருதித் காதலர் கைப்பற்றியதென்றது மயக்கவணி. முருக வேளைக் காமவேள் என்ற நயமும் உணர்க. தவங்கிடந்தாட்டு— தவங்கிடந்தவுமையம்மை, மகிழ்வெய்தற் பொருட்டு, அமம—உரையசை நிலையிடைச் சொல்; யான் சொல்லுவதனைக் கேள் என் னும் ஏவற் குறிப்புணர்த்தும். நன்று என்பது இகழ்ச்சிக்குறிப் புச் சொல். நல்லதன்றென்பது கருத்து; “கற்கறித் நன்கு அட் டாய்” எனக் கூறுவதுபோலப் படிற்றுப் புகழ்ச்சியணி.

யசு. அரவு—பாம்பும் பதஞ்சலி முனிவரும். புலி—புலி விலங்கும் வியாக்கிரபாத முனிவரும். கதிரகாமத்தில் முருகக் கடவுளது திருவருளாற் பாம்பும் புலியும் அறிவு வந்து முருகக் கடவுளையருச்சித்தின் புறுந்தன்மையனவென்க: நவை—குற்றம்.

ஆடல்—சிதம்பரத்திற் கூத்தாகவும் கதிராகாமத்தில் திருவிளையாடலாகவும் கொள்க. வெளிப்புலகுதல், சிதம்பரத்திற்கும் கதிராகாமத்திற்கும் ஒப்பக்கொள்ளப்படும்; வெளி வழிவமாகக் கோயில் கொண்டெழுந்தருளி நின்றல். தில்லங்காடு—தில்லவனம், சிதம்பரம், காமம்—கதிராகாமம். அது—பகுதிப்பொருள் விசுதி. வினாவோகாரம் தெரிநிலைப் பொருள் குறித்துநிற்கும். விளைவிப்பவன்—பரமசிவன். வென்று—புலங்களை வென்று, ஒளிர்—உண்மையறிவு தோன்றும். பூ—மனம். “மலர்மிசை யேகினை” என்பது மூப்பல். கன்றுவ, கூத்தாடிச்சிவப்பன் வெணவும் விளையாடிச் சிவப்பனவெனவும் கொள்க. உள் வெளியெனக் கூட்டி மனவெளியெனக், புலனாகாத பொறிகளாற் பற்றப் படாதவெனவும் உருவமில்லாதவெனவும் இரு பொருள் கருதிக் கொள்க உடலம்—வடிவம். அளி—அருள். இயல்பு—குணம் இதுகாறும் கதிராகாமத்தைச் சிதம்பரமாகவும் முருகக் கடவுளைச் சிவபெருமானாகவும் கூறியதாகக் கொள்க. நீதாமேயாதல் என்றது ஞானயோக சமாதியுடையார் தம் உயிர்த்தன்மை மறையச் சிவமேயாய் நின்றல். மறை முடிபு—வேதாந்தம்: உபநிடதம். இளஞாயிற்றினையெனவென்றது “பலர்புகழ்ஞாயிறு கடற்கண்டாங்கு” என்ற நக்கிரஞர் வாய்மையினை நினைந்து. துச்சில்—ஒதுக்குப்புறமானவிடம் ஈண்டுத் துச்சிலென்றது உடம்பினகத்து நெஞ்சினுள் ஒரு விரலளவாய் சிற்றிடம், உயிர்ப்புக்கில்—உயிர்க்குப், புறம்போகாது நிலைத்துத் தங்கி வாழ்தற்குரிய வீடு. அளிப்பல்—கொடுப்பேன் தொடர்—அணிந்த வளை—கைக்காப்பு. ஒரு காரியத்தைத் தொடர்க்கி முடித்தன்றி நிலவேன் என்னும் நோன்பிற்கு நினைகுறியாகக் கங்கணமணிதல் அக்காலத்தச் சூளுறவுகளுள் ஒன்று. மெய்ப்பொருள்—சுட்டிற்றந்த பொருள்

யஅ. சேரி—குறச்சேரி. கிள்ளை—கிளி, கிள்ளைமொழி—வள்ளிகாய்ச்சியார்; உவமத்தொகைநிலைக் களத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைப் பெயரொழுவாய். சேரியில் வளர்ந்தவென

விரிக்க. பயனிலை தொக்க தொகை. திரு—வீற்றத்தெய்வம். ஞெமிரும்—பாங்கிருக்கும். “தருமணன் ஞெமிரிய திருகநர் முற்றது” என்பது நெடுநல்வாடை. “வரிமணன் ஞெமிரக் கற்பகடக்கும்” என்பது புறம். மாமை—சுணங்கு. இகல்—போர் இடைந்து—தோற்று. அயரும்—சோர்ந்து விழும். முற்றி—(மதில்) வளைந்து. சூரனை யுயிர்பருகியெனக்கூட்டுக. வென்றி வாகையென்த. கல்வி வெற்றிவாகை முதலியனவு முண்மையின் இது போர் வெற்றிவாகையெனவிதந்து கிளக்கப்படும். ஈரியல்—இரண்டு வகை; அவை: பொன்னாற் செய்த பூவும் மலர்ப் பூவுமாக. துணர்—பூங்கொத்து. எறி—கைவிடும். காழ்—வேற்காம்பு. இணர்—பூ. சூரன் கவர்ந்து சிறைசெய்து வைத்த புத்தேளிரை மீட்டலிற் கார்த்தைப் பூவுஞ் சூடிற்று. எழிலுற—அழகாக. மள்ளர்—வீரர். “செருவிலொருவ பொருவிறன் மள்ளர்” என்பது பெரும்பாண். கலவீப் போரில் தோற்கும் நீர் இங்ஙனமான வேற்படையைக் கைக்கொள்ளும் வீரராமரெண்ணை? யென்றது கூடாமையணி. தண்டியார்க்குச் சிறப்பணி. இனி அங்ஙனம் வியந்தது வியப்பணியுமாம், இங்ஙனம் பலவணிபட நின்றல் சலவையணி. ஈண்டு—இந்நிலவுலகத்திற்கு. இழிகா—இறங்கிவர. எனுலகு—ஏனைத்துறக்கவுலகம். கண்ணேணி—கணுக்களையே படியாகக் கொண்டு ஏறியிறங்க இளைத்துப்பிணைக்கு மூங்கிலேணி. பெருமானடிகள் என்றது—முருகக் கடவுளை. இஃதொரு பெயர்ச்சொல் என்பதனை “ஆலவாயிற் பெருமானடிகள்” எனக் களவியலுரை வழங்குமாற்றான் உணரலாகும். இஃது ஒருமைப் பன்மை மயக்க வழுவமைதித் தொடர். பெருமானடிகளது வெற்றியை வேற்படைக்குக் கூறியது; “நீடியவாக்கர் சேனை நீறுபட்டழிய வாகைசூடிய சிலை”யென இராமன் வெற்றியை அவன் வீற்குக் கூறியதுபோலக் கொள்க

வாரி—கடல் ஊழி—உலகமுடியும் கடைக்காலத்தில். ஊழிக்கண் எனவுருபுவிரித்து மொள்ளுறமென்பதனெடுமுடிக்க,

ஊழிக்காலத்துமுட்பட நீர்வற்றற்பாலதல்லாத கங்கையெனற்பால
தனை அம்முகில் மொன்றும் கங்கையெனவேறொருவாற்றாற்
குறிப்பித்தது, பிறிதின்விற்சியணி, வற்றற்குரியகங்கையை வற்
ருது என்றது தொடர்புயர்வு நவீற்சியணி, ஆகம்—உடம்பு,
இசை—புகழ், வைதலும் என்னும் உம்மைதொக்கது; நான்தோ
றும் என்பதுபொருள், நான்நீரால் என்பது நான்தோறும், விடி
யற்காலையிற் குளித்தற்கு ஒருபெயர், நான்—விடியற்காலம், மாறு
தல், ஈண்டுவெதும்புதல், கொல், ஐயக்குறிப்பிடைச்சொல்,
என—என்று தோழியனானோக்கிக்குறி முருகவேண்மேற்சென்ற
காமவெப்பம் பொறுத்தலாற்றாது போய்ப்புழுங்கிவருந்த, வான்
மகளிர், தமக்கு முருகனது கட்டிளவனப்பின் மேனிகழ்ந்தநீனை
வாலுண்டாய காமவெப்பத்தைக் கங்கையாறுதந்ததாகக்கூறுவது,
மயக்கவணியும் தண்ணீர்யாற்றினை வெந்நீர்யாறென்றது வியப்
பணியும் இயற்கைவெந்நீர்யாறுகொல்லோ? முருகன் நீரால்லா
னாயசெயற்கை வெந்நீர்யாறுபோலுங்கொல்லோ? எனவையுற்ற
வையுறவு, ஐயவணியும், இங்ஙனமாதலிற் கலவையணியுமாம்
என்கொள்க, நல்கி—அங்ஙனம் அம்மகளிர்படும் ஆற்றாமைக்கு
இரங்கி அவர்—அவ்வானவர் மகளிர், வருதல்—தடவதல், அவ்
வெப்பமொழிதற்பொருட்டு வருடுமெனக்கொள்க, பேழை—
பெட்டி, பற்கோவைகளை முத்துக்கோவைகளாகவும் அவற்றைப்
பொதிந்து சிவந்தவாயை அம்முத்த நகைகளைப்பொதிந்து மூடி
வைத்திருக்கும் பவழப்பெட்டியாகவுங்கொண்டு வாய்திறப்பமுறவ
னகைவெளிப்பதெலைப் பவழப்பெட்டியைத் திறந்து முத்தநகை
களைக்கொட்டுதலாகக்கூறியவாறென்க, இஃது இயைபுருவகமும்
வண்ணவுருவகமுமாம், அருந்ததும்பிப் புறங்கொட்டவென்றது,
ஒருகொள்கலம் நிறையவிருந்த தண்ணீர் முதலியன, அக்கலம்
அசைந்தவழித்துளும் பிப்புறங்கொட்டியியல்புதோற்றிற்று, சப்பா
ணிகொட்டுங்கால் திருமேனிகுலங்குதலைக் கலமசைலாகவும் திரு
வருள்மிக்கு கன்குவிளக்கமாதலை நீர்ததும்பிப் புறங்கொட்டுதலாக

வும் இலக்கணையாக்கியுருவகித்தவாறு கண்டுகொள்க, களை கொட்
தல்—களை செதுக்குதல், உலகத்த அறம்வளர வொட்டாமற்
றடைசெய்து இடுக்கண்விளைத்தலான் மறம் களையென்பபேரே;

“கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொறுத்தல் பைங்கூழ்
களைகட்டதனோடு நேர்” என்னும்

வாய் மொழியை நோக்குக, நாக்கொட்டல்—ஆர்வமீதுர்ந்து முத்த
மிட நாவால் இச்சிச்சென்னுங் குறிப்பொலிபடவொலித்தல்;
இஃது

“ஆற்றற் கரையி னருகிருந்த மாமரத்திற்
காக்கை யிருந்து கல்கல்கெனக்—காக்கைதனை
யெய்யக்கோ லில்லாம லிச்சிச் செனவெய்தான்
வையக்கோ னுர்தம் மகன்” எனவரும்

வெண்பாவினும் கூறப்பட்டிருத்தல் உணர்க, கைகொட்டல்—
கைதட்டிக்கூத்தாடுதல், கொம்மைகொட்டிக் கூத்தாடுதலாகக்
கொள்ளிற்ருன்றவளை மகளிராகக்கொள்க, கொம்மையென்பது
கும்மியென மருஉவாய் வழுக்கிற்பயிலும், இச்செய்யுளிற் பிள்ளை
முருகனைப் பன்மைப்பாலாகக்கூறியது, அன்புமிருதியான் உயர்த்
துதற் பொருண்மைக்குறிப்பின் கண்ணதாகும், ஈழகத்திற் சிறு
பிள்ளைகளைப், பெற்றோருமுட்பட நீர் எனவுயர்த்துக்கூறுதன்
மாபு, (ஈழகம்—ஈழநாடு)

யக, தமிழகம் என்பது தமிழ் நாட்டின் இயற்பெயர், தமிழ்
கத்தினையுடையதாய் எனச் செயப்படுபொருள்படவிரிக்க, தமிழ்
கத்தினையுடையதாய் எனக்கிழமைப்பொருள்பட விரிப்பின் தமிழ்
கமுடையாராற்றைக்கொண்டு தம்முடையதாக ஆளப்பட்டது
என்னுங்கருத்தன் றித் தமிழகத்தின்கட்பனிமலை அமைந்துகிடந்
தது என்னுங்கருத்துப்பெறப்படாது, முனை—போர், குடைய—
குவியலையுடைய, நெடுமொழி—புராணப்புத்தி, வானளவுதல்,

நெடுமொழிக்குமாம் வெற்புக்குமாம். வெற்பு; இமயமலை. முருகக் கடவுளைப்பயந்தது பொய்கையாதலிற்குய்க்கு இயல்பாகவாய்ந்த அன்புடைமையே பொய்கைக்கு இயல்பாகவாய்ந்த குளிர்ச்சியுடைமையெனத்தற்குறிப்பேற்றிக்கூறியவாறு கண்டுகொள்க. என்ன வென்பது ஈண்டுஉவமவுருபன்று; ஆகவெனமாட்டேற்றுப்பொருள்படும் பண்புருபு. இமயமலைச்சுளை குளிர்ச்சிமிக்கிருத்தலியல்பு. அன்னை, இருதிணைப்பொதுப்பெயர்; தொகுதியொருமை. சுளை யாகிய பொய்கையெனப்பெயரொட்டாக்குக. பொய்கை—மாந்தராலாக்கப்படாததீர்நிலை. பொய்கையிற்பிறந்ததற்கியையப் பூப்ப வெனவும், தாயிராமீனெனவும் ஒலிப்பித்தது குறிநிலையணி. ஆரல்—கார்த்திகை. மீன்—விண்மீன். திலை—சுணங்கு. இளம்பரு வத்திற்கேற்பமகளிர் சிலவுறுப்புக்களிலமையும் நிறவேறுபாடு. ககில்—முலைகள். அடையவும்: உம்மை, இசைநிறையிடைச் சொல். அடைய—எல்லாம்: கார்த்திகைப்பெண்களதுவர்க்கும் இவ்விரண்டாகவுள்ளமுலைகள் பன்னிரண்டுமென்றவாறு. நெருங்கல்—அருந்தல். கோதை—உமையான். அவ்ளி—வாரி யெடுத்த. பிறங்கல்—மலை. இன்னயவ—மிகவிளிமையப்பன வாகிய, காமம்—கதிராகாமம்; விருப்பம் எனவும் ஒலித்தது. மணியாறு—மாணிக்கக்கங்கை. யாற்றங்கரையில் முத்தங்கொழிக் கப்படும் என்னும் இயையும் ஒலித்து நின்றது காண்க. யாவும் விற்பேம் என்புழி உயிரும்பிறவும், இறைவனுக்கு முறையே அடிமையும் உடைமையுமாம் என்னும் மெய்ம்மைதோன்றக்கூறிய வாறு கண்டுகொள்க. உடல்பொருளாவியவிற்பேம் முத்தங் தருகவென்றது மாற்றுநிலையணி (பருவருத்தனை) ப்பாற்படும், வணிகவென்றது, இப்பொழுது விலைக்குமுத்தங்கொடுக்கவென்பது கருதியுருவகித்ததுமட்டுமென்று; வள்ளிக்குவளையல் விற்கும் வணிகனாகவந்தமையும் மதுரையில் மாணிக்கம் விற்கவந்த வணி கன்மகனாதலும் உப்புரிசுபுகழிழான் என்னும் வணிகன்மாட்டு ஐயாட்டையகவை யுமைப்பிள்ளையாகிய உருத்திராசன் மனாகவந்து

தோன்றினமையும் உடன் கருதிக்கூறியதன்மைநவீற்சியணியு மாம் எனக்கொள்க. சொரிந்தமுத்தமும் எழுகோடிமுத்தமுமா கிய முத்தத்தையாற்றங்கரையிலே கொழித்து இன்று (எமக்குத்) தருக எனக்கொண்டு கூட்டிவினைமுடிவுசெய்துகொள்க.

உய. ஐயாறு, பண்புத்தொகை. ஐயாறு, உம்மைத் தொகை. முப்பத்தாறு என்றவாறு. இது சிவாகமத்தவங்க ளைக்குறிக்கும் தொகைக்குறிப்புப் பெயர். இருள்—ஆணவமலம். ஆவி—ஆன்மா. அருள்—சத்தி. அப்பால் என்பது தனித்தனிப் பிரிந்துசென்று கூடியுந்தன்பொருள்விளக்கி நின்றது. அஃதா வது: ஐயாறுதத்துவங்களின்பால் ஆணவம்; அதற்கப்பால் ஆன்மா; அதற்கப்பால் சத்தி; அதற்கப்பாலுள்ளது சிவமாகிய வைப்புபுதையல் என்க. ஐயாறு என்பது இரட்டேற மொழிதலாய்த் தத்துவங்களையும் அவற்றின் முதற்காரணங் களாகிய ஒரிருமாயையையும் குறிக்கும். அவ்வனம் குறிக்கு மிடத்து, மாயைக்கு அன்மொழித்தொகைப் பெயராகக்கொள்க. மாயைகூறவே அதனைப்பற்றுக்கோடாகவுடைய கருமமும் கூறப் பட்டது என்பது, பொருட்பேற்றளவையால் தட்டப்பம்போலத் தானேபோதருமென்க. ஈண்டு மூவைந்துபதினெந்த அவத்தைகளும் அவத்தாதீதமும் பெறப்படுதல் காண்க. இன்னும் விரிப்பிற் பெருகும். உய்த்துணர்ந்து விரித்துக்கொள்க. அழகிது, குறிப்பு முற்றுவினையெச்சம், உசாதலுக்கு அடை. கெழுதகை—நட்டரிமை, இயற்கைப்பொருள்—பெளதிகமூலப்பொருள். பொருளால் என மூன்றன்றொகை. ஆக்கம்—செயற்கைப்பொருள் தோன்றுதல். தேர்ந்த — கருவிகளாலாசாய்ந்துணர்ந்த, அச்செயற்கைப்பொரு ளாவன: நூயிறுதிங்கள் முதலியனவும் இப்பொழுதைய ஊர்திப் பொறி, வினைசெய்பொறி, விளக்குப்பொறி முதலியனவும் மருந்து முதலியன பலவுமாம். செய்யாமை ஈண்டுத்தனிமையைக்குறித்து நின்றது. கலப்பின் நித்தனித்த மூலப்பொருள் என்றவாறு. தேனைய நெய் என இருபெயரொட்டாகக்கொள்க. தேனையும் நெய்

யென்பர். பன்னாட்டையின் பெயராகிய பெய்யரி என்பதற்குத் தேனைவடிப்பது எனப்பொருளுமுரைத்த மேற்கோளுங்காட்டுவர் “அன்னமாவே” யென்னும் நன்னூற்பாயிரச்சூத்திரத்திற்குறிப்புரையாசிரியர், உ.வே. சாமியாழ்வையார்கள்,

தீம்பால்—ஆன்பால். குழைத்த—கூட்டிக்கலந்து சமைத்த. திரள்—பக்குவமான. பூப்புத்தொடங்கி துகர்த்தற்குரியபக்குவமாயினோத் திரண்டான் என வழங்கும் உலகம். பதம்—செவ்வியுணவு. கையா—இசுழ்ந்து வெறுக்கப்படாத. குடிமை—உயர்குடிப்பிறப்பு. வெல் என்பது காரணப்பொருட்டுப் பெயரச்ச்சத்தொகை. காரியப்பெயர்கொண்டது. கல்விமுதலியவற்றின் வெற்றிப்புகழும் மிக்ககளிப்புப்பயக்கும். கடவுட்செந்தமிழ்—கடவுளாற்பேசப்படும் செந்தமிழ்மொழி. மக்களாற்றோற்றுவிவாதது; என்றவாறு. முப்பால் என்பது அடையடுத்தவாகுபெயர், திருக்குறள் என்னும் நூலின் இயற்பெயர். இதுபதிணெண்டீழ்க்கணக்கிற்றொகுக்கப்பட்டது. இப்பொழுது தமிழ்மொழிக்கண் நூற்பேறு நூற்பொருளும் பாற்படுத்தக்கூறிமுடிக்கும் முதலால் இஃதொன்றுமேயாம். நூற்கு ஆகாவெனக்கடியப்படும் குன்றக்கூறல் முதலிய குற்றம்பத்தும் முற்றச்செறுத்துச் சுருங்கக்கூறல் முதலிய மாட்சிபத்துங் காட்சிப்படுத்து உடன்படல் முதலிய எழுதிற்சேரளும் தழுவவமைந்து துதலிப்புகுதல் முதலியவாகிய நூற்புணர்ப்புப்பலவுமேற்புறப்பெற்று உரைக்கிடனாத்தமிழ் வலார்ப்பினில் நிலவீச்சொற்சுவைபொருட்சுவை பொற்புறமிளிருமிவ்வருமந்த நூல்

“நவிரோறும் நானயம்போலும் பயிரோறும்
பண்டுடையாளர் தொடர்பு” எனத்தானே

கூறியவுவமைக்குத்தானே யெடுத்தக்காட்டாயமைந்து வீற்றிருக்கும். இந்நூற்படைப்பு, உலகப்படைப்புக் கடவுளாகிய நான் முகன் திருவள்ளுவனாரோனவந்து திருவாய்மலர்ந்தருள்செய்தது.

“திருத்தகுதெய்வத் திருவன் ஞவரோ
ருத்தகு நற்பலகை யொக்க—விருக்க
உருத்திரசன்மமொன வுரைத்து வானி
லொருக்கலோ மென்றதோர் சொல்”

என்னும் வெண்பாலினுள் இவ்வெண்பாப் பாடினவன் பெயர் ஓம் என்பது எனவும் எனவே அவன் முழுமுதற்கடவுளாம் எனவும் எனவே அவனே திருவள்ளுவர் வாயிலால் முப்பால் மொழிந்தருளினானும் எனவும் ஓம் என்பதன்கண்ணுள்ள மூன்றெழுத்தே முப்பால் எனப்படும் எனவும் அம்முதன்மறைமொழியே முப்பாலின்றொகையாகிய முகவுரைப்பாயிரமென்பதெனவும் அதனான் அதனை ஒவ்வொருகுறப்பா முதற்கண்ணும் ஒவ்வொருபான் முதற்கண்ணும் நூன்முதற்கண்ணும் கூட்டியும் தனித்தும் ஓதவும் நினைக்கவு தகாவும் வேண்டும் எனவும் பிறவும் பெறப்படுதல் உய்த்துணாக்கிடத்தலின் இந்நூற் பெருமையுணர்ந்து சொல்லுவாரொல்லாம் “தேவர்குறளும்” எனவும் “வள்ளுவர் நுண்பர் மொழி வாசகம்” எனவும் பிறவிடங்களினும் சிறப்பித்த முதற்கண்வைத்துப் புகழப்படும் பெற்றிவாய்ந்தது இம்முப்பால். தமிழ்மொழிக்கண் உள்ள சுவையிக்க நூல்களையெடுத்தோதும்

“திருத்தக்க மாமுனிசிந் தாமணி கம்பர்
விருத்தக் கவித்திரமும் வேண்டேம்—உருத்தக்க
கொங்குவேண் மாக்கதையைக் கூறேம் குறளனுமே
எங்கெழிலென் ஞாயி மெமக்கு” என்னும்

அருமைவெண்பாலினுள் திருக்குறள் ஏனையசுவைநூல் களினும் சுவைவிஞ்சியது என்னுஞ் சிறப்புத்தோன்ற இடமுதலாகிய விறுதிக்கண்வைத்து அதனையனுமேம் எனக்கூறுங்குறிப்புமொழியால் ஆன்றோது அவியுணவுபோலுஞ் செவியுணவாகிய அம்முப்பாலின் ஒப்புயர்வில்லாச்சுவைவயமிகுதிதெனியப்படும்.

உயக. மஞ்சு—மேகம். விண்முத்தம் — விண்ணுமுத்தம். வினைத்தொகை. வெடிக்குமுத்தமென்றவாறு. கொம்பு, எனப் பொதுவிற்கூறினமையான் யானைக்கொம்பும் பன்றிக்கொம்புக் கொள்க. இயல்—உள்ள; “வேண்டினுண்டாகத்துறக்க துறந்த பின், ஈண்டியற்பால் பல” என்னுந்திருக்குறளின்வந்த இயல் என்னுமொழிக்குவரைந்த பரிமேலழகருரை நினைக்க. கொம்பின் கண்உள்ளவெனவிரிக்க. விழை—விரும்பப்படும். மாதர்; காதலை யுணர்ந்துமுரிச்சொல். காதலைப்பிறப்பிக்குங்கரும்புமுத்தமென்க. மீனின்—மீனிடத்து. எனவும்—பிறவும். வடங்கோத்தற்குத் துளைத்தல் முதலியவற்றால்தேயுமுத்தம் என்க. ஏர்—அழகு; எழுந்து. திரிய—கெட; அலைய, மரமும்—வேறுபடும்; விற்கும். அழகுக்கெட வேறுபடுமுத்தமெனவும், எழுந்து அலைய விற்கப்படு முத்தமெனவும் இரட்டிமொழிதலால் இருபொருளும் கொள்ளப் படும். முத்தமோ; ஓகாரம், எதிர்மறை. முத்தமன்றென்பது. தாய்முத்தமென்று சிவபெருமானைச்சொன்னான். அவன் மூங்கிலிற் பிறந்தானென்பதனால். ஈன்முத்தம், ஈன்முத்தமென இறந்தகாலவினைத்தொகை. முத்தமென முருகனைக்கூறியது, முத்துக்குமாசாமி, முத்தையன், சரவணமுத்து; என்னுற்போ லும் பெயர்வழக்கமுடைமை நினைந்தென்க. துளிமுத்தம்—துளிக் கண்முத்தம். மதியென்றது முத்துப்பிறக்குமியையுடையது எனவொலித்தற்கு. (ஒலி—தொனி) முத்துப்பிறக்கும் நிலன் இருபதனுள் இந்துவும் ஒன்றெனக்கூறுப. முகம்—முகத்தில். முத்தமுத்தி—முத்தமிட்டி. நகு—அதனால் அம்மகளிர் நாணிச்சிரிக் கின்ற. தொகை—கூட்டம். முத்தமென்றது பற்களை. உருவக வயர்வுநவீற்சியணி. கனியும்—சிவந்துஇனிக்கும். முத்தமே— முத்தமொன்றுமே. ஏகாரம், பிரிநிலைப்பொருளில் கின்றதேற்றே காரம். போதாத—விலையாகநிரம்பாத. வான்—வீட்டிலகம். வாழ் தல்—நிலைபெற்று மகிழ்தல். வாழ்என்னும்பெயரெச்சத்தொகை யினை வாழ்த்தருவாயிலாகியமுத்தமென ஏதுப்பெயரொடுமுடிக்க.

இதனுள் முத்தமெனப்பலகால்வருதல் சொற்பொருட்பின்வரு நிலையணியும் சொற்பின்வருநிலையணியுமாகக்கொள்க. முன்னும் பின்னும் இங்ஙனம் வருவனவும் இங்ஙனம் பிரித்தறிந்துகொள்க.

உயஉ. கூடல்—மதுரையம்பதி; இது மதுரையென்னும் வடமொழிப்பெயர் வழங்குமுன்வழங்கிய தனித்தமிழ்ப்பெயர்; இரண்டியாறுவந்துகூடிய நிலத்தின் கண்ணதாயிருந்தமையாற்கூ டல் என ஆகுபெயர்த்தாயிற்று. பின்னுள்ளோர்பிறவாறு கதை கூறுவாருமாயினர். கூட்டு,—எண்ணியாவந்திள். குழந்தாய்!—ஆளுடைய பிள்ளாய்! குடுமிமுடி,—மயிர்க்குடுமிமறையக்கவித்த மணிமுடி. கோப்பாண்டியன்: அரளகட்டிலிற்றுஞ்சியபாண்டியன் நெடுஞ்செழியன். இவன்தொடியான் வானவர்கோன் முடியை யுடைத்தது,

“இடிப்படைவானவன் முடித்தலையுடைத்த
தொடித்தோட்டென்னவன் கடிப்பிடுமூசே”

என்னுஞ்சிலப்பதிகார ஆய்ச்சியர்கூறவைச் செய்யுளடிகளினும் பிற வற்றினும் பெறப்படும். இவன்செயற்கரும்பேரான்மைச்செய லான் முருகக்கடவுட்டன்மைவாய்ந்திருந்தான் எனத்தெரியவருத லின் இவனை முருகக்கடவுள் எனமுன்னோர்கூறுப. இங்ஙனமே முருகக்கடவுட்டன்மை நிரம்பவாய்ந்திருந்த, உப்புரிசுமுகிழன் மகனார், ஆளுடையபிள்ளையார்போல்வாரைப்பெரும்பான்மை பற்றி முருகக்கடவுள்ளனக்கூறி வழிபடுதல் மறுக்கப்படுவதன்றா மாறு உய்த்துணர்க. திருமாலின்கூறுகிய இராமன் கண்ணன் முதலியோரைப் பெரும்பான்மைகருதித் திருமால் எனக்கூறிவழி படுமாறும் நீணிலங்காக்கும் காவலர்பிறரையும் அங்ஙனம்கூறி வழிபடுமாறும் நினைத்துக்கொள்க. துவர்க்கோடல்—செங்காந்தள். ஆடல்—விளையாடவேண்டா; என்மறைவியங்கோள். வேண் டிக்கோடற்பொருண்மையினின்றது. நெய், தேய்த்துமுழுகிய எண்ணெய்க்காப்பாணுநதாயபயன். ஓகாரங்கள், எதிர்மறை.

தேட, — நின்னோடுகூடித்தெருவில் விளையாடவருகின்றவன்நின் னையிலவிடத்துக்காணுமையாற் பிரிவாற்றகில்லாதவருந்தித்தே டிக்கொண்டிருப்ப. அமுதே! திருவே! தேனே! எனவொரு பொருண்மேற்பலவருவகங்களை ஆர்வத்தாற்சொல்லுதல், ஆர்வ மொழியணி. முற்பிற்பாட்டுக்கவிலும் கண்டுகொள்க. பல பெயர்களைக்கூறினுமது. தெவிட்டாதொழுநுந்தேன் என்றது விலக்குருவகவணி.

உயக. நூலாத நூல் — மக்கள் கையாற்கருவியாற்செய்யாது பட்டுப்புள் இழைத்த நூல்; என்றது: பட்டுநூல். ஊசியொடு—தூண் னுசியால். குயிலாத—தையாத. “ஊசியொடு குயின்ற தூசும் பட்டும்” எனப்பயிலும் எடுத்துக்காட்டு நினைக்க. கொய்ய— மெல்லென்ற. சில்—சிறிய. சில்பலியரிசியைச் சிறுபலியரிசி யென்ப. சிறிதினைச் சிலவென்றல் மருஉ வழக்கென்ப. மெய்யுறை—சட்டை. அங்கியென்னும் வடமொழி வழக்குச்சொல்லி னுறுப்புப் பொருளுயிது. தெய்வத் தன்மையாற்றலால் தையா மலே பட்டாடையில் முருகனுக்குச் சிறு மெய்யுறை யமைந்தது. சிறு சட்டை செய்து குழந்தைகளுக் கணிதல் வழக்கம். அது, முதனிலைப் பொருட்டிற்றுதிநிலையுருபு. நோன்பு—தவம், தழும்பி— அடிப்பட்டுப்பழகி. நின் உள்ளும்—நின்னை நினைத்துருகும். உள்ளம்—தொண்டருள்ளம்போல. ஆட—அசைய. மெய்யுறை ஆட என்க. ; சிறுசட்டை, முருகன் திருமெய்யிற் போர்க்கப்பட்டுக் கிடந்ததைத்து அழகாக விளங்கிக்கொண்டிருப்பவென்றவாறு. திருமேனியைப் பொதிதலும் அசைதலுமாகிய பொப்புமையால் முருகன் சிறு மெய்யுறை தொண்டருள்ளத்தோடு ஒப்பிக்கப்படும். “பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது” என்னும் அகவலுள் இறை வனைத்தொண்டருள்ளத்தோடுக்தம் எனச்செப்புதல் ஈண்டு நினைக் கப்படும். நுண்ணுதல்—சிறு துதல். முடிக்கொண்டை—கொண்டை முடி. விழுமியோர்—முனிவர். வேணவா—வேட்கையினாலா கிய அவா, மூன்றன்றொகை. வேட்கை, பொருள்கண்மேற்

ரோன்றும் பற்றுள்ளம். அது மேன்மேலெழுதல், அவாவெனப் படும். வேணவாவொடு கூடியதளவு என விரிக்க. தளவு— முல்லை: நகை. எண்ணலாய கைம்முகன் என்பது நிரணிறை யணி. எட்டாயகையும் நான்காய முகமும் உடையவன் என விரித்து நிரணிறைப் பொருளாமாறு கண்டுகொள்க. பெருமிதம்— செருக்கு. நளி—செறிவு. கடலிடைக்குடை—திவகம். கொடு வினையர்—கூரன் முதலிய அசூர். அவலம்—துன்பம். மாலாகி— அன்பாள் மயங்கி. மெழுகின்—மெழுகுபோல. நெக்கு— நெகிழ்ந்து. எண்பு—என்பும் என விரிக்க. உருகி—உருக. எச்சத்திரிபு. மழை—கண்ணீர் கொள்க.

உயச. புனம்—தினைப்புனம், கொன்று—மிதித்தழிந்து. கொக்க—தின்று குறைத்தலால். செலல்—இரவிற்புனங்காத் தற்குப் போதல். குறித்து—ஈத்திருந்து நோக்கி. பகலிற்றினை யையுணக்கும் பரையென்க. கோழி:காட்டுக்கோழி. கொறிப்ப— கொத்தித் தின்ன; காரியப்பொருட்டு வினையெச்சம். உணக் கும்—காயவிரிக்கும். இனிப் பகலிற்குறித்து எனமறி மகளிர் புனங்காக்கும் பகற்பொழுதிலே இரவுக்குறி யுணர்ந்துவைத்து எனினுமாம். பிணைந்து—கைகோத்தது. தழீஇ—மெய்யனைந் தாடி ஒல்லாத—இயலாது. அந்தோ—ஐயோ; இடைச்சொல்; தனக்கும் குழந்தைக்கும் பயன்படாதாறி வாளாவழிந்தோடுதலைக் குறித்திரங்குதலைக் குறித்து நின்றது. பாற்குடங்கொட்டிச் சிந்துமுலை—பாற்குடத்தைக் கவிழ்ப்பப் பால் வழிந்து சிந்துதல் போல அமுதப்பால் அன்பு மிகுதியான் மிக்கறிச்சுரந்து வழிந்து சிந்தியோடும் முலை. இங்ஙனம் குழந்தைமேற் செல்லும் அம்புள் னத்தால், மகவை முலைப்பாலூட்டாத வழியும் முலைப்பால் சுரத்த லுண்மை.

“சுரந்த திருமுலைக்கேதாய்சிவ ஞானஞ்
சுரந்துண்டார் பிள்ளையெனச் சொல்லச்—சுரந்த

தனமுடையாள் தென்பாண்டி மாதேவி தாழ்ந்த
மனமுடையாள் என்பிருந்த வாறு.”

என்னும் திருக்களிற்றுப் படியாரானும் உணரப்படும்.

“மோட்டெருமை வசவிபுக முட்டுவரால் கன்றென்று
வீட்டளவும் பால்சொரியும் வெண்ணெயே.”

என்புழியும் இத்தாய்மைபெறப்படுதல் கண்டுகொள்க.

உருகு. வெங்கள்—காய்ச்சினகள். தேறல்—தெளிவு. கள்
ளின் கடுப்பிற்குத் தேட்கடுப்பு, உவமை. “தேட் கடுப்பன்ன
நாட்படுதேறல்” புறம். களி—கள்ளுண்ட மயக்கம். மீக்கூர்ந்த
களி—மாற்றமுடியாது மீதூர்ந்த களி. கடுப்பினால் மீதூர்ந்த
வென்க. மீன்கண்—மீன்போலப் பார்வை பிறமுங்கண். மறுக-
சுழல். செவ்வழியாழ்—மருதநிலப்பண், வெறிப்ப—இசை
பிறழ்ந்து பண் உருக்கெடுதல். பண்ணத்து—பெருத்து. மதவெள்-
மன்மதன். பணிகொள்ள என்றது தற்குறிப்பேற்றம். விரை-
அகிற் குழம்பு முதலிய மணப்பொருள்கள். குரும்பை—முலை;
உருவகவுயர்வு நவீற்சியணி. வெளிவிம்ம—மறைப்பின் றிப்புடைத்
துத் தெரிய. விரும்பும் அம்முலையோப்பார்த்துக் காமமீதூர்ந்து
தொடர்ந்து உழாமல் நின்றுகொண்டிருக்கும். களமர்—உழவர்.
ஏர்—கலப்பை. பகடு—ஆணெருமை. வெடிசேல்—துள்ளிய
சேன் மீன்கள். உழக்கி—சேற்றைக் கலக்கி. உகைத்து—அவ்
வேர்ப்பகட்டைப் பாய்ந்துகைத்து. அம்—அழகு. கண்—கணுக்
கள். களைகளை—களைந்து எறியவேண்டிய களைகள்; என
வினைத்வொகை. அவற்றோடு ஆடவருள்ளங்களையும் பறிப்பார்
என்றது அவர் தம்மை விழையச் செய்தலை; புணர் நிலையணி,
பறிப்பார்—பறிக்கும் மருதநிலவுழத்தியர். அமர்—விரும்பப்
படும். இதண்—பரண், இதணிலுள்ளவெனப் பயனிலைத்தொகை.
கொடிச்சியர்—குறிஞ்சிநில மகளிர். அரு—மருத நிலங்களில்

விளையமாட்டாத. அளிகள்—வண்டிகள்: தேனீக்கள். நறை—
தேன்; நறுமணமெனினுமாம். ஆர—நிறைய, வாங்கி—பெற்று.
கதிரமலை தன்னியல்பால் தனித்துக் காட்டுள் நிலை நின்றதனைத்
தவம் என்றதும் தமிழ்ப் பிள்ளையை அத்தவத்தின் விளைவு என்
றதும் தற்குறிப் பேற்றவணி. தவமாவது பிறரோடு கூடாது
தனித்துக் காட்டுட்போய் ஊண் உறக்க முதலியன விழையாது
குளிர் வெப்ப முதலிய விரட்டைகளாற் றளர்வெய்தாது நிலை நின்ற
லாம். தமிழ்—இனிமை. தமிழ்நாட்டுப் பிள்ளையெனினுமாம். குவி
யா—மலர்ந்த. நீலம்—கருநெய்தற்பூ; பண்பாகு பெயர்; என்றது:
பிள்ளையின் கண்ணினை. தனியே—ஏனைத் தாமரைகளுக்கு
மாறாய் வேறுகவே. ஏனைத் தாமரைகளெல்லாம் நிலவீனைக்
கண்டு குவிய இய்தொன்றுமே குவியாது மலர்ந்தது என்று கூறு
வாள் தனியே யென்றது பொருந்துதல் கண்டுகொள்க. அன்றி
யேனைத் தாமரைகளின் கூட்டத்திலின்றி யொன்றாகவே யெனி
னுமாம். அன்றி யேனைத் தாமரைகள் போலக் குளத்திற் பூவா
தே எனினுமாம். அலர்ந்த—விரிந்த. தாமரையென்றது பிள்
ளையின் முகத்தினை. அது நிலவீனைக்கண்ட அளவில்நடைத் தோற்
றியதனை அலர்ந்த தாமரையெனக் கூறினள். தாமரை, முதலாகு
பெயர்; பூவையுணர்த்தி நின்றவின். தனியே யலர்ந்த தாமரை
யென்றது ஒட்டணி. நீலம் என்றது உருவகவணி. நீலப்பூ
வொடு கூடி விரிந்த தாமரைப்பூ வென்றது வியப்பணி. தனீக்
கும்—கால் கைகளைப் புடைப்பெயர்க்குங்கால் தடை செய்கின்ற
மீக்கோள்—போர்வை. உம்மை—முற்பிறப்பு. சிறப்பு—நல்
வினை. போலும், ஐயக்குறிபிடைச் சொல், ஈண்டு ஐயமாவது:
குறிப்பானன்றிச் சொல்லா லுணராமை. கிடை—ஈண்டுக்
கருத்து. கிடந்தவாறு என்க. தம்பண்—சிவபெருமான்; அவன்
நிலவிற்குச் செய்த நன்றியாவது: வீரபத்திரன் காலாற்றேய்ப்
புண்டு இறந்துபட்டொழியாதவாறு தன் திருமுடிமேல் எடுத்து
வைத்துச்சூடி யுயிர் பிழைப்பித்தருளிய வுதவியாம். சிதையாது

என்றது விளையாட வருதற்குக் குறிப்பேதுவாய் நின்றதாதலின்
ஐதுவணிபாற்படும்.

உயக. கீழ்பால்—கிழக்குத் திசை. வேந்து—இந்திரன்.
மேல்பாற் கடவுள்—வருணன். வடபாற் கெழுவன்—குபேரன்.
சுருள்—வெற்றிலை மடிப்பு. தென்னவன்—தென்பாற் காவல
ஞகிய கூற்றுவன். பேர்யாழ் என்பது மகதியாழ் என வழங்கும்
வடமொழிச் சொல்லோடொத்த தனித் தமிழ்மொழிச்சொல். மக
தியாழ்: நாரதமுனிவன் மீட்டும் யாழ். இஃது ஆகியாழ் எனக்
கூறவும்படும். இஃது ஆயிரம் நாம்பு தொடுத்தியன்றது. வெற்
பின்: இன், ஏழனுருபு. யாளியனை—சின்காதனம். மீது, ஏழனு
ருபு. நானோலக்கம்—கொலுவிருத்தல். இருதிணை; உயர்திணை,
அஃறிணை யென்பன; இயங்குதிணை, (சரம்) நிலத்திணை
(அசரம்) யெனினுமாம். ஆழும்—அழுந்தும். இழிதகவு—
இளிவரல். (அவமானம்) இழிதகவினை நினைக்கின்றது

“இகழ்ச்சியிற் கெட்டாரை யுள்ளுதலாந்தம்
மகிழ்ச்சியின் மைந்துறும்போழ்து”

என்னும் பொய்யா மொழியின் பொருளினே நினைந்து. தறுகண்-
பழிபாவமஞ்சாமை. ஆடல்—போர் வெற்றி. சூர்—சூரபன்மன்.
அலரோன்: பிரமதேவன்; பூவிற் பிறந்திருந்தோன் எனவும்
பழிமொழியை யுடையோன் எனவும் முதலிலை, இருபொருள்
பயந்து இரட்டிற் மொழிதலாயிற்று. கடல் வாழ்வான அலவன்
என மாறுக- உறழ்—ஒப்ப. கடல்வாழ்வானவெனவும் வீண்ட
வழ் எனவும் நின்ற அடைமொழிகள் அலவன் என்னும் பல
பொருளொரு சொற் பொருளை வெளிப்படுத்து நின்றல் வெளிப்
படையணி. ஒருசார் ஒட்டணி யென்பதுமிது. அலவன் என்
பது ஞெண்டிற்கும் சந்திரனுக்கும் பெயர். சந்திரனுக்கு இருமடி
யாகு பெயர்; கடகராசிக்கு உடையானென்பதனால், இரண்டலவ

னுக்கும் பொதுத் தன்மை: உருண்ட வழுவும், வெள்ளியநிறமும்,
நீல நிறத்தோற்றப் பாப்பின்கண் ஊர்தற் றொழிலுமென்க. நீனி
றக்கடற்கு நீனிற் வின், பொருளாகும். அடை—தேனடை:
தேன்றட்டு. கையாற் பிழியும் என விரிக்க. சாறு—தேன்.
அயிலலாம்—உண்ணலாம். தேன்: ஞானானந்தமுமாம். இனிது-
வருத்தமின்றி: வலித்து பிடித்துக் கொணரப்படாமல் நீயே வந்து
விதேவால் வருத்தமின்றி யென்றவாறு. வேலன் சாறென்க,
அடை கைபிழியென்பது, சாற்றிற்கு அடை. வேலன் பிழிந்த
வென்ற தன்மென்றவாறு. வேலன் மலையினுள்ள தேனதலால்
வேலன் தேனாகும் எனக் கொள்க. இது, கதிரகாமக்குறக்குல
வடியார்களால் முருகனுக்கு மடை கொடுக்கப்படுவது. இத்
தேனை ஞானானந்தமுமாம் எனவும் உரைத்தது உருவகவுயர்வு
நவீற்சியணி பற்றி. ஞானானந்தத்திற் காட்டிலும் தேன் உயர்ந்த
தன்ருயினும் மச்ச்களால் துகருஞ் சுலவசுளுன் உயர்ந்தது என்பது
கொண்டு ஞானானந்தம் தேனாகவருகிக்கப்படுதல் மறுக்கப்படுவதன்
மென்பது மரபு. இங்ஙனம் கொள்ளுங்கால் வேலன்சாறு என்
புழி வேலன் என்பது, மலைத்தேன் மெனப் பிறிதினியைபு கீக்கி
ரின்ற அடைமொழி. இக்கருத்து இவ் அடைமொழியை எடுத்த
லோசைப் படக்கூறத்தானே பெறப்படும்.

உயஎ. உருள்பூ—உருளும் பூவென வினைத்தொகை. தேரு
ருள் போன்றிருக்குமாதலின் உருள்வதாயிற்று. “உருள்பூந் தண்
டார்” என்பது முருகு. முருகக் கடவுள் கடப்ப மரத்தின் கண்
வீற்றிருத்தல், முருகினுட் காணப்பட்டது. நயம்—அறிவன்பம்.
கல்லும் என்னும் இழிவு சிறப்பும்மை தொகுக்கப்பட்டுள்ளது.
நரை—வெண்மை. கூன்—வளைந்த. நளி—செறிந்த. கார்—
மேகம். கார்து—மறைந்து. நகைக்கின்றாய் என்றது தத்குறிப்
பேற்றம். பறம்பு—மலை. இதுக்காண் என்பது “உதுக்காண்
டோன்றும்” என்பதுபோல நின்றது. எற்றுவன்—உதைப்பான்.
ஆம் என்பது துணியாமைக் குறிப்புணர்த்தும் ஓரிடைச் சொல்.

இது செய்யுளினின்றி வழக்கின்கண் வழங்கும், இது புதியன புகுதல். நம்பன்—சிவபெருமான், புகல்—அடைக்கலம், வாம்—வாவும் என்னும் பெயரெச்சம் சுற்றுயிர்மெய் மறைந்து நின்றது. தாவிப் பறந்து செல்லும் என்றவாறு, சிம்புள்—எண்காற்புள். என்றது வீரபத்திரக் கடவுளை; எண்காற்புள் வடிவமாயிருத்தலின். துணைப்ப—மிதித்துத் தேய்ப்ப, பொன்றக் கெடுதல்—மீளாது இறந்தொழிந்து போதல், மதலையாதலால் தந்தை தலையென்றும் பாராமல் அவ்விடத்தும் நினை மிதிப்பான் இவன் என்க, துக்கு—விரைந்து செய்தல், குறும்பு—ஆராயாது செய்தல், வணக்கும்—வளைக்கும், பொருப்பு—மலை, வில்லியென்றது சிவபெருமானை, உரைவாங்கான் என்றது முருகனைச் சிவபெருமான் பார்த்துப் பிரமனைச் சிறைவீடு செய்கவென்னுங்கட்டினையை அவனேன்றற்குக் கொள்ளாமை கருதி, சிவபெருமானுக்குப் பிரணவபொருள் செவியறிவுறுத்தினமையால் அவற்கும் ஆசிரியன் என முருகன் கூறப்பட்டான், வாலி—ருளம், வனப்பிற்கேய்ந்த குணனில்லாயென்றது; ஒருவர்க்கு அழகு எவ்வளவு மிக்கிருக்கும் அவ்வளவு மிக்கிருக்கும், குணமும் என்னும் உறுப்பியல் தூலார் கூற்றுக்கு முரண்பாடு நின்றதிடத்துக் காண நின்றாய் என்றவாறு, உறுப்பியல் தூலுடையார், ஒருவர்க்கு அவர் எழிலினளவாகக் குணமிருக்குமெனக் கூறுவார் என்பது டைதத்தத் காணப்பட்டது, குணனில்லாய் என்றது வியப்பணி, காம்பு—மூங்கில், மூங்கிலின் மேலிருக்கும் மயிலென விரிக்க, பரி—குதிரை, சுண்டக் குதிரையென்பது, குதிரைப் பொருண்மேல் சில்லாது சிறந்த ஆந்தியென்னும் பொருண் மாதிரையாய் நின்றது, மயிலாகிய பரியென இரு பெயரொட்டாக்குக, பரிமேலழகன் என்புழித் திருக்குறளுரையாசிரியருள் ஒருவனெனவும் ஒலித்தது குறிநிலையணி, காட்டுக்கோழி முட்டைகளை தம் முட்டையென மயங்கக் கருதித் தாராப் பறவை அடைகிடக்கும் என்றது மயக்கவணி, திரிபதிசயவணியென்பர் தண்டியார், கலை,

பல்பொருட் சொற்றொடரணி, (சிலேடை) கல்வியெனவும் பிறைக் கலையெனவும் இரு பொருள்படுதலின், முகமதியென்றது வேற்றியலுருவகம் (விருவக உருவகம்) அகவிருள்—அறியாமை, இயல்பால் விரைந்து சந்திரன் தேய்தலைப் பொருமையித்தவன்று நாணிக் குறைகின்றாய் என்றது, தற்குறிப் பேற்றவணி, கழறும்போது கறுக்கின்றாய் என்பது இங்ஙனம் துழக்காறுதலாகாதுகாண் என நினக்கு இடித்தரைக்கும்பொழுதில் வெருள்கின்றாயெனவும் சொல்லுதல் போல மலர்க்க தாமரைப் பூவை வாழிக் கூம்பச் செய்கின்றாயெனவும் இரு பொருள்படும், இது பல்பொருட் சொற்றொடர்த் தற்குறிப்பேற்றவணி, தேம்பிய—உணலின்றி வருந்திய, ஆழிப்புள்—சக்கரவாகப் பறவை, இது நிலையுண்ணு மியல்பினது என்பர், அப்புட்போல்வார்—முருகன் திருவருளுன்னும் ஞான யோகிகள், தேக்க—நிறையவுண்ண, கொப்புளித்து—வெளிப்படச் சொரிந்து, திறம்பா—தோற்றமும் ஒடுக்கமும் இல்லாத, மங்குல்—விண்வெளி, இது—இம்மதி; என்றது, பிள்ளை முகத்தினை, இது இயங்கும் என முடிக்க, களங்கத்தைக் கருநெஞ்சு என்றது உளபுலவேதத் தற்குறிப்பு; பாம்பு திண்டியதுணமையின், சோ—ஒருங்கு, முழுதம்—இடமெல்லாம், திருந்துதல்; கஞ்சால் வரும் கோயும் சாக்காடும் நீங்கிப் பிழைத்து இன்புறுதல்.

உயி. சுரோமுத்து: முதலெழுத்துச் சார்பெழுத்து என்பன, முதலெழுத்து முப்பதாம் சார்பெழுத்து மூன்றுமாம் எனக் கொள்க, அன்றி உயிரெழுத்து மெய்யெழுத்து என்னும் ஊவ்விருசா ரெழுத்துக்கள் எனினுமாம், அங்ஙனம் கொள்ளுங்காற் குற்றியலிகா குற்றியலுக்காங்களுட்பட வுயிரெழுத்துப் பதினாலும் ஆய்தப் புள்ளியுட்பட மெய்யெழுத்துப் பத்தொன்பதுமாம் எனக் கொள்ளப்படும், சுரிருசொல்—இயற்சொல், திரிசொல், நாட்டுச்சொல், வடசொல் என்னும் நான்கு சொற்களுமாம், பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல்,

இடைச்சொல், உரிச்சொல் என்னும் நான்கு சொற்களும் எனினும் ஒக்கும், முப்பொருளாவன—அகத்திணைப்பொருள், புறத்திணைப்பொருள், அகப்புறத்திணைப்பொருள் என்பனவாம். அறம், பொருள், இன்பம் என்பனவெனினுமாம். காற்பாக்களாவன—வெண்பா, அகவற்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா; என்பனவாம். தூற்பா, மருட்பா, பரிபாடற்பா வென்னு மூன்று பாவும் பன்னிரண்டு பாவினங்களும் மேற்கூறிய நான்கினுடைய குறைவும் கலப்பும் சிதைவுமல்லது வேறன்மையின் அங்காண்கன்பாற் பட்டடங்கும். இயைந்த—அப்பாக்கள் தனித்துவின்றும் சேர்ந்துவின்றும் உண்டான. முச்செய்யுள் முவ்வணிகளென மூன்றினை அணிகளுக்குக் கூட்டியுரைத்துக் கொள்க. முச்செய்யுட்களாவன:—தனிநிலைச் செய்யுள், தொடர்நிலைச்செய்யுள், அவ்விரண்டுமாகிய தொகைநிலைச் செய்யுள் என்பனவாம். முவ்வணிகளாவன—பொதுவணி, பொருளணி, சொல்லணி என்பனவாம்; இவ்வைந்திறமும் இயற்றமிழ். இசையும்கூத்துமெனவே முத்தமிழும் பெறப்பட்டன. அறுபத்துநாலும் பிறவுமாகப் பிறநூலார் விரித்துக் கூறிய கலைகளெல்லாம் மேற்கூறிய மூன்று கலைகளாகத் தொகை வரையறைப்படுதலிற் தமிழ்நூலார் தமிழ்க்கலையை முத்தமிழென்றல் தொன்றுதொடு வழக்காறாகும். இந்நெறி இவர்க்கே சிறந்ததன்றிப் பிறர்க்கும் பொதுவன்றி.

நச்சினூர்க்கினியர், இவை கலைகளுட் சிறப்புடையவையாதலால் முத்தமிழ் எனக் கூறப்படும்எனவும் ஏனைக்கலைகள் இவற்றின் அடங்காவெனவும் மூன்றென்பது தொகை வரையறையன்றென்பதும் போதரத் தொல்காப்பியப்பாயிரவுரைக்கண் வரைந்திருக்கின்றனர். அது பொருந்தாமையுய்த் துணர்ந்துரைத்துக்கொள்க. அவ்வப்புவவர்—இயற்றமிழ்ப் புலவர், இசைத்தமிழ்ப் புலவர், கூத்துத்தமிழ்ப் புலவர். கழகம்—அவ்வக்கலைகள் பயிலுமிடமும், அவற்றைப்படலரும் அறிந்துகொள்ளக் காட்டுமிடமாகிய ஆயக்களமுமாம். ஆயம்—

கூட்டம்; எண்பேராயம் என்புழியுணர்ந்துகொள்க. அவைக்களம் என்றவாறு. எடுத்த—சொல்லுதற்கு மேற்கொண்ட. சுட்டுரை—மாணவர்க்கு ஒதும் பொருள்பதிந்த சொற்றொடரும், பெருங்குழாங்களின்கண் எடுத்துவிளக்கும் கெடுமொழியாகிய களமுமாம். களம் பிரசங்கம், கோட்டியென்பன ஒரு பொருளன. ஆகுபெயர்கள். ஊன்—உடம்பு, ஆகுபெயர். உடம்பை வுன்னென்றது, அதனது அருவருப்புத்தன்மை நினைவுகோடற் பொருட்டு. நரி தின்னுமான் என்றது அறிவு வாய்த்தற்குத்தக்க மக்கட் பிறப்பு உள்பொழுதே யுன்றவாறு. நரிண்டாவது என்பதனை நிலையென்பதனோடுங் கூட்டி நான்காவதாகிய நிலையும் எனவுரைத்துக்கொள்க. உறுதி நிலைகள் உன்பது உம்மைத்தொகை. உறுதியும் நிலையும் என்றவாறு. உறுதிப் பொருள்கள் நான்கு. நிலைகள் நான்கு. நான்காவதுதுதி: வீடுபேறு. நான்காவது நிலை: துறவு. வீடுபேறும் துறவுநிலையும் ஒன்றற்கொன்று முறையே ஆக்கமும் முதலுமாய் நின்று இனமாவனவாம். எய்துபாக்கு—அவ்விரண்டையும் அடைதற்பொருட்டு. எய்துபாக்கு என்பது செய்வென் வாய்பாட்டின் பார்ப்பும் வினையெச்சம். உயிர் வளி—பிராணவாயு. ஒருக்கி—ஆயாமம் செய்து: தடுத்து சிறத்தி. பிராணயாமம், உபலக்கணம்; இயமம் முதலிய எட்டு யோகாங்கமும் செய்து என்றவாறு. வாய் வாளாமை—பேசாமை, இதுவும் உபலக்கணம்; பட்டினி யொறுத்தலும் தட்ப வெப்பம் பொறுத்தலுமின்றி வாய் வாளாமை முடியாதாதலின் அவ்விரண்டு பொறைகளும் அவற்றால் ஏனைப் பதினோரு பொறிகளும் நான்கு உட்பொறிகளும் தாமே தொழிலொழிந்து வாளா இருக்குமாதலின் அவ்வெல்லாப் பொறியடக்கங்களும் தழுவிக்கொள்ளப்படும். ஓரெழுத்து: ஒம்என்பது. மெய்யெழுத்துச், சார்தற்றன்மையான் எண்ணப்படாதாதலின் ஓரெழுத்தாயிற்று. யோக ஞானமுடையாக்கு அதுவல்லது ஒலிக்கமுடியாதாதலானும் ஒலிக்கப்படாது ஆதலானும் ஒலிப்பின் வேறு பயனில்லையாதலானும் ஓரெழுத்தும்

என எதிரது தழீஇயவெச்சவும்மை கொடுக்கப்படாதாயிற்று. அறிவு வெளியைப் பரமாகாசம், சிதாகாசம் என்றாற்போல வழங்குவர் வடநூல்வழிவந்த தமிழாசிரியர். உயர்வினைப் பரத்துவம், அல்லது பரத்துவம்என வழங்குவர் வடநூலார். உய்தல்—எல்லாத்துன் பங்களினின்றும் நீங்கி நின்றல். உறுவர்—முனிவர். வாய்ப்பறைக்கு நாக்கடிப்புக் கொள்க. இரைக்கும்—ஒலிக்கும். மடை—பலிச் சோறு. துப்பு—வலி. கானவர்—வேட்கிவர். துணங்கை—கைமடக்கி விலாவிலடித்துக்கொண்டாடுகின்றது. இது சிங்கிக் கூத்து எனவுமபடும், சிங்கியடித்தல் என வழக்கிலும் வழங்குதலுண்டு. தொண்டகம்—குறிஞ்சிநிலப்பறை. ஊர்—பரத்தலையுடைய. பொதியில்—திருச்சிற்றம்பலம். குளிப்போன்—கூத்தாடுவோன். முடை, புலால் நாற்றம்; இது தோலின்சாதித் தன்மையணி. தோல்மடி—விலங்கின் ரோலைஉப்புறமாகவும் புறம் உள்ளாகவும் மடித்துப் பறையின் கண்ணாகப் போர்த்த. விட்பறையினைத் தேவ துந்துபியென்பர் பிறர். இமையோர்களுடைய விட்பறையெனவியைக்க. முருகனுடைய, சூரனைக் கொன்ற வெற்றியைக் கூறும் பறையென்க. மாடுகளை யடித்தோட்டப்படாதாதலிற் கண்ணன் ஆக்களைக் குறிப்பிற் செலத் தாரத்துவானாயிற்று. அக்குள்—கைமூலம்; கம்புக்கூடு என இக்காலத்து வழங்கப்படும். கக்கம் எனவும் வழங்குவர். மாடுமேய்ப்பார், வழியிற் குழலாதுங்கால் ஆத் தாரத்துக்கோல இடக்கக்கத்தில் வைத்து இடுக்கிக்கொண்டு இடத் தோளிற் றலைய வைத்துக்கொண்டு குழலாதுதல் மரபு. புல்லாங் குழலாதுங்கால் ஏழ்துளையிலும் மூன்றும் நான்குமாகிய ஏழ்வீரலும் தனித் தனிச்சேர்ந்து உள்வளைந்து மாறிமாறிப் புடை பெயர்ந்து வருதல், குண்டுதலோடொக்கும் எனக்கூறுவர். குண்டு, டிடிவும் தொழிலும் விரவி வந்த விரவுவமும். சீர்—அழகு. எழு—துணை; கணைய மரமுமாம். துன்னியென—திண்ணைச் செறிந்தார்போல. இணைதோள், இணைந்த தோள் என வினைத்தொகை.

இணைந்த—இரண்டாய்த் தம்முள் ஒத்த. ஒருதோளை யுயர்த்தி ஒருதோளைச் சாய்த்து என்க. சாய்த்து—தாழ்த்து. சேப்பு—சிவப்பு. உற—மிக. குணில்—பறையடிக்கும் குறுத்தடி. திருமாமி—திருமகளாகிய மாமி. இரு தாயர்—கங்கையும் உமாதேவியும். தெந்தோம்: பறையடிக்கும் ஒலிக்குறிப்பிடைச் சொல். தெந்தோமைத் தந்தோமென்றது தற்குறிப்பேற்றவணி.

உயக. அழகன்—இராமன் என்னும் வடசொல்லின் தனித் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு. பத்துத் தோன்—தசரதன். தேர் மறவர் பதின்மர் அசுரருடைய பத்துத் தோரையும் அழித்தோனாகலின் அவன் அக்காரண குறிப் பெயராயினன். சுண்டு மகப்பரிசு என்பது ஒருவர், தம் புதல்வியரை மணஞ்செய்து கோடலுரியார்க்குக் கொடுக்கும் கையுறை. (தகவிலை) அஃது சுண்டுத் திருமால் உள்ளி செய்வானையார்க்குக் கொடுக்கும் பரிசு என்க. கொண்டு—இராவணனொடு போர் செய்து வென்று கைக்கொண்டு. திருமால் பரிசாகக் கொடுத்த இலங்கைநாடு என்க. இங்கனங் கூறியது, தற்குறிப்பேற்றவணி. இராமன் திருமாலெனவும் முருகக் கடவுளின் இரு மனைவியரும் திருமாலின் புதல்வியரெனவும் வழங்கும் புராண முணர்ந்துகொள்க. வளம்—வருவாய்; விளைபொருள். காமக் குன்றென வியைக்க. கதிரகாமமென்றவாறு. தத்தம்—உடைந்து குதித்து விழும். திருல்—தேன்கூடு. துய்த்து—மாமனார் வீட்டிலிருந்து துகர்தற்குரிய பலவகைத் துப்புரவுகளையும் துகர்ந்து. சீர்—சிறப்பு. மருபான்—திருமாலின் மருகன். இனி—இப்பொழுது. வினைமாற்றிடைச் சொல்லுமாம். பொருள்—(செயப்படுபொருள்) காரியம். அஃதும்—அம்முத்திதானும். உம்மை, உயர்வுசிறப்புமமை. சிவணல்—நாம் அடைதற்கு. தகுதித்தன்று—தகுதியுடையதன்று. எனவே வீடுபேற்றின் சலையினும் கதிரகாம மேலனைக் காண்டற்சுவை நளிவிஞ்சிற்றாயிற்று. என்றெனவும் என்றும் எனவும் பிரித்துக்கொள்க. லிவப்பிறவி—மண்ணிலகிற் கதிர

காமத்தோடு யாதானுபோரியையுடைய யாதானுமாய்ப் பிற்க்கும் பிறவி. கடலாடித் துளிசொட்டவென்றது நீராடினார்க்கு அந்நீர் தமமுடலினின்றும் சொட்டிக்கொண்டிருக்கும் இயல்பு தோன்றக் கூற்றும். கைச்சீர்—கையாற்றட்டுத் தாளம்; செப்ப—சொற் செல்லுதல் போல் வொலிப்ப. ஆட—கூத்தாட. யானைவருங்கால் முன்னே பறை கொட்டுதலும் போரில் வென்றால் வெற்றிப்பறை கொட்டு லுமாய் வியல்புணர்ந்துகொள்க.

நய. தமிழ்—தமிழகம். தமிழகத்தின் ஆறு கூற்றமாவன : பாண்டி, சோழ, சேர, கொங்கு, தொண்டை, ஈழவனாடுகள். பேராமை—போர்க்கட் புறங்கொடுத்தோடாமை. ஊராமை—புறங்கொடுத்தோடினாை வலிந்து சென்று வருத்தாமை. ஆளர்—உடையார். பேராமையும் ஊராமையும் உடையார் என்றவாறு எனவே போர் மறவர் என்பதாயிற்று.

“பேராண்மை யென்ப தறுகனெண் றுற்றக்கா லுராண்மை மற்றதென்க”

எனவிப்பொழுது வழங்கும் குறட்பாடம்.

“பேராமை யென்ப தறுகனெண் றுற்றக்கா லுராமை மற்றதென்க”

என முன்னர் வழங்கியிருக்கவேண்டும்போல இப்பொழுது தோன்றுகின்றது. பரிமேலழகர் எழுதிய விளக்கவுரை ஊராண்மைக்குப் பொருத்தமின்மையும் ஊராமைக்கு மிகப் பொருத்தமுடையதும் இராவணனை இராமன் வலிந்து மேற்சென்று வருத்தாமையையே எடுத்துக் காட்டுதலும் உற்றக்கால் என்னும் வினையெச்சத்திற்குச் செய்து என்னும் ஒருசொல்லையே இசையெச்சமாக வருவித்தன்றி அதனையினிது முடிக்க மாட்டாமையும், உற்றக்கால் என்பது “உற்றழி யுதவியும்,” எனவும் “உற்றிடத் துதவி” யெனவும் வருமாறுபோல இடையூறுற்றால் எனப் பொருள் தந்து நின்றலின் எதிரிகள் இடையூறுற்றால் எனப்பொருள் கூறவேண்டு

மாயின் ஒன்று என்னும் அடைகொடுக்கமாட்டாராதலும் ஒன்றுற்றக்காலெனின் எதிரிகள் பிறரால் ஓரிடையூறுற்றால் எனப் பொருள் படுமன்றித் தன்னால் ஓரிடையூறுற்றால் எனக்கருத்துப் பொருள் படாமையும் தான் எதிரிகளால் ஓரிடையூறுற்றால் எனவே யினிது நடைப்போக்கிலேயே பொருள்படுதலும் ஒன்றுற்றக்கால் தான் பேராமையைத் தறுகண் என்பவென வினிது பொருள்படுதலும் மற்று எனும் வினையாற்றிடைச் சொல், ஒன்றுற்றக்கால் என்னும் உடம்பாட்டு வினையையும் அதன் மயனிலையாகிய பேராமையென்னும் எதிர்மறை வினையையும் மாற்றி எதிரி ஒன்றுறாது புறங்கொடுத்துப் பெயர்ந்தோடுதலின்கண் எனப் பொருள் தோற்றிநின்றலும் பேராமையும், ஊராமையும் முறையே தான் புறங்கொடுத்தோடாமையையும் பிறர் புறங்கொடுத்தோடி அவர்மேற் செல்லாமையையும் உணர்த்தித் தம்முள் இயையுடையனவாயினமாய்நின்றலும் இங்ஙனம் இனமாதலையே மற்றென்பது சுட்டி நின்றலும் குறட்பாவும் ஒரு பொருண்மேல் வருதலும் பிறவும் எங்கருத்தினையே வலியுறுத்தவல்ல சான்றுகளாகக் காணப்படுகின்றன. இன்னும் அறிஞர்களெல்லாம் ஆராய்ந்து உண்மையைத் துணிந்து நிறுத்தக் கடவாராக. முந்நீர்—கடல். கதிரகாமவேலன் திருவருளாகிய முந்நீரென்க. தினைத்து—முழுதிக்குளித்து. ஆடுதல்—நீராடுதல். ஆடுவான்—ஆடுப்பொருட்டு என வினையெச்சம். வரும் ஆறு கனக்கூட்டுக. பொதுன்—தழைத்த. செறிந்தவெனினுமாம்; வினைத் தொகை. புதல்—தூறு. அலைக்கும்—பொருள்பறித்து வருத்தும். வேறுவேறாய்தனித்தனியாய். இரிந்தோட—திடுக்கிட்டோட. வேண்டும்—விரும்பின. அயுரொப்பு என்பது யுரொப் என்னும் இங்குலிச் சொல்லின் தமிழ்த் திரிபு. இது, ஆசுயம், அயுரொப்பு, அப்புரிக்கம், அமரிக்கம், அசுற்றெலியம்; என்னும் உலகத்தின் இப்பொழுதைய இப்பொருட் கூற்றங்களுள் ஒன்று. வேள் என்பதன் பன்மை, வேளிர், வேள்—வேளியவன்; வெள்ளை நிறமுடையான், கரியனைக் காரியெனவும் செய்யனைச் செய் எனவும் வழங்கிய சாய

லான் வெளியினை வேள்ளனக் கூறினேம். வெள் என்னும் முதனிலை வேள்ளன் நீண்டு திரிந்து வேறுபட்டதற்கேற்ப வெள்ளையவனாகிய, இயைபுடைய வேறு பொருள் படுதல் தக்கதாமென்க. ஈண்டு வேளிர் போர்ச்சுக்கீசியர். இவர்நாடு போர்ச்சுகல் என்பது. இவர் கி.பி 1615 முதல் 22—6—1658 வரையும் ஈழ நாட்டினை யாண்டுகொண்டிருந்தனர். அப்பொழுது கதிரகாம வேலனது உண்டியற் பொருட்டினைக் கவர்ந்துகொள்ளவேண்டும் எனக் கெடுவீனா நினைந்து இருமுறை கதிர்காமக் கோயிலுக்குப் படைதிரண்டு சென்று சேர்த்தபொழுது அவ்வுண்டியற் பேழையைக் கண்டு கொள்ளவருடியாது போயிற்று. இவ்வாலாறும் முன்னப்பெறப்படும். புலன்—கல்வியறிவு. புலனுமுநர்—கல்வியறிவை யே உழு தொழிலரக்கொண்டு வருவாய் பெற்றறண்டுதவி வாழ்பவர். “புலனுமுதுண்மார் புன்கணஞ்சி” யென்பது புறநானூறு, மாடு—செல்வம். மாடர்—செல்வர். நன்றியில் செல்வமுடையார்க்கு உவர்க்கடல் உவமம். கடல்போலுமாடர் எனவுவமத்தொகை. “உவர்க்கடலன்ன செல்வருமுளரே” யென்பது புறம் சீர்—செல்வம். சீர்மாறு முன்றில் என மாறுக. செல்வம் மாறிவிடும் முன்றிலென்க. தீண்டுதல்—புலையாது புலமை. அவர்: அப்புலனுமுநர். வறுமைப் பசாசம் ஓடவென்வென்பது பறைகொட்டிப் பசாசம் ஓட்டும் நாட்டு வழக்குக்குறித்து நின்றது. மலருண் மணம்போன்ற நின்மான் யானையென்றது முறையே மான் பெற்ற வள்ளியம்மையையும் தெய்வயானை யம்மையையும். மருள், வியப்பவெனவும் மயங்கவெனவுமிறுபொருள் கொள்க. வியப்பவென்புழி ஓடவென்னும் எச்சவினைகளொடு முடியும். மயங்க வென்புழி வரும் என்னும் பெயரெச்ச வினையொடு முடியும். மான்யானை மருள்வருமாவோட யாளியோட வென்பது புனைவுளிப் பட்டுபொருட் சொற்றொடராணி. மா—குதிரையும் குதிரை முகமுடைய சூரபன்மனும், யாளி—சிங்கமும் சிங்க முகமுடைய சூரன்மப்பியும். பின்னர்க்கேட்கும் வள்ளியம்மையும் தெய்வயானை யம்மையும் தன்னை

யுவக்கும்படியாக முருகன் தன்மேற் போர்க்கு வரும் சூரபன்மனும் சிங்கமுகாசரனும் தோற்றோடவெனவும் கதிரகாம க்காட்டுள்வாரும் மாணும் யானையும் வருந்தி மயங்கும்படியாக அவற்றைக் கொல்ல வருகின்ற, அவற்றின் முறையே பிறவிப் பகைகளாகிய குதிரையும் சிங்கமும் அஞ்சிக் கொல்லாது ஓட வெனவும் இருபொருள்படுதல் கண்டுகொள்க. மலருண் மணம்போலு மான் யானையெனக்கூட்டிமுடிப்பிற் பல்பொருட் சொற்றொடராணி யெனக்கொள்ளாது ஒலியாகிய குறி நிலையணியெனக் கொள்க மால்—மயக்கம், ஈண்டு ஆகுபெயரால் மாயா மலத்தை யுணர்த்திற்று மாயையாகிய பாம்பிற்குக் கரும மலத்தைச்சேற்றமாகவும் ஆணவ மலத்தை நஞ்சாகவும் கருதிக்கொள்க. அரவோட்டத்திற் கியைய இடியென்றது இயைபுருவகம். ஏனைய வோட்டத்திற் கியைய இடியென்பதனை இடிபோலும் என உவமவணியாகக் கொள்க. அரவிற்கு இடியாகிய நாத தத்துவம் எனவும் நாததத்துவமாகிய சிறு பறையெனவும் மாறி உருவகவுருவகமாக்கிக் கொள்க. ஏனையவற்றிற்கு நாததத்துவம்போலும் இடி; இடிபோலும் சிறுபறையெனவுவமைக்குவமை வருவாக்காது நாத தத்துவத்தையும் இடியையும் ஒக்குஞ்; சிறு பறையென இடைப்பிற வாலடைமொழியாக்கித் தனித்தனியுவமையாக்கிக் கொள்க. சேண்—உயர்ச்சி. வெற்பும் எனும் உம்மை பொதியின் மலையேயன்றி யெனப் பொருள்தரும்; இறந்தது தழீஇயவெச்சவும்மை. பொதியின் மலையில் அகத்தியனார்க்கு முத்தமிழ் தூல்களை முருகக் கடவுள் கற்பித்தருளினெனவே பொதியின் மலையும் முத்தமிழ்தூல் கற்றது என்பது கொள்ளப்படும். இப்பொழுது முருகக் கடவுட் பிள்ளையின் சிறு பறையினினின்றும் எழுத்தோசைகளும் இசையோசைகளும் கூத்தாகிய தாளமும் எழக் கதிராமலையில் எதிரொலி யெழுதலைக்கருதிக் கதிராமலையை முத்தமிழ் தூல் கற்பதாகவும் முருகன் அதனைக் கற்பிக்கும் ஆசிரியனாகவும் கூறியது தற்குறிப்பேற்றம். ஆசிரியர் பாடம் சொல்லிக்கொடுத்தவுடன் மாணவரும் ஆசிரியர் சொல்லியவாறே அடுத்த எதிராக இடையீடின்றிப் பாடம் சொல்லுமியல்பு

போலச் சிறப்பறையொலித்தவாறே கதிராமலையும் அடுத்து எதிராக இடையீடினி ஒலித்தல் அமைந்து காணப்படும்.

நயக. பால்—சிறு பருக்கைக் கற்கள். மாணிக்கமே ஆண்டு சிறு பருக்கைக் கற்களாய்க் கிடக்கும். குவை-குலியல். பள்ளி—முனிவ ராசிரமங்கள். தவர்—முனிவர். பொற்பழங்கரகம்—பொன்றை செய்யப்பட்ட, பழையதாய்க் கழித்துப் போகடப்பட்ட கமண்டலம். இவை இல்லறத்தாராற் கதிராகம் முனிவர்கட்குத் தானமாகக் கொடுக்கப்பட்டன. பாணை—சோறு பெங்கும்பாணை. பாணையில் வார்த்தவென வுருபும் பொருளும் விரிக்க. மணியாறு—மாணிக்கக் கற்கை. ஆமான்—காட்டுப்பசு. யாற்றுப்பால் எனக் கூட்டி யாற்றின்கட் பெருகிவரும் பால் என்க. எனவே மாணிக் கைக் கங்கையாற்றிற் காட்டுப்பசுக்கள் கறந்தபால், வெள்ளமாய்ப் பெருகி வருவது அல்லது தண்ணீர், வெள்ளமாய்ப் பெருகி வருத லில்லை யென்றதாகக் கொள்க. பசும்பால்—குளிர்த் தபால். யாற் றின்கட் பெருகிவரும் பால் முகந்து காசுப்பாணையில் உலை நீராக வார்த்தார் அச்சிறுமியர் என்க. உலையீறிற் பெய்தவென விரிக்க. அமை—மூங்கில். எள்ளி—இகழ்ந்து தகர்—யாடு. ஈர்த்து—இழுத்து. ஆடும்—விளையாடுகின்ற. நாரத முனிவர் வேள்வியிலெழுந்த உயிர்களைப் பாய்ந்து கொல்லவந்த ஓர்யாட் டினைக் கொம்பைப் பிடித்து அடக்கி ஊர்தியாகக் கொண்டருளி னான் முருகன். அதனை நினைந்து சிறுமியரால் தகர்க்கொம்பு ஈர்த்தாடும் எந்தாய் என விளிக்கப்பட்டான் அம்முருகன். என் ஆம்—அழித்ததனால் (நிற்கு) என்ன நன்மை கிடைக்கும். என் என்னும் வினாவினைக் குறிப்புப் பெயர், ஈண்டு எதிர்மறைப்பொருள் குறித்து கின்றது. ஒரு நன்மையும் உண்டாகாது என்றவாறு.

நயஉ. பாசாராமனோடு கூடி முருகக் கடவுள் சிவபெருமா னிடம் விற்கல்வி பயின்றுகொண்டிருக்குங்கால் ஒரு பொழுதின் கண் இமயமலைச் சாரலில் முருகக் கடவுள் பாசாராமனோடு உலாவி வருங்கால் அன்றிற் பறவைகள், கொடிமுடியி னுயர்த்தால் வட

பாற் செல்லமாட்டாது வருந்தி முயன்றதனைக் கண்டிரங்கி அம் மலையை அம்புவிட்டெய்து துளைத்து வழியுண்டாக்கி எளிதாகப் பறந்துபோய் வருமாறு முருகன் செய்தான். அதனால் அம்மலை அன்றிற்குன்று எனப் பெயர் சொல்லப்படும். வடமொழியிற் கிரவுஞ்ச பருவதமென வழங்கப்படும். கிரவுஞ்சம்—அன்றில் “குருகு பெயர்க்குன்றங்கொன்றேன்” என்பது மணிமேகலை. குன்று துளைத்தது பாசாராமன் எனவும், ஒற்றுமை கட்டிரிமை பற் றியும் ஏவன் வினை முதலென்பதுபற்றியும் முருகன்மேல் ஏற்றிக் கூறப்படும் எனவுங் கூறுதலுமுண்டு. அங்கவங் கூறுதலின் கருத்து: முருகனது அடியார்க் கெளிமை, “சால்பிற்குக்கட்டளை யாதெளிற் றோல்வி துலையல்லார் கண்ணுங் கொளல்” என்னுங் குறளின் பொருள், தந்தையே ஆசிரியனுமாயிருத்தலால் மக்கட்குக் கல்வி சிறவாமை, மகன் என்னும் உரிமைபற்றி மற்றை மாணக் கர்க்குக் காட்டிலும் மறைப்பொருளை மகனுக்குச் செவியறி வுறுத்தி நடுவு நிலையும் வாய்மையும் பிறழ்தலில்லாத ஆசிரியன் தன்மை முதலியனவற்றை விளக்குதலாம். கொஞ்சினை—மன முடையாய். அன்று—பாரதகாலம். வீடுமன்—சந்தனுமகன் அம்பாள், காசிராட்டாசன் மகன். இவன் வீடுமனால் வலிந்து கொண்டாப்பிப் பின் அவன் விரும்பியவாறு சாலுவ நாட்டாசன் பாற் போகவிட அவனும் புறக்கணிப்பப் பின்னர்ப் பாசாராமன லும் வீடுமன்பாற் சோமுடியாது நொந்து வீடுமனைக் கொல்லுதற் பொருட்டு முருகக் கடவுளை நோக்கித் தவஞ் செய்து அவன் தோன்றி வீடுமனைத் கொல்லத்தக்காரால் அணியப்படும் ஒருபூமலை கொடுக்கப்பெற்றான். நல்லியக் கோடன், சிறுபாணாற்றுப்படைப் பாட்டிடைத் தலைவன். நாகர் குடிகளுள் ஒலியர் குடிப் பிறந் தவன். தொண்டைவளநாட்டு இரு பத்தநாலு கோட்டங்களுள் எயிற்கோட்டம், ஆழர்க்கோட்டம், வேலூர்க்கோட்டம் என்னும் மூன்று கோட்டங்களையுடைய ஏறமாநாடாண்ட குறுநில மன் னன். இவன், தன் பகையிருதிக்கு அஞ்சி முருகனை வழிபட்ட

பொழுது முருகன் கணவிறோன்றி இன்ன கேணியிலுள்ள பூவைப்பறித்தப் பகைவரையெறி யென்று கூறிமறைய, நல்லியக் கோடனும் அவ்வாறே செய்ய, அப்பூ, வேற்படையாக மாறிப் பகை வரைக் கொன்றது. வேல்பூவாகப் பூத்திருந்தவர்க்கு அதனால் வேலூர் என்று பெயருண்டாயிற்று. அவ்வூர் இப்பொழுது உப்பு வேலூர் என்று வழங்கப்படுமென்பர். செந்நா—நூல்கள் பயின்ற நா, பூவன்—தாமரைப் பூவிறோன்றிய படைப்புக் கடவுள். உம்மை, உயர்வு சிறப்பும்மை. இஞ்ஞாலம் என்பது தொக்கது, முருகக் கடவுள் அசுரரை அழித்துப் புத்தேளிரைக் காத்ததற்காக இந்திரன் தன்மகளார் தெய்வயானையாரை முருகக் கடவுளுக்குக் கொடுத்தபொழுது முருகக் கடவுள் தம்மையிலுள்ள வேலைநோக்கி 'நமக்கு எல்லாம் தந்தது இவ்வேல்' என்று சொல்ல அருகிருந்த பிரமன் 'இவ்வேலிற்கு இந்நிலை என்னால் வந்ததன்றோ' என்று கூறுக நம்மையில் உள்ள வேலுக்கு நீ கொடுப்பதோராற்றலுண்டோ? என்று வெகுண்டு 'இங்ஙனங் கூறிய நீ மண்ணிடைச் செல்வாய் என்று வைய அவனும் அவ்வாறே மண்ணிடைப் பிறந்தான் என்பர். சிறுமிக் கொடு—சிறிய திருவடிகளால், சிறுமிக் கொடு எம் தலையெழுத்துச் சிதைக்கவென்றது: நின் காலடியில் எம் தலை தோய விழுந்த யாம் கும்பிடுகின்றோம் என்றவாறு.

நயந. அன்று—அநாதி. ஆளாவேம்—அடிமையாயிருப் பேமுடைய. அகம்—சிற்றில். போந்து—வந்து. ஓகாரங்களைல் லாம் எதிர்மறை. எம்மாமியென்றது பிள்ளையார் தாயாரை, சொன் னாரோவென்னும் ஐயவோகாரம், யாம்சொல்லவில்லையென்னுங் குறிப்புணர்த்திற்று. நன்றும்—மிகவும். சிற்றிலையழிக்கும் என்க. செய்சிற்றிலென்றது உலகத்தொகுதியை, அழிக்குந்தோறுங்காமக் குறிப்புத்தோன்றியுள்ளமொடுக்குதலின் நானுவன், உமை, கோங்கு நனையெனமாறுக. நனை—அரும்பு. கோங்கரும்புபோலுமுலையென்க. வடிவுவமம், அகலம்—மாப்பு, புடைத்தல்—முகிழ்த்தெழு

தல், தமிழ்—இனிமை, காமம்—கதிரகாமம், பொதும்பர்—சோலை. இனித்தமிழ்மொழிக்குச் சிறந்த அகத்திணைக்களவொழுக்கத்திற்கு வாய்த்தபொழிலெனவேறொருபொருளும் ஒலித்தது குறியிலையணி. முயங்குவாமோ? எனவாற்பாலது "ஆடாமோலுசு" லென்பதுபோல முயங்காமோ? என மரீஇவந்தது. முயங்குவாம் வருவாயானைத் தழுவிப்பேசிச் சிற்றிலழியாதவாறு சிறுமியர் முயன்றதுகாண்க. கேண்மோ; மோ: முன்னிலையனைச்செய்யிடைச்சொல், சிதையா—எஞ்ஞான்றுங்கொடாத. பேரில்—பேரின்பப்புணர்ச்சிக்குரிய பெருமீடு, சிதையாப்பேரில்செம்பெரியோயென்றது கருத்துடையடை கொளியணி, சிறியாதுசிற்றிலைச்சிதைத்தல் பெரியாதுபெருமைக் குத்தகாதுஎன்னுங்கருத்தைப்பெரியோய் என்னும் அடைகொளி உடையதாயிருத்தலின், இனிச்சிற்றிலைச்சிதையற்கவெனக்கூறுமென்று செய்யுளின்கண்ணும் பலதிறப்பட்ட விலக்கணிவருமாறோர்த்துணர்ச்சு, வருகைச்செய்யுள்முதலியவற்றினும் இவ்விலக்கணிவருதலுய்த்துணர்ந்துகொள்க.

நயச. கோடு—மலை. வடவரைப்பு—வடவெல்லை. தென்—தெற்கு. வரை—எல்லை. கதிராம்—கருங்காலிமரர். கதிரை—கதிரகாமம். பெருநான்—திருநான். ஆடித்திங்கள்—ஆடிமாதம். அம்,சாரியை, இவ்வாடிமாதம் என இகாச்சுட்டி இசையெச்சமாக வருவித்துரைக்கப்படும். பெருநாளும் இன்றேயாம் எனக்கூட்டி புரைக்க, கிற்பிறப்பித்த—கிள்ளைப்பெற்ற, வான்கங்கை—ஆகாய கங்கை, பீடு—பெருமை. மதியைக்கங்கையாள் முகம் என்றது தற்குறிப்பேற்றவணி. நகையென்பதனை முழுவல் எனவும் பிறைக் கலையெனவும் தூட்டுறமொழிந்து கொள்க. ஆடித்திங்களின்கண் நிறையுளாவிற (பெளர்ணமி) கதிரகாமவேற்றிருவிழா கிகழ்த்தப் பெறுமாதலின் மதிராமப்பிற்று எனக்கூறப்பட்டது. திருநீற்று வெள்ளம் என்றது சைவமதத்தினர் திருக்கூட்டம். வெள்ளம்—

ஆற்றுகிறப்பெருக்கு, திருக்கூட்டம்; இடையறாது மிகப்பெருகி
இடமறைய ஒலித்து அலையால்வெளுத்து வந்துகொண்டிருத்தலின்
வெள்ளம் என ஒட்டணி தோன்றக்கூறப்பட்டது. இனிவெள்ளம்,
மிகுதிபற்றியும் ஆரவாரம்பற்றியும் அலைதல்பற்றியும் கடல் என்னும்
பொருள்படக்கூறப்பட்டதுமாம்; அல்லது ஒரெண்ணின்பெயருமாம்,
ஒருவாமல்—இடைவீடாமல். மால்—திருமால், திருப்பாற்கடலில்
உறங்குமால் என்க. எழுப்ப—துயிலுணர்த்த. மாலினையெழுப்ப
வென்றது தொடர்புயர்வுநவீர்சியணி. ஒருகோடியென்னும் வரை
யறைப்பெயர் சுண்டு அளவின்மையைக்குறித்து நின்றது. கப்புரம்—
கற்பூரம். வேறுநெய்விளக்கு முதலியன கதிரகாமவேலவற்கு இடப்
படாமையிற் கப்புரவினக்குமட்டும் கூறப்பட்டது. வேறுவிளக்கு
இடாமைக்குக்காரணம், முருகனுக்கு ஆண்டுவிக்கிரகவடிவமில்லாமையேயாம்.
மெய்க்குறிப்பு—உண்மைக்கருத்து. அஃதாவது வெளுத்
தகப்புரம் நெருப்புப்பற்றப்பட்டு எரிந்து முறையே ஆவியாய்க்கரை
ந்து மேற்சென்றுமறைந்து காணப்படாதவாறுபோல மும்மலங்களி
னின்றும் நீங்கித்தனித்துத்தனக்குத்தானே விளங்கின்றவயிற் சிவ
ஞான நெருப்புப்பற்றப்பட்டுச் சிவஞானவடிவமாய் விளங்கியெரிந்து
சிவமாய்க்கரைந்து மேற்சென்று தான்மறைந்துகாணப்படாதுபோம்;
என்னும் அனுபவஞானமாகிய கருத்து. இனிக்கப்புரத்தை உயிர்க
ளோடு ஒப்பியது முருகக்கடவுளோடொப்பித்து முருகக்கடவுள்
ஆன்மாவின் கண் ஞானவடிவமாய்நின்று அஞ்ஞானத்தைப்போக்கித்
தத்துவப்பொருள்களை விளக்கிப் பின்னர் அவ்வான்மாக்களோடு
கதிரகாமக்கோயில்வெளிவடிவமாய் மறைந்து நிற்கின்றான் என்னும்
உண்மைக்கருத்தெனினுமாம். விக்கிரகவடிவமெல்லாம் கடவுளுந்
குரிய மந்திராத்துவர்வடிவமாகிய உபசாரவடிவம் என்பர். விக்கிரக
வடிவம் என்பது ஐம்பூதங்களுள் ஒன்றைத்திருமேனியாகப் பாவனை
யாற்கொண்டு பற்றிகிறநல். கதிரகாமத்திருக்கோயிலில் ஆகாயப்
பூத்திருமேனிக்குரிய மந்திரவோசைவடிவம் நிறுத்தப்பட்டிருத்த

லின் ஆண்டுவெளிவடிவமாக வழிபட்டார்க்குத் திருமுருகன் திரு
வருள் சுரந்திற்கின்றான். அம்மந்திரவடிவத்திற்குவேண்டும் பீட
மாகிய தகடும் விக்கிரகமும் ஒருபெட்டிக்குள்வைத்துப் பூட்டப்பட்டு
சுச்சிந்துடல்போலும் சிறுகுழற்சோயிலினுள்வைத்து உபசரிக்கப்படு
கின்றன. அப்பெட்டியே திருவிழாக்காலங்களில் யானைப்பிடரில்
வைக்கப்பட்டுவீற்றிருந்து திருவுலாப்போந்தருளுதல் இப்பொழுது
வழக்கமாகக்காணப்படுகின்றது. அதனை அங்ஙனம் வழிபட்டு எழுந்
தருளுவிப்போர் இப்பொழுது சிங்களப்பார்ப்பார், இவர் வேட்டுவர்
பாற்பட்டவர். அப்பெட்டிக்குள்ளேதான் முருகனுக்குரிய
மாணிக்கவிக்கிரகம் இருக்கவேண்டும்போலும், அவ்விக்கிரகம் மாணி
க்கவிரத்தினமாயிருத்தலும் பெட்டிக்குள்வைத்து மறைத்தற்கு ஒரு
காரணமாயிருக்கவேண்டும்போலும். தம்மிழப்பவென்றது தந்தன்
மையாகிய உயிர்த்தன்மையிழந்து சிவத்தன்மையெய்தவென்றவாறு.
செருவில், ஒகை—மகிழ்ச்சி, அயில்—கூர்மை, அயில்—வேற்படை,
அயிற்சிறுதேர், திருவிழாச்சிறுதேர், பூமழைச்சிறுதேர் எனத்தனித்
தனிக்குடிக. அயிற்சிறுதேர்—வேற்படையையுடையசிறுதேர்.
முருகன் தன்சையில்வைத்திருந்தவேற்படையைச் சிறுதேருருட்டு
தற்பொருட்டு அத்தேரின்மேல்வைத்து அவ்வேற்படையையுடைய
தேரினை அவ்வேற்படைவைத்திருந்தகைகளாலுருட்டி ஞானதலிற்
சிறுதேர், வேற்படையுடைத்தாயிற்று ஆடினேல்விழாவென்னும்
பெயர்க்குப்பொருள் ஈண்டுத்தற்குறிப்பேற்றியுரைத்தவாறு சுண்டு
கொள்க. திருவிழாச்சிறுதேர்—திருவிழாக்கொண்டாட்டத்தைப்
பயக்கும் சிறுதேர். பூமழைச்சிறுதேர்—மாந்தரும் கடவுளரும் பெரு
மகிழ்ச்சியாற்சொரியும் பூமழையையுடைய சிறுதேர். ஒகையும் அயி
லுமுடைய அயில், முருகன் திருக்கையைத்திண்டப்பெறுதலால் வேற்
படைமகிழ்ச்சியுடைத்தாகும். செருவினுருட்டியருளென்க. பற்ற
யுத்து இன்பம் விளைத்தலான்முருகன் அறிஞரார்நீறடத்தக்க முழு
மாணிக்கமாம். ஏனையுலகியன்மாணிக்கம், பற்றைவளர்த்துத் துன்

பம் விளைத்தலிற்றேடத்தக்கதன்றுயிற்று. முழுமாணிக்கம்—இலக் கணமெல்லாம் நிரம்பப்பெற்ற மாணிக்கம். பெரியமாணிக்கமெனினுமாம். முருகன் எல்லாநற்குணங்களும் ஒருங்குதிரண்டிருக்கப்பெற்று விசுபெறுதலிற் குணக்குன்றமெனப்படுவன்.

நயநு. மாயா; என்பதனை ஆகாரவீற்றுத்தனித்தமிழ்ப்பெயரெனக்கொண்டு உலகப்பரப்புத்தோன்றியொடுங்கற்கு ஆக்கமுத (முதற் காரணம்) லாயிருப்பது என உறுப்புப்பொருள்தோன்றவராகுறுவர், சிவஞானபோதப்பேருரையானர் மாதவச்சிவஞானயோகிகள். மாய்—மாய்த்து; மறைந்து. ஆ—ஆதல்: உண்டாதல்; வெளிப்படுதல்; முதனிலைத்தொழிற்பெயர். மறைந்துவெளிப்படுதல் என்னுந்தொழிற்பண்பின்பெயர், அப்பண்பினையுடைய முதற்பொருளையுணர்த்தி நின்றவின் அடையடுத்தபண்பினாகுபெயர். மாயாவென்பது மருஉவால் இறுதிவிலையுருபுதொக்குப்புணர்ந்த விளையெச்சத்தொடரன் நிப்பாடான் என்றற்போலத்தொகை நிலத்தொடரன்மையான் அன்மொழித்தொகைப்பெயரன்று. உடல், பொறி, நிலம், நுகர்ச்சியென்னும்நான்கன்றொகுதியாகிய உலகம் என்னும்பருப்பொருட்காரியவடிவமாகத்திரிந்துவிரிந்து வெளிப்பட்டுக்காரணவடிவமாகிய துண்பொருளாக மடங்கியொடுங்கி வெளிப்படாது நின்றற்றன்மையமைந்தது என்றவாறு. பின்னர் உயிர்களுக்கு இருவினையுண்மை கூறுதலால் சுண்டுமாயாவென்றது மாயாவினது, அழுக்குப்படிந்து தூய்தல்லாத ஒரிடத்தினையென்பது குறிப்பாற்பெறப்படும். களியென்பது தழாலணி (சிலேடையணி) பசைப்பசுமண் எனவும் மயக்கம் எனவும் இருபொருள் தருதலின். மண்ணியல்—மண்ணலான, வாய்மை—வாக்குக்கள். நால்வாய்மைகளாவன: நுணுக்கம், (சூக்குமை) பண்மை, (பைசந்தி) இடைமை, (மத்திமை) கேள்வி, (வைகரி) என்பனவாம்; இந்நான்குவாய்மைகளும் தூமாயா (சுத்தமாயை) வினது இயப்பொருண்மை (நாதத்ததுவம்) (இயம்—நாதம்.

பொருண்மை—தத்துவம்.) யின் வளர்ச்சித்திரிபு (விருத்திப்பரிணாமம்) களாமெனக்கொள்க; சுண்டுநால்வாய்மையென்பது, ஐம்பால் (கூத்தல்) ஐயுணர்வு (திருக்குறள், மெய்யுணர்தல்; ச) என்பனபோல அன்மொழித்தொகைப்பெயராககின்று நால்வாய்மையுடைய தூமாயாவின்னையுணர்த்திற்று; தூமாயா, சிவபெருமானது திருவருளாற்றல் சென்றுபற்றித்தொழில் செய்யும் இடமும் செயப்படுபொருளுமாம். கொடிஞ்சி:—தேரில்வீற்றிருப்போர்கைப்பற்றுதற்கமைந்த தோர்த்தேருதல்; இது தாமரைப்புலகம்வமராகவமைந்திருக்கும் என நச்சினுர்க்கினியாகுறுவர். இமிழ்—தலிச்சின்று. கொடிஞ்சியையுடைய சிறுதேரென்க, மண்ணுணியின்ற சிறுதேர். அச்சு—உருளை கோக்குமிடம். மண்ணுயிராகிய அச்சின்கண்; எனவுருவகம். இருவினையாகிய சுருகுள். உருள்—தேர்ச்சக்கரம். அச்சினின் சுருகுளையக்கோத்து. மாறிக்கோத்தல்—ஒர்ச்சின்கண் இருவினையாகிய சுருகுளைய மாறிமாரியினைத்தல். மருளம்—மயங்குதலானாகிய மயங்குதல்: ஒருபொருளைமற்சுருகுபொருளாகத்திரியக்கோடல். அவாவாகிய ஆணி. வியா—கெடாத. ஆணி: அச்சுருவாணி. உருளாகழலாமல் அச்சிரும்பின்கடைக்கட் செருகும் அது. வெறுப்பாழ்வெளி: உயிர்முதலிய எல்லாப்பொருட்கும் பற்றுக்கோடாய் அவற்றற்றாக்குண்ணது நிற்குமுழுமுதற் சிவனதொருதனிநிலைமை. வெட்டவெளி: அப்பொருள் தனக்கொருபற்றுக்கோடின்றி நிற்கும் நிலைமை. அருள்—திரோதானசத்தி (மறைப்பாற்றல்) அதுவே மாயையையத்தினைத்தொழில்செய்தலிற் சிவபெருமான் கையெனப்படும். விளைபலவிளை தர என்பது தழாலணி; (சிலேடையணி) சேரீர்த்துருட்டற்றொழில்கள் பலவுந்தோன்றவெனவும் உயிர்களது விளைத்தொகுதி, ஆணவமலர் பக்குவப்பட்டுக்கழிதற்கு இன்ப துன்பப்பயன் துக்ரலிப்பெனவும் பலபொருள்படும். ஈர்த்தல்: தான் முன்னின்றுதேர்ப்பின்வாக்கயிற்றுவியுத்துச்செல்லல். உருட்டல்: பின்னின்றுதள்ளியுருட்டலும் தேர்மேலேறியிருந்து கால்களாலா

தல் பொறிகளாலாதல் உருளைகளைச் சுழற்றியிருட்டலுமாம். ஈர்த்த
லும் உருட்டலும் முறையே உயிர்களின் ஒடுக்கமுறை கிகழ்ச்சிமுறை
(பிரவிருத்திமார்க்கம் கிவிருத்திமார்க்கம்) களைக்குறிப்பனவாம்.
பேயாம்—பேய்த்தன்மைபெறுதற்குக்காரணமாகிய; பேய்த்தன்மை:
பேயாய்ப்பிறத்தலும் பேய்கோட்படுதலும் பேய்போல அறிவுதிரிந்து
ஒழுக்கமின்றி வேண்டியவாறு திரிந்துழன்று பிறவுயிர்கட்கு இன்னு
செய்தொழுதுதலுமாம். கோள்—கொள்கை. முறை: காரண
காரியமுறையும் முன்பின்றொடர்ச்சிமுறையும் இலக்கணமுறையும்.
நீதிமுறையுமாம். பிறப்பு—பிறழ்ந்து; தடுமாறி. உருள—கெட.
பயில்—பழகிய. ஊராண்மை—நாகரீகம்: கல்வியறிவொழுக்கங்
களான் மேன்மேலுயர்ந்துசெல்லல். “ ஊராண்மையென்பதோங்கிச்
செல்லல் ” என்னும் பிங்கலத்தை நூற்பாவிற்குமிதுவேகருத்து.
ஊராண்மைக்குப்பொருள் நாகரீகமென்றுரை கூறியவர், அண்
மைலைப் பல்கலைக்கழகத்தமிழ்ப் பேராசிரியர் சோமசுந்தர
பாரதியாவர்கள். “ ஊராண்மைக்கொத்தபடிமுறைட்டதென்பது ”
கலித்தொகை. பேராண்மை—செயற்கருஞ்செயல்செய்தல். “ பே
ராண்மையென்பதரியசெயலே ” யென்பது பிங்கலத்தை. அரசி
யலாழி—ஆணைச்சக்கரம். பெட்ப—விரும்ப. ஓராழி: ஞாயிற்றுச்
செல்வனது தேர்க்குரிய ஒற்றையுருளை. சீயா—கீக்காத. திரு—
நல்லினை. திருவில்பொருள்—அறத்தானன்றி மறத்தான் ஈட்டப்
பட்டுத்தீநெறியிற் செலவிடும்பொருள். உருளும்—நிலைபெறுது
நீங்கிப்போய்க்கொண்டிருக்கும். திருவில் பொருள் உருளும் என்
பது.

“ அருளொடு மன்பொடும் வாராப்பொருளாக்கம்
புல்லார் புரளிடில் ” என்னு

மும்பாலாற்பெறப்படும். உருளுமெனினும் புரளுமெனினும் ஒ
கும். “ சசடக்கால்போலவரும் என்பது நாலடி.”

நயசு. பழந்தமிழ் வழக்கு என இப்பொழுது தெரியவருத
லால் ஆவிரன்குடியெனவும் பருங்குன்றமெனவுங் கூறிலும்.
ஆவிரன்குடி யென்பது ஆவியது நல்ல குடியிருந்தலுர் என அன்
மொழித் தொகையாய்க் காரணப் பொருள்படும். ஆவி: வேளாவி
என்னும். வேளிர் குடிப்பிறந்த ஒரு குறுநில மன்னன். இவன்
ஆவியர் குடிக்கு முதல்வன். பருங்குன்றமென வழங்கியதனை
ஒலிவேற்றுமை பெரிதுந் தோன்றாமையானும் சிறந்த பொரு
ளுடையது என்பதனாலும் பாண்டியர் தமிழ்க்கழகச் சான்றோரா
லேயே பரங்குன்றம் எனச்சிறிது திருத்திச் செய்யுளினும் வழக்
கினும் பயின்றதாகல் வேண்டும். குன்றம்—சிறுமலை. உருண்டு
பெருத்த சிறிய கற்களைப் பருக்கைக கற்கள் என்றல்போல
உருண்டு பெருத்த சிறிய மலையைப் பருங்குன்றம் என்றல் தக்கதே
யாம். கிரியென்னும் வடசொற்குப் பான்என்னும் சொல்லியையு
மாறுபோலக் குன்றம் என்னுந் தமிழ்ச் சொற்கு இயையாமையும்
பரு என்னுந் தமிழ்ச் சொல் இனிதியையுமாதும், பரங்கிரியென்
பது செய்யுளினின்றி வழக்கிற் பயிலாமையும் நுனித்தராய்ந்து
இருங்குன்றமென்றற்போலப் பருங்குன்ற மென்றிருத்தல்வேண்
டுமென்பது தெளிக. கூடலை மதுரையெனப் பிறர் வழங்கியத
னைத் தமிழரும் வழங்கியவாறுபோலப் பரங்குன்றம் எனப் பிறர்
வழங்கியதனைத் தமிழரும் வழங்கினானெனக் கொள்க. தமிழர்
தாமே பரங்குன்றமென வழங்கு மியல்பினால்லர். இனிப் பரு
மைபைக் குன்றத்திற்கு அடையாக்கிக் குன்றமென்பதெனின்
ஒழிபளையையானும் இனத்தானுப் பொதமை நீங்கித் திருப்பரங்
குன்றத்தினைச் சிறந்துணர்த்திற்றெனக் கொள்ளினுமையும்.
தெண்குன்று—தெளிந்த குன்று: புகழான் வீளங்கிய ருன்றென்ற
வாறு. ஏகம்: மலைநாட்டகத்தொரு திருப்பதியென்பர் திருமுரு
காற்றுப்படையுரையாசிரியர்நச்சினூர்க் கினியர். சுவாமி மலையென
இக்காலத்த வழங்கப்படுவது என்பர் திருப்புகழ்ச் செய்யுளுடை
யார் சேக்கை—தந்தைதற்கு உரிய ஆலைவாய்—திருச்சீரலைவாய். இக்
காலத்துத் திருச்செந்தூர் என வழங்கப்படும்; இது. - சேந்தனூர்

என்பது செந்தூர் எனவும் செந்தனில் என்பது செந்தில் எனவும் மரீஇ வழங்கப்பட்டுத் திருச்சீரலைவாயைப் புகலும். தின் பாடிவீடு—அழுவின்னி நிலைபெறும் பாசறை. உரு—உட்கு : நன்கு மதிப்பு. ஆகும்—தோன்றதற்கு வாயிலாகிய அகக்கள மாவை—மூலாதாரம் முதலாகவுள்ள, உள்ளம் நின்று நினைவும் நிலைக்களங்களுக்காக வுடையதீ; முன்னிலை வினையாலணையும் பெயர். ஆறு படை வீடுகளும் ஆறுதாந் ளாமென்றவாறு. ஆறெழுத் தென்பது முருகன் திருமறை. அது : நாமோருமா ராய வென்பதென்பர் நச்சினூர்க்கினியர். சரவணபவ என்பது இக்காலத்துப் பெருவழக்கு. வேறும் முருகன் பெயர்த்தமிழ்த் திருமறை, ஆறெழுத்துக்களை யுடைத்தாயின் அதனைக்கொள்ளினு மாம். ஆறெழுத்தான் உணரப்படும் ஆறு செல்வ முதல்களின் கண்ணும் எனவுரைக்க ஆறு செல்வங்களுமே ஆறுமுதல்களாயு முள்ளன. ஆறு செல்வங்களுமாவன : ஆட்சி, தின்மை, புகழ், மெய்யுணர்தல், திரு, அவாவின்மை யென்பனவாம். மடை—நீர் போகும் வாயில். அருளை நீரெண்ணாமையால் மடை, ஒருவழி யருவகம். ஆறு—வழி; மடைவழியாக வெண்க. ஒழுகு மடை கண்களாகிய மடைவழியாக, நெஞ்சகக் குளத்திற் றேக்கிக் கிடந்த அருளாகிய நீர் வெளியே கசிந்தொழுக வெண்க. ஓவா—விட்டு நீங்காத. தேரோட்டுதற் பொருட்டுத் தன்பன்னிரு கைகளினும் பன்னிரு படைகளும் மருவாவாயின. முழந்தான் வரையும் படக்கைகீண்டு வளர்ந்திருத்தல் தலைவனியல். கையும் என்னும் முற்றும்மை தொக்கது. கன்ற—நொந்து தழும்பு பட. வாச்— நீண்ட. வட்டுடை : முழந்தானாவ முடிக்கும், போர் மறவருடை. முருகன், படைத்தலைவனான வட்டுடை கூறப்படும். வனப்பு— அழகு. வட்டுடையாலேயாகிய வனப்பு. வனப்பசைதல்—கட்ட முகு; இலாவணியம் என்பர் வடதூலார். மாமுனிவர் கண்டவெளி : முழு முதலாகிய அறிவுவெளி அதுவரையுந் தேருருட்டுலாவது : அறிவரல் தத்துவங்களைக் கடந்து திருவருள்வெளியைச் சேர்

மேயாம் என்பது கருத்து. மறுகு—தெரு. செரு—போர், வீறு—சிறந்த; வினைத்தொகை. பொன்மணிச் சிறுதேர்—பொன் னூற் செய்து மணிகளழுத்திய சிறுதேர். வாழி என்பன வாழ்க வென்றுமாம் அசைநிலையிடைச்சொல்லுமாம். ஆறு திருப்படைவீ டும் ஆறுதாந்களாக வுடையதீ, பொசியவும் கன்றவும் அசையவும் உருட்டு எனமுடிக்க. உம்மையில்லனவற்றிற்கு உம்மை தொக் கனவாக்கி விரித்துரைக்க.

நு.எ. செம்புலம்—முன் உழாது கிடந்த கொல்லை நிலம். உழாரிற்கும்—உழுதின்ற. மைந்து—இளமைப்பருவத்து வலிமை. மலி—மிக்க. புணவன்—குறவன். தெவிட்ட—வெறுப்பு: வேண்டு மளவு முண்ணுதற் பொருட்டு. கொடுபோம்—கொண்டுபோகின்ற. தினையினது சோறு; வெய்துசோறு; நெய்ச்சோறு; பார்சோறு, எனத் தனித்தனிக் கூட்டிமுடிக்க. பொங்கல்—வடியாது பொங் கின சோறு. வெய்து பொங்கல்—வெப்பமுடையதாகிய பொங் கல். வெய்து என்பது வினைக்குறிப்பு முற்றுப் பெயரெச்சம்; இரு பெயரொட்டாகக் கொள்ளின் முதனிலையிற் பொருள் சிறந்து அஃது எடுத்தலேசையாற் சொல்ல நின்றலில்லையாம் பார் பொங்கலையென விரித்து அருத்தி என்பதனோடு கொண்டுபோய் முடிக்க. நெறியிடை—வழி நடுவே. கண் திறவாது முகைத்து என்க. முகைத்து—மூடி. கண்மூடியிருத்தல், பிரத்தியாகாரம் என்னும் யோகவறுப்பு. யோகிகள் உள்ளம் மடங்கி உண்ணுட் டங் கொள்ளுங்கூற புறப்பார்வையைக் கண்மூடி யொழித்தலியல்பு. தம்புலம்—ஆன்ம ஞானம். இறந்த—கடந்து அப்பாற்பட்டுநின்ற. பழவேங்கை—பழைய வேங்கை; என்றது முன்னர் வள்ளியோடு களவோழுக்கமொழுகப்புகு வேட்டுவர் வரவையஞ்சி மறைதற்கு வேங்கை மரமாய் நின்ற முருகக் கடவுளை. இனிப் பழவேங்கை யென்பதற்குப் பழம்பழாத, உலகத்து வேங்கைமரம்போலாது முருகக் கடவுளாகிய வேங்கைமரம் பழம் பழுகும் வேங்கை மரம் என வெளிப்படுத்துக் கூறியதாகக் கொண்டு பொருளுரைத்துப்

பழமாவ : முத்திப்பழம் ; என்றதாகக் கொள்க. “ முத்திப் பழம் ” என்னும் ஆட்சியினே

“ முத்தி முதற்கொடிக்கே மோகக் கொடிபடர்ந்
தத்தி பழுத்த தருளென்னுங்—கத்தியினால்
மோகக் கொடியறுக்க முத்திப் பழம் பழுக்கும்
ஏகக் கொடியெழுங்கா ணின்று ”

என்னும் திருக்களிற்றுப்படியாரிற் கண்டுகொள்க. பழவேங்கையென்றது வெளிப்படையணி யென்னும் ஒருசார் ஒட்டணி. வேங்கையின் என்னும் இன், ‘ திருவின் செய்யோள் போன்றினிதிருப்ப ’ என்னு மணிமேகலையடியிற் போல அல்வழிச்சாரியை. மரவடியென்பது மரடியென மருவி வழங்கும். வேங்கையாகிய மரத்தின் அடியென்க. மாத்திண்டி திருவடியாய் நின்றது. தண்மையும் நிழலும் திருவடிக்கியையப் பேரின்பமும் பிறவி வெப்ப மொழிதலுமாமாறு கருதிக்கொள்க. குளிர்ந்து என்னும் வினையெச்சம் குளிர் எனச்சிறுபான்மை தொக்குநின்றது ; “ வரிப்புனைபந்து ” என்றும்போல. குளிர்்தல்—தங்குதல். இஃதொரு நாட்டுச்சொல் என்ப தூங்குதல் என்பது யோக சமாதி யொடுக்கக்கொள்ளும் என்னும் கருத்தாமாறுங் காண்க. சான்றோர்—துறவானமைந்தோர்; பன்னாட் பட்டினி னோன்பு கிடந்தமையாலுற்ற மெய்த்தளர்ச்சியால் அம்முனிவர் தாமே எடுத்தண்ணமாட்டாமையாற் குறத்தி அம்முனிவர் வாயிலூட்டவேண்டியதாயிற்று அருத்தி—உண்பித்து. தழைக்கும்—மனமகிழும் குறத்தியானவர் தன் கணவனுக்குக் கொண்டு போம்பாற் பொங்கலை முனிவர்க்குக் கொடுத்தலாற் கணவனும் வெகுளாது மகிழ மியல்புடையான் என்க. தமக்கு இம்மை மறுமை வாழ்வு எளிதிற்கிடைக்கும் என்பதனால் அவர் இருவரும் அவ்வாறு மகிழ்வராயினர். தழைக்கும் என்னும் பெயரெச்சம் கதிர்க்காமம் என்னும் இடப்பெயரொடு முடியும். உம்பர்—தேவர்; ஆகு

பெயர். உகப்பு—உயர்வு; உரிச்சொல்; “ உகப்பேயுயர்வு ” என்பது தொல்காப்பியம். உகப்பிதற்கும்—உயர்வாகிய இவ்வழிகிற்கும். அழகும் என்னும் உம்மையை இதற்கும் எனமாறுக. ஓகாரங்கள் எதிர்மறை. ஒப்பனை—அலங்காரம். ஈண்டு ஒப்பனை செய்தல்: அணிகலம் பூணுதல். இம்பாது—இவ்வுலகத்தின் கண்ணதாகிய. பொழுதறி பொறி—கடிகாரம். சிறு கடிகாரத்தைப் பொற்றொடர்க்காப்பிற் பூட்டி முன்னங்கையிற் பூட்டிக்கொள்ளுதல் இக்கால வழக்கு. இணை—இரண்டு. பொலந்தொடி—பொற்காப்பு; தொடர்க் (சங்கிலி) காப்பு. பொறியைப் பூட்டிண பொலந்தொடி யென்க. கையிற் பூட்டெற்கமைந்த பொலந்தொடியென்க. கமுகு போலும் கழுத்தென விரிக்க. அம்: சாரியை. கழுத்து: முருகக்கடவுள் கழுத்து. கழுத்து—கண்டம். இயையும்—தருந்த. முத்தாரம்—முத்துமலை. முத்துக் கமுகிலிருத்தல் பொருந்துமென்றது தருதியணி. முத்துப்பிறக்குமிடங்களுட் கமுகமரமும் ஒன்று. இமை—விட்டு விளங்குதல்; முதனிலைத் தொழிற் பெயர். இமைத்தலை யுடையவென்க. பொலங்கொடி—பொன்னரிமலை. பூண்களென்னும் விபங்கோள் முன்னர் வந்த வியங்கோள்போல வேண்டிக் கோடற் குறிப்பின் கண் நின்றன.

நயஅ. வயிரம்—வயிரவிரத்தினம். தெருள்—ஞானம். காற் சிலம்பினையே நோக்கி நிற்குமுள்ளம், நினைவு முதிர்ச்சியான் அச்சிலம்பாகவே காணப்படுமாதலிற் சிலம்பின் வளைவினை உள்ளத்தின்மேலேற்றி உள்ளம்வளையவெனக் கூறியது காண்க. இனித் தெருளுள்ளமானது முருகனுடைய திருவடிகள், தன்னினின்றும் போகாமல் தனக்கு அகப்பட்டுக் கிடக்குமாறு அத் திருவடிகளை வளைத்துத் தடுத்துப் பற்றிக்கொண்டாற் போலும் ஞெகிழம்; எனினுமாம். வளைய—அகப்பட, வளைக்கும்—தடுத்து நிறுத்திப் பற்றிக்கொண்டாற்போலும், நால்—ஒலிக்கின்ற; வினைத்தொகை.

ஞெகிழும்—சிலம்பு. வள்ளிக்கொடி—வள்ளிநாய்ச்சியார். அவர், முருகனுடைய திருமார்போடு சேர்தலாலழகு மிக்க பதக்கத்தின் வாய்ப்பட்டிப் பதக்கத்தையே நோக்கிய நோக்கு மீட்கமாட்டாமையைக் கண்மணி பதிக்குமெனக் கூறினான். இனித் கண்மணி பதிக்கும் என்புழி மணியென்பது ஒரு சிறப்புவாய்ந்த விரத்தினம் எனவும் ஒலித்து நின்றது காண்க. முகிலூர்தி—இந்திரன். செயிர்—குற்றம். இன்றிய—இல்லாத. மும்மணிக்போவை—புருடராகம், வயிரேரியம், கோமேதகம் என்னுமும்மணிகளாலாகிய மாலை. திருவால வாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணம், மாணிக்கம் வீற்ற திருவிளையாடல், இருபத்திரண்டாஞ் செய்யுளும் அதன்கீழ்க் குறிப்பும் பார்க்க. முகிலூர்தி கொடுத்த மும்மணிக்கோவையென்க, நான்முகன் தந்த நான்மணி மாலையென்க. இளவன்மார்—தம்பிகள். ஒன்பதின்மர், வீரவாகு தேவர் முதலிய ஒன்பதின்மர் என்க. கிசுழ்ந்த—பிறத்தற்கு வாயிலாகிய; என்றது: அவ்வொன்பதின்மருடைய தாயர் ஒன்பதின்மரும் ஒன்பது இரத்தினங்களினின்றும் பிறந்தார்களெனும் புராணவழக்குக் கருதியவாறு. ஒன்பான் மணிமாலை—நவமணிமாலை. தயிருண்டோடிய நல்லம்மாள்: திருமால். நல்லம்மாள்—தாயுடன் பிறந்த மாமன். துயல்—அசையும். பன்மணி மாலை யென்பது ஓரணிகலம். மும்மணிக் கோவை, நான்மணி மாலை, நவமணிமாலை, பன்மணி மணிமாலை யென்பன அவ்வப்பெயர்களுையுடைய தொடர் நிலைச் செய்யுட்களையுணர நிற்பல் குறிநிலையணி. தனியொருவர்—உவமையில்லாத வொருவர்; பிரிவில்லாத வொருவர் எனினுமாம். ஆண்பால் வடிவமும் பெண்பால் வடிவமும் தம்முள் ஒன்றனுள் ஒன்று மறைந்து நில்லாது வேறு வேறாய் வெளிப்பட்டுக் காணப்படுகின்ற வொருவரெனினுமாம். இவ் வடிவங்களுள் ஆண்பால் வடிவம் பெண்பால் வடிவத்தைத் தன்னுட்காந்தொடுக்கி நிற்கும் என்பது

“பெண்ணுரு வொருதிறனாகின் நவ்வுருத் தன்னுட்க்கிக் காக்கினுங் காக்கும்”

என்னும் புறத்திற் கண்டுகொள்ளப்படும். ஆண்பால்—ஒருவன். பெண்பால்—ஒருத்தி. ஒருவனும் ஒருத்தியுமாகிய ஒருவர் என்றது பெண்ணொருகூற்றுக் கண்ணுதற் கடவுளை. ஆண்பால் பெண்பாலொருவர் என்பதற்கு ஆண்வடிவுக் கூறும் பெண்வடிவுக் கூறுமாயிருக்கு மொருவர் எனினுமாம். (பால்—கூறு சிவனும் உமையும் ஈண்டு ஒருவர் என்னும் பொதுச் சொல்லாற் கூறப் படுகின்றனர். ஒருவர் என்பது ஆண் பெண் பொதுப் பன்மையாகக் கொள்ளப்படாத வழி உயர்வுப்பன்மையாகும் எனக்கொள்க. ஆண் பெண் வடிவமாகிய சிவசத்தியினை ஒருங்கு உடன் குறித்தற்குத் தமிழ் மொழியிலுள்ள இவ்வொருவர் என்னுஞ் சொல்லன்றி உலகத்து வழங்கும் வடமொழி முதலிய வேறு பல்லாயிர மொழிகளுள்ளும் இல்லையென்பர் குமர குருபரவடிகள்.

“அருவருக்கு முலகவாழ் வடங்க நீத்தோர்க்

காணந்தப் பெருவாழ்வா மாடல்காட்ட

மருவருக்கன் மதிவளிவான் யமானன் நீநீர்

மண்ணெனுமெண் வகையுதப்பின் வடிவுகொண்ட

ஒருவனுக்கு மொருத்திக்கு முருவொன் ருலவ்

வுருவையிஃ தொருத்த நென்கோவொருத்தியென்கோ

இருவருக்கு முரித்தாக வொருவரென்றோ

ரியற்சொலிவதெனின் யான்மற் றென்சொல்கேனே

என்பது அப்பெரியார் திருவாய் மொழிந்த சிதம்பரச் செய்யுட்கோவைச் செய்யுள். இதனை விரித்துரைத்து மேற்கூறிய கருத்தமைந்தவாறு நோக்கி மகிழ்க.

இதனாற் சிவவழிபாடி தமிழரிடத்தே முதன்முதற் பிறந்து உலகமெலாம் பரவிற்று என்பதூஉம் அதனான் அது கடவுண் மொழியென்பதூஉம் பிறவும் பெறப்படும். இவ்வாய்மை திரு

வருளான் உணர்ப்பெற்றதனைன்றே திருவாதவூரடிகளும் “தென் னுடைய சியனே போற்றி” யெனவும் “தில்லையுட் கூத்தனே தென்பாண்டி நாட்டானே” எனவும் “பாண்டிநாடே பழம்பதி யாக” எனவும் “சீரிய வாயாற் குயிலே தென்பாண்டி நாட்டினக் கூவாய்” எனவும்

“ஏதமிலா வின்சொன் மாகதமே யேழ்பொழிந்து
நாதனமை யாளுடையா னுடையாய்—காதலவர்
கன்பாண்டு மீளா வருள்புரிவா னுடென்றுந்
தென்பாண்டி நாடே தெளி”

எனவும் பலகாலும் வற்புறுத்தி மொழிந்து போதருவாராயினர். சாத்தம்—சூட்டம். புன்னகை—குறுமுறுவல். மணி—முத்து; என்றது பற்களின் ஒளிகளை. மாலை—வரிசை. சிவனும் உமையுமும் மகிழ்ந்து சிரிக்குங்கால் அவர் பல்வரிசைகளின் ஒளி வரிசைகள் முருகன் திருமேனிமேற் றோன்றுதல், புன்னகைமணி மாலை யெனப்பட்டது. உயிர்—ஓரறிவுயிர்முதல் ஆற்றிவுயிரீருகிய வுயிர்களைல்லாம். இன்புற—இம்மையின்பம், மறுமையின்பம், வீடுபேற்றின்பங்களைப் பொருந்துதற்குக் காரணமாய் நின்று. இனி இன்புறஎன்னும் அடைமொழியைக் கதிர்மலைக்கே கூட்டுதலன்றிக்குமாறுக்குக் கூட்டி. அறம்பொரு ளின்பங்களாகிய மூன்றின் பங்களைப் பொருந்துதற்கு வாயிலாகிய கதிர்மலையில் எழுந்தருளியிருக்கும், வீடுபேற்றின்பத்தைப் பொருந்துதற்கு வாயிலாகிய குமாறே! என விரித்துரைப்பினுமாம். உணர்வு: புலங்களையே அவாய்ச் செல்லும், உயிர்களுது உணர்வு; திருநெல்: தன்னையே அவாய் நிற்குமாறு திருத்ததல். பிறருடைமையை அவாறியாமற் களவாடச் செல்லுவார், தம்மைப் பொய்க் கோலஞ்செய்ததாம் பிறர் மனைகளுட் புதுமாறுபோலப் பிறருணர்வினை அவாறியாமற் களவாடச் செல்லும் நீயும் நினைப்பொய்க் கோலஞ்செய்து அவருள்ளங்களிற் புதுகவென்பது கருத்து. இங்ஙனமே

இறைவன் மெய்யுணர்வுள்ள மில்லாதாரைத் தன்னகப்படுத்தப் பொருட்டிச் செயற்கைக் கோலங் கொள்ளுதலைத்

“தோடுடைய செவியை விடையேறியொர் தூவெண்மதிசூழிக்
காடுடைய சுடலைப்பொடிப்பூசி யென்னுள்ளங்கவர்கள்வன்”

என ஆளுடைய பிள்ளையார் கூறினர். அணியும்—தாங்கிய. உலகினைத் தாங்கிய நின் வடிவமென்றது விசுவ ரூபத்தை. முருகனுடைய திருமேனி யுறுப்புக்களில் உலகமெல்லாம் தாங்கப்பட்டுத் தங்கி நின்றலைக் கந்தபுராணத்துட் குரபன்மனுக்கு அறுமுகக் கடவுள் தன் உலகெலாமாகிய வடிவங் காட்டியது கூறியவாற்றான் உணர்ந்துகொள்க. உராவோர்—திண்ணிதாகிய மெய்யுணர்வுடையோர். மெய்யுணர்விற்குத் திண்மையாவது: ஐயந் திரிபு அறியாமைகளின்மை. புலங்கடோறும் செல்லாமை யெனினுமாம். வருட—தடவ. நினைந்துருகுதல், வருடுதல் எனப்பட்டது. வருடப் புனைதலாவது: முருகக் கடவுள் தன் திருமேனியிற் சாத்திய மணிமாலை முதலியன, விண்மீன் றொடை, ஞாயிறு, திக்கன்முதலியனெயுலகங்கள் போலச் சுடர்விடுதலான் அவ்வணிகலம் பூண்ட காட்சியைக் கண்ணுற்ற அறிஞர்கள் உலகங்களை யெல்லாம் தாங்கி நிற்கும் முருகன் திருக்கோல நினைவு பிறந்து அக்கோலத்தைக் கண்டு மெய்மறந்து உருகுமாறு அங்ஙனங் கோலங் கொள்ளுதலாம் என்றவாறு. நெடுகிழமும் பதக்கமும் கோவையும் மாலைகளும் புனைந்தருள் என முடிக்க. கண்ணோடுதல்—பயின்றார் சொல்லியன மறுக்கமாட்டாமை; (தாட்சண்ணியம்) ஆகுபெயர்.

நடிக, கண்ணிற் கண்ணோடுதல் என்பதனைக் “கண்ணிற் கணிகலங் கண்ணோட்ட மஃதின்றேற் புண்ணென்றுணர்பபும்” என்னு முப்பாலாற் பெறுதும். காண்—அழகு. தக—பொருந்த. உரை—நூற்பொருள். வினவும்—ஆசிரியரிடத்துக் கேட்டு ஆராய்ந்து தெளிந்த. பொருள்: தாங்கற்ற அறம் பொரு

ளின்பம் வீடு பேறுகள். கசு—அறியாமை, திரிபு, கியக்கன். மொழிதல் : மாணக்கர்க்கும் அழைக்கவந்தி லுன்னோர்க்கும் வினக்கி வழுவின்றி மனங்கொள்ளக் கட்டுரைத்தல். கல்விக்கணி பொருள் கசுடறமொழிதல் என்பது “கல்விக்கழகு கசுடறமொழி தல்” என்னும் நறுந்தொகையாற் பெறுதும். மண்—நிலவுலகம். கோட்டம்—கோயில். மதிநூல்—மதியாலாராயும் நூல் மதி—இயற்கையறிவு; மதியை வளர்க்கும் நூலெனினுமாம். மதிக்கு நூல் வேண்டுமென்பதனை “மதிநூட்டம் நூலோடுடையார்க்கு” என்னுங் குறளான் உணர்க. நூற்கணி பிறவும் உளவேனும் சிறப்புடைமைபற்றி உவமமே அணியெனப்பட்டது. இனிச் சிறப்புடைமை கருதாது பிறவணிகள் அணிகளல்ல; உவமம் ஒன்றமே அணியெனக்கூறுவாரு முளர். மண்—மிக்க, பொறை. குற்றங்கண்டு வெகுளாதொழிதல். “பொறையெனப்பேவதா டவர் தமக்குப் பூண்.” என்பது வில்லி புத்தூராழ்வார் பாசதம். மனை—இல்லான். அறமாகிய மாட்சி; மாட்சி—நற்குண நற் செய்கைகள். மனையறமாட்சிக்கு அணி மகவு என்பது

“மங்கல மென்பமனைமாட்சி மற்றத
என்கல னன்மக்கட் பேறு”

என்னுந் திருவள்ளுவராற் பெறுதும். எண்ணின்—ஆராய்ந்தால் சால்பு—எல்லா நற்குணங்களாலும் நிறைந்திருத்தல் : ஈன்றாண்மைக்கு நாணுடைமை அணியென்பது

அணியன்றோ நாணுடைமை சான்றோர்க்க்கெதின் தெற்
பணியன்றோ பீடுடை”

என்னும் பொய்யாமொழியாற் பெறுக. பணிவு—அந்தணர், சாண் ரோர் அருந்தவத்தோர், தம்முன்னோர், தந்தை, தாய், ஆசிரியன் என்றிவர்க்கு இருக்கை விட்டெழுதல் முதலியன செய்தல்.

“பணிவுடைய னின்சொல னுதலொருவற்
கணியல்ல மற்றப்பிற”

என்பது குறள். எழுத அரு என்பது எழுதரு எனத் தொக்கது. எழுதலரியவெனினுமாம். “ஒவியத் தெழுதவொண்ணுத” என்ற வரது. மழ, இளமைப் பண்புணர்த்துமுரிச்சொல். அரசனை அரசு என்பதுபோல முருகனை முருகு என்றலும் பொருந்த மென்பது முருகாற்றுப்படை யென்புழி யுணரப்படும். வீண் : துறக்கவுலகமும் வீட்டுலகுமாம் அணி என்பன வெவ்வுலகம் அணிகலம் என்னும் பொருளுணவாம்; சொற்பொருட் பின்வரு நிலையணி. இதற்கு இஃது அணியெனக் கூறியன நிகரெடுத்துக் காட்டொப்புமைக் கூட்டவணி. வினையேம்பொற்ப —வினையேமால் நினை அணிவிக்கப்படும் பொன்னுலாகிய அணிகலம் கள். இனி அருவமும் உருவமுங் கட்டத் தீ உருவத் திருமேனி கொண்டதற்கு அழகாவது வினையேமை ஆட்கொள்ளுதலேயாம் என்னுங் கருத்தார் பொற்பணி யென்னுந் தொடர்க்கு அழகாகிய அடிமைத் தொழில் எனப் பொருளுரைப்பினுமாம். அழகென்பது ஏண்டுப் பயன் என்னுந் துணையாய்தின்றது.

“வண்ணந்தான் செயதன்று வெளிதே யன்ற

நேகனே க ன் னுவணுவி லிறந்தா யென்றங்

கெண்ணந்தான் நடுமாரி யிமையோர் கூட்ட

மெய்துமா நறியாத வெந்தா யுன்றன்

வண்ணந்தா னதுகாட்டி வடிவு காட்டி

மலர்க்கழல்க ளைகாட்டி வழியற் றேனைத்

கிண்ணந்தான் பிறவாமற் காத்தாட்கொண்டா

யெம்பெருமா னென் சொல்லிச் சிந்திக்கேனே.”

என்னுந் திருவாசாச்சதகத் திருவிருத்தத்துள் மேற்கூறிய கருத்து விளக்கப்பட்டுள்ளது. வேறு ம—தம்மைத்தாம் வெறுத்துத்

தளர்ந்து வருந்துகின்ற. அடியார் முன்னரெல்லாம் முருகக்கடவுளைக்காண முயலாததங் குற்றத்தின் பொருட்டுத் தம்மைத் தாம் வெறுத்தத் தளர்ந்து சோர்வராயினர். “ஏசினும் யானுன்னையேத்தினு மென் பிழைக்கே குழைந்து வேசறுவேனை விடுதி கண்டாய்” என்னும் நீத்தல் விண்ணப் பத்துள்ளும் வேசறுதல் என்பது இப்பொருட்டாதல் காண்க. விழிவாய்—கண்களாகிய வாயால். பருக—குடிக்க; நின் திருமேனியினமையழகாகிய அமுதினைப் பருகுவென்றவாறு. வாய் என்பதும் பருகுவென்பதும் உருவகம். விதுத்தனர்—வினாந்தனர். விதுத்தற்குப் பொருள் இஃதாம் என்பது “கண்விதுப் புறுதல்” என்புழிப் பெறப்படும். பொற்பு—அழகை. அணி—பூண்களால் அழகு செய்வாயாக. விதுத்தனர் என்பதன் பின் அதனால் என ஏதுவருவிக்க பலரும் தம்—பார்க்க வருவாராயிற் சிரூர் தம்மை நகை முதலியன அணிவித்துக்கொடல் விரும்புவாராதலான், அடியார் பலரும் நின்னைப் பார்க்க வினாந்தனராதலால் நகைகளையெல்லாம் பூட்டிக் கொள்வாயாக எனக் கூறுகின்றனர்.

சய. முடை—புலால் நாற்றம். திரி—முறுக்குண்ட. தாடி—மோவாய் மயிர். அணல்—கதப்பு. வேட்டுவர் மயிர் களைந்து கொள்ள மாட்டாமையால் மயிரணலும் திரிதாடியும் கூறப்படும். கொடுவில்—வளைந்தவில் உயிர்க்கொலை செய்தலிற் கொடிய வில்லுமாம் எயின்ன்—வேட்டுவமறவன். வழிபாடு—பூசை. தா—செய்ய. அருளி—அதற்கு இரங்கி வலவையாறு—மாணிக்கக்கற்கையாறு. இது வலவையாற்றின் கிளையாதலால். வலவையாறு என்பதனை வடவையாறு என அருணகிரி நாதர் வழங்குவர். இவ்வாறு சமனொளி மலையிற் பிறந்து பெருநி மாணிக்கம் விரையும் நாட்டில் ஓடும் மாவலி கங்கை, வலவையாறு, கம்பளை, கல்லணை என்னும் நால்வாறுகளுள் ஒன்று எனப் பெரும்பற்றப் புலியூர்நம்பி

திருவால் வாயுடையார் திருவிளையாடற் புராணம் கூறும். அக் கூற்று வருமாறு :

“கருதிடிற் கங்கை மாவலிகங்கை கம்பளை கல்லணை யென்றுந் தருசமனொளி சூழ்ந்திகணைக்கிடமாஞ்சாதி நான் கந்தணன் வெள்ளை பரிவுறுமாசன் சிவப்புவாழ்வணிகன்பச்சைசூத்திரன் கருப்பவைதா மருவிய பெயர்கோ மளங்குருலிந்தம் பதுமராசம்பணமணியே”

என்பது. வேட்டுவனொருவன் கதிரகாம முருகனை வழிபட அதற்கு முருகன் மகிழ்ந் தெழுந்தருளிய வாலாறு

“வனமுறை வேட்டைருளிய பூசை
மகிழ்கதிரகாம முடையோனே”

என்னுந் திருப்புகழுகளிற் காணப்படும். இன்றும் கதிரகாம வேட்டுவர் மாணிக் கொன்று இறைச்சியை முருகனுக்குப்படைத்து விழாத் கொண்டாடி வழிபட்டு அவ்விறைச்சியைத் தம்முட் கூறுசெய்து உண்டு மகிழ்வர் என்பராதலின் முதற்கண் வழிபட்டான் எனப்பட்ட வேட்டுவன் மானிறைச்சி படைத்து வழிபட்டமை புலனாகும். ஊன்குன்றம்—இறைச்சிமலை. ஊன் குன்ற மாமசுரர் என்றது சிறப்புருவகம். வன்கண்மை—கொடுமை. ஆற்றலா—பொறுக்கமாட்டாத. உம்பரார்—தேவர், துந்தையென்றது சிவபெருமானை. உனறி—குழறி : அச்சயிக்குதியால் நாத்தடுமாறி. புலம்பி—அழுது முறையிட்டனர்—தம்மைக் காத்தருள வேண்டும் என விண்ணப்பித்தனர். உம்பரார் விடியற்கண் துந்தையடி வீழ்ந்துளறிப் புலம்பி முறையிட்டனர் என்க. வான்—துறக்கம். குன்றல்—கெடுதல். ஒழியும்—நீங்கிவிடும். சிவபெருமான் புத்தேளிரைக் கடைக்கணித்து நோக்கி துந்தலைவன் என்றது தன் இளைய மகனாகிற முருகனை. கடவுளர் படைத் தலைவனாக முருகனைக் கருதி அந்நன் கூறினான். இன்னுஞ் சிறிஞன்—இப்பொழுதும் சிறியனாயிருக்கின்றான். மழலை—

குதலைச் சொல். நிரம்பிற்றிலன்—எழுத்தொலி நிரம்பப் பெற்றிலன். சிவபெருமான், மகவின்மேற் சென்ற காதலான் அவனை விட்டுப் பிரியமாட்டாமையின் இப்பொழுது அசுரரோடு பொருதற்குத் தகுதியிலன்; அதனால் முருகனை இப்பொழுது போர்க்குச் செலுத்த முடியவில்லை யென்பான் மழலை நிரம்பின முருகனை மழலை நிரம்பிற்றுமில்லென்றான். நிரம்பிற்றும் என்னும் உம்மை விரித்துக்கொள்க. தாடகை சுவாகு மாரீசர்களைப் போய்த்தொலைத்தற்குக் கௌசிக முனிவன் இராமனை வந்துகேட்டபொழுது தசரதன் கூதியவாறு ஈண்டுக் கருதத் தக்கது. இனி நாலேந்தாண்டு வருக என்றான்; இப்பொழுது உடைவாள் செறிக்கும் பன்னிரயாண்டகையவளுதலாற் பதினாட்டையகவைக் காளைப் பருவமே போர்பொரத் தொடங்கத் தகுதியுடைத்து எனக் கருதி; இவ்வாறு முருகனை அசுரப் போர்க்குத் தகுதியிலென்றது தகுதியின்மையணி. நாலேந்து என உலக வழக்கச்சொல்லாற் கூறியது உலகவழக்கு நவீற்சியணி. இங்ஙனம் சிவபெருமான் முருகனைப்பிரியமாட்டாமையாகிய விறலினை (சத்துவத்தை) மறைத்துரையாடினது கொய்ம்மையணி. (இலேசுவணி) போக—அது வரையும் நுங்களுலகம் புக்கிருக்க; என்று அருள்—விடை. வழங்கினும்—கொடுத்தானாயினும். தான்—சிவபெருமான். தான் அருள் வழங்கினும் நினைக்கக் கூடிய போர்க்குச் சென்றுவர விடுப்பான் போலும் என இயைக்க. சிறுது—விரைந்து. விடுப்பான்—விடுக்குக் கருத்தினனாயுள்ளான். உயர்வறவுயர்ந்த கடவுளாயினும் மகவின் மேற் சென்ற காதல் மயக்கக் கடக்கமாட்டாமையாற் புத்தேனிருடைய பரிபுலம்பற்றும் இரகசியில்லான் போலச்சொன்னானாயினும் தம்போறியான் ஒருவாறு தேறி விரைவில் நினைப்போர்க்குச் செலுத்திக் கடவுளரைக் காப்பானெண்ணினான் என்றவாறு. அதனால் வாட்படையை எடுத்து உடையின் இடையிலிறுக்கிய கச்சிற்கோத்த உறையிற் செருகி அடக்கிப் பழகுவாயாகவென வுரைக்க. அதனால் எனவொரு சொல் இசை

யெச்சமாக வருவிக்க. சால்—அமைந்த. உடை—கச்சுடை. ஆகுபெயரால் அதிலே கோத்துக்கட்டிய வாளுறையை உணர்த்திற்று. செறித்தல், உறையில் அடக்குதலுமாம்; உறையிற் பொதிந்த வானே உடையிற் கச்சிறுந் கட்டுதலுமாம். கண்வாளோடு உடைவானைச் செறித்தல் பழகுவாயாக வென்றது வினைப் புணர்நிலையணி. முருகன் உறையிலே வானைச் செறிக்கும் எழிலினைத் தகுதியான இளம்பருவ மங்கையர்கள் காதலித்துக்காழ்ந்த கண்ணா னோக்குதலைக் கண்வாள் செறித்தல் என உருவகித்துக் கூறினான். தாழ்—கீண்ட. இச்செய்யுளின் பண்டு நடந்து கழிந்த புத்தேளிர் புலம்பலும் முருகனைச் சிவபெருமான் குரபன்மப் போருக்கு விடுத்தலும் இப்பொழுது நிகழ்வனபோலக் கூறியது நிகழ்வனவீற்சியணி.

சயக. எளியேம் பொருந்தும் எனமாறுக. ஈண்டும் அவா; என்பது அவவு என நின்றது. ஒலியம் பொதிந்த என மாறியுரைக்க. மெய்யுறை—கவசம்: சட்டை. பொதி—மறைத்த: மெய்யுறைப்புறம் முழுதும் பல்வேறு ஒலியமமைத்து நிரப்பிய; என்றவாறு. புலங்களிற் பரவும் அவாவில்லாமை. அப்புலங்களினின்றும் வரும் கேடு புதுதாமற் காத்தலான் மெய்யுறையாக வருவகிக்கப்படும். அதனை முருகன் போர்த்தலாவதும்மேனோது அவாவில்லாதவுள்ளத்தின்கண் அவன் புக்கிருப்பானுதல். அவாவின்மையாகிய மெய்யுறையென விரிக்க. பொல்லா; என்பது பொலியும் என்பதன் ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரொச்சம். பொலியும்—நன்மைபயக்கும். எனவே பொல்லாத என்பது: கேடுபயக்கும் என்பதாயிற்று. இருசார்பற்று—இரண்டு வகைப்பற்றுக்கள்; ஆவன: அகப்பற்றுப் புறப்பற்று என்பன. பற்றுவது: தம்பாலுள்ள பொருளை விடமாட்டாமை. அவா, அன்னதன்று; தப்பாலில்லதனைத் தமக்கு வேண்டுமென்றிருத்தல். பற்றும் அவாவும் தம்முண் முறையே காண காரியவியையுடையன. பற்றின்மையாகிய செருப்பு; எனவருவக

மாக்குக. பொன்னாலாகிய அழகிய செருப்பு என்சு. இருவகைப் பற்றும் அற்றக்கால் நிகழும் தன்வயமிழத்தலும் இறைவயப்படுதலும் என்னும் இரண்டும், இறைவனுடைய இரண்டு திருவடிகள் எனப் புனைந்து கூறுவராதலிற் பற்றின்மையாகிய செருப்பிற் கழலைச் சேர்க்க; எனச் செப்பினுள் செவிலி. முருந்த மயிலிறகின் அடிமுள்; அதுபோலுமூலன் என மெய்யும் நிறனும் பற்றிவந்த விரவுமாக்குக. மூலம்—பற்களும் நகையுமாம். மூலால் முக மணிக்கும் என விரிக்க முகமணிக்கும்—உபசரிக்கும்; கடைக் கணிக்கும் என்பதுபோலப் பெயராடியிற் பிறந்த வினை. அன்பர் களை உபசரிக்கும் என்க. கதிருகாம முருகன் தன் அடியார்களைக் கண்டிழி அருள்சார்த்த முறுவல் பூத்தல் மாத்திரையால் உபசரிப்பான் என்றவாறு.

“குனித்தபுருவ முக்கொவ்வைச் செவ்வாயிற் குயின்
சிரிப்பும்”

என்பர் ஆளுடைய வாசுகன். முந்து—உடைவாள் செறிக்குமுன்னர். குறங்கு—துடை வட்டுடை—முழந்தாளளவு முடுக்கும்போர் மறவருடை வகை. முருகனும் போர் மறவருதலான் இவ்வுடை கூறப்படும். ஞாண்: வட்டுடையை துசுப்பிலே சுருக்கிக் கட்டுதற்கு வட்டுடை விளிம்புறையினுட் கோத்த சிறந்த கயிறு. இனி வட்டுடையைப் பழிபாவம் அஞ்சுதலாகிய நல்ல இல்லற துறவற. பொழுக்கமாக உருவகித்துச் சிலேடையாமாறுந் கண்டுகொள்க. துசுப்புவரை—இடையளவும். வீருந்து—புதுமை; ஆகு பெயரார் புதுமைபற்றி உள்ளத்தின்கணிகழும் உவப்பின் மேற்றயிற்று. பொடிப்ப—தோன்றிவிரிய, சுருக்கி—குறுக்கிக் கட்டி “நல்யாழாருளி பதலையொடு சுருக்கி” என்பது புறம். துசுப்பு வரையும் மறையவுடுத்தியென வருவித்தனாக்க; இசையெச்சம். வட்டுடையை துசுப்பு வரையும் மறைய விரித்துக் குறங்கிலுத்தி நாணற் சுருக்கியென வியைக்க. வேறு—பல.

“ஒரு பொருள் குறித்த வேறு சொல்நாகியும்
வேறு பொருள் குறித்த பொரு சொல்லாகியும்
இருபாற்மென்ப திரிசொற் கிளவி”

என்னுந் தொல்காப்பிய நூலின் கண் வேறு என்பது பல என்னும் பொருட்டாய் நின்றது நினைக்க. கலையின் செல்வமாவது: கலைகளினாகிய அறிவு நிரம்புதல் கலையின் செல்வமென்னும் கச்சு என்க. விளிம்பு—இரண்டருகும். பச்சைமணி—மாகதவிரத்தினம். நிரைத்த—வரிசையாக வைத்துப் பதித்த. நிரைத்தகச்சு என்க. பாம்பு, கச்சுக்கு வடிவுவமம். வெருள்—அஞ்சும். வெருளும் பாம்பு சுருளுமாதலின் இடைவளையுங் கச்சிற் கினிதவமமாகும். ஆர்த்து—கட்டி; ஆர்ப்பது வட்டுடை மேலென்க. எருந்து—கடல்விலை கிளிஞ்சில். உம்மை இறந்தனதழீ இயிற்றாமாம். உமிழ்—ஒடு உடைந்து வெளிப்படுத்தும். காழ்—முத்து. காழ்த்தடறு எனக்கூட்டி முத்துக்கள் தைத்ததடறு எனவுரைக்க. தடறு—வாள் புகுத்தும் உறை மறைத்தடறு—வேதமாகிய வாட்குடி எனவுருவகம். வாளாகிய ஞானம் உறையும் இடஞாதலின் வேதம் வாளுறையாதல் பொருந்தியவாறு காண்க. ஞானமாகிய ஈர்வான் எனமாறிக் கூட்டிப் பொருளுரைக்க. ஈர்வான்—அஞ்ஞானமாகிய அசாரை வெட்டிப் பினக்கும் வான். தடற்றன் உறையும் ஈர்வானைக் கச்சிற் கட்டியருள் என்க. என்னும் செந்நிலை, எண் செந்நிலை. என்னும்—கருதும். ஞானத்திற்கு வாயிலாகக் கருதப்படும் என்றவாறு; நன்கு மதிக்கும் எனினுமாம். செந்நிலை—சாந்தம்; அஃதாவது: இன்ப துன்பங்கள்தோறும் முறையே விழைந்தும் வெறுத்தும் தந்நிலை கெடத் திரிந்து பிறழாத ஒரு நிலையே நின்றலே சாந்தம் எனப்படுமாதலிற் சாந்தம் செந்நிலையெனப் பெயர்வழங்கப்படும். செம்மை—திரியாமை: இயற்கை. கைப்பிடி—வாளின் பிடி: வாளிற்கைப்பற்றுமிடம். சாந்தமே ஞான வாளுக்குக் கைப்பிடி யாதலிற் செந்நிலையாகிய கைப்பிடி என வருவகத் தொகைநிலையாக்குக. கைப்பிடியுடைய ஈர்வான்

வயிர வர்வாள்—வயிரவிரத்தினத்தாலிழைக்கப்பட்ட ஈர்வாள்
ஞானத்திற்கு வயிரம், உறுதி; அஃதாவது: மறவியாலாகப் புகும்
அவாவிறை கெடுத்தலில்லாது ஐயந்திரிபு அறியாமையினின்று
நீங்கி நின்று. இச்செய்யுளில் வந்தன இயைபுருவகம். ஞானஞ் செறித்
தருளுதலென்பது ஞானத்தை உயிர்த்தோற்றத்துவித்தருளுதல்
என்னும் குறிப்பிற்று. ஞானத்தை வாட்படையாகத் திருவாத
விராகளும் திருப்படையெழுச்சியிற் கூறியருளியவாறு நினைக்கப்
படும். ஆண்டுக்கூறிய திருப்படைக்கும் ஈண்டுக் கூறிய முருகன்
படைத் தலைவன். இச் செய்யுளின் கண்ணே வட்டிடைக்கும் கச்
சுக்கும் வாளுமைக்கும் வாளுக்கும் தொடர்பு காணப்படுதல் போல
வே நாணியை நல்லொழுக்கத்திற்கும் நூற்கலைக்கும் வேதத்திற்கும்
ஞானத்திற்கும் தொடர்பு காணப்படுதலுங் கருதுக.

சயுஉ. கூளி—பூதம். தூசி—முன்செல்லும் படை: கொடிப்
படை. பநிலம்—படைத்தொகுதி. பைஞ்ஞிலம் என்பது
பநிலம் எனத் திரிந்து நின்றது. “பன் னூறநிகைய வேறுபடு
பைஞ்ஞிலம்” என்பது புறம். தூசிப்பநிலமாகிய சுற்றமெனப்
பெயரொட்டு. படைத் தலைவனுக்குப் படையே சுற்றமாதலிற்
தூசிப்பநிலச் சுற்றமெனப்படும். குணலைக் கூத்து—வெற்றி
பெற்றதக் களித்தாலும் ஒருவனைக் கூத்து. வெற்றிபெறுதல் ஒரு
தலையாகலின் வெற்றி பெற்றதாகவே கொண்டு கூளிச் சுற்றங்கள்
குணலைக் கூத்தியலுமாயின. இயலும்—ஆடும். கொன்—பெரு
மையையுடைய; இடைச்சொல். புத்தேளிர்—தேவர். புத்தேளி
ருடைய வருடும் யாழிசையும் ஊதும் குழலிசையும் அடிக்கு முழ
லிசையும் தூவு பூத்தொகுதியும் என்க. இசையென்பதனை
யாதோடும் குழலோடும் கூட்டிக்கொள்க குளிபூ—பூக்குவியல்
கள் பொதுளும்—செறியும்; இடையீட்டிற்றித் தோன்றும் என்ற
வாறு இது படையெழுச்சிக் கொன்டாட்டம். வாளிச் செல
வின்—அம்பின் செலவுபோலும் விரைந்தசெலவின் யுடை

தோகை—மயிற்றூவி. தோகைக் குடைவிரிக்கு மயில். தோகை
யாகிய குடை. மயிலின்மேல் வீற்றிருக்கும் முருகக்கடவுளுக்கு
அரசியற் குடையாகவும் வெயில் முதலியன காக்குங் குடையாக
தம் தோகை விரிந்து கிழற்றாமாதலிற் றோகைக் குடையெனப்
படும். தோகைக் குடையெனப் பழனிப் பிள்ளைத் தமிழும்கூறும்.
மயில் வடிவாகிய இந்திரனும் வந்தான். உம்மை விரிக்க. முருக
னுக்குப் பண்டு இந்திரனே மயிலாகப் போர்க்களத்துத் தாங்கினான்
என்பர். படையணி—படை வகுப்பு. வலன்—வெற்றி; வெற்றி
தோன்ற. ஆவலக் கொட்டல்—வாய்கொட்டி ஆரவாரம் செய்தல்.
இது வெற்றி முழக்கங்களுள் ஒன்று. தூளிப்பொடி, சுருங்கச்
சொல்லலணி. புழுதியாகிய பொடியன்றித் திருவெண்ணீற்றுப்
பொடியெனவும் வேறு பொருள் தரும். தூளிப்பொடி, கீருட்
குழையாத வெண்ணீற்றுப் பொடி. குரடிமையென்பதும் சுருங்
கச் சொல்லலணி; குரனுக்கு அடிமைப்பட்டு வாழ்தலென்பதன்றி
நடுக்கத்தைச் செய்யும், பிறர்க்கு அடிமைப்பட்டு வாழும் எம்மனோ
ரது வாழ்வு எனவேறு தருதியான பொருளுங் குறித்தறிய நின்ற
லின். தொலைவுறவென்பது காண காரியப் பொருட்டுச் செய
வென் வினையெச்சம். பூசவும் தொலைவுறவும் உலவிவர; என்க.
உலவிவரல்—திருவுலாப்புறம் போந்தருளுதல். உலவிவரச்செறி;
யென முடிக்க. உலவிவர; என்பதனையும் உலாவியருதற்
பொருட்டு எனக்காரண காரியப் பொருட்டு வினையெச்சமாகக்
கொள்க. பேரறம்—வைதிகமதம். உம்மை எதிரது தழீஇயிற்று
எதிரது: முருகன் நிமிர்ந்தல். தரியலர்—பணைவர் நாண—வெட்க
முற்று வணக்கஞ் செய்ய. நிமிர் நிமிர்ந்து நாண நிமிர்ந்து என்க
நிமிர்; என்பதூஉம் காரண காரியப்பொருட்டு வினையெச்சம்
நாண; என்பது காரியப்பொருட்டு வினையெச்சம், தார்—மாலை.
ஆண்டகை; என்பது அண்மைக்கண் வந்த இயல்பு விரி. வாழி—
வாழ்க; வியங்கோள். வாழியென்றது வாழ்த்தென்னுமோரணி'



விற்குமிடம்:

விவேகானந்த சபைப் புத்தகசாலை,
கொழும்பு.

சரஸ்வதி புத்தகசாலை,
யாழ்ப்பாணம்.

திருமகள் புத்தகசாலை,
சுன்னாகம்.